TÜRKİYE'NİN BEDEVÎLERİ: İSLAMCILIK KARŞITI 'İMANSIZ MÜSLÜMAN'LAR

TÜRKİYE'NİN BEDEVÎLERİ: İSLAMCILIK KARŞITI 'İMANSIZ MÜSLÜMAN'LAR

Dr. Seyfi SAY

GÖKPINAR KİTAPLARI

İSTANBUL 2022

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ **5**

TÜRKİYE'NİN İSLAMCILIK KARŞITI İMANSIZ "MÜSLÜMAN"LARI **8**

TÜRKİYE'NİN YERLİ VE MİLLİ "MÜSLÜMAN" HARİCÎLERİ İSLAMCILIĞA KARŞI **16**

İSLAMCI OLMAYAN, HEVA VE HEVESİNİ TANRI EDİNEN BİR MİLLET VE DEVLET **20**

BABANZADE AHMED NAİM BEY'DEN TÜRKÇÜLERE: DOBRA DOBRA İSLAMCI OLUN! **26**

İSLAMCILIK VE MİLLİYET KONUSUNDA İSMET ÖZEL'İ İZLEYEN BİR İSİM: D. MEHMET DOĞAN **34**

DERİNLERİN "MÜSLÜMAN"LARI İSLAMCILIĞA SALDIRIRKEN.. **52**

İSLAMCILIK KARŞITLIĞI NEDEN KÜFÜRDÜR? **60**

SANATI KUTSAYIP SANATÇILIĞI LANETLEMEK MÜMKÜN MÜDÜR? **63**

DEVLETİN YANINDA YER ALIP ALLAHU TEALA'YA SAVAŞ AÇMAK **70**

AHMAKLIK VE EBLEHLİĞİN İSLAMCILIKLA OLAN SAVAŞI **75**

HUKUKÇULUK SAPIKLIK MIDIR? **88**

İSLAMCILAR, TÜRKÇÜLER, ATATÜRKÇÜLER VE "DERİN/ÇUKUR DEVLET" **98**

MADEN İYİYSE, MADENCİLİK KÖTÜ OLABİLİR Mİ? **101**

TÜRKİYE'DE TEK DİNCİ BEN Mİ KALDIM YOKSA? **104**

İSLAMCI OLMAYAN, İMANI ŞÜPHELİ "MÜSLÜMAN" YAZARLAR **107**

İSLÂMCILIK VE TOPLUM MÜHENDİSLİĞİ **114**

YERLİ-MİLLİLERE "MÜSLÜMANIZ, İSLAMCI DEĞİLİZ" NAKARATINI HRİSTİYAN BATI EZBERLETTİ **119**

İSLÂM-CI VE MİLLİYET-Çİ **122**

NİÇİN İSLAMCILIK? **128**

İSLAMCILIĞIN VE ATATÜRKÇÜLÜĞÜN "ONTOLOJİ"Sİ **130**

MÜSLÜMAN VE İSLAMCI **139**

İSLAMCILIĞI AŞAĞILAMAK KÜFÜRDÜR **141**

ŞİZOFREN İSLAMCILIK KARŞITLIĞI **146**

İSLAM-CI'YA ÖYLE, TÜRK-ÇÜ'YE BÖYLE **152**

NEDEN İSLÂMCI DEĞİLMİŞ? **156**

İLAHİYAT-ÇI AMA DİN-Cİ YA DA İSLAM-CI DEĞİL **175**

PKK, KÜRTÇÜLÜK, VE İSLAMCILIK **181**

DUAYEN BİR "NÜFUZ/TESİR AJANI"NA.. **190**

DERİN DİNSİZLİĞİN ASKERLERİNİN İSLAMCILIK SAKIZI **193**

İSLAMCILIK DÜŞMANLIĞI VE AJANLIK **206**

KİBAR BİR İSTANBUL BEYEFENDİSİ YA, MESELA "BÜTÜN ATATÜRKÇÜLÜKLER SAPIKLIKTIR" DİYE ASLA YAZMAZ **213**

İSLAMCILIK DÜŞMANLARI KÜFRÜN ASKERLERİDİR **218**

“İSLAMCILIK OLMASIN, ÇÜNKÜ O İDEOLOJİ, ‘İZM’, MÜRİDİZM OLSUN!” **219**

İSLAMCILIĞA KARŞI HAÇLILARLA İTTİFAK **224**

MÜSLÜMANIN İSLAMCI OLMAMA SEÇENEĞİ YOKTUR! **227**

“İSLAM, İSLAM-CI (KENDİSİCİ) OLMASIN, TÜRKÇÜ OLSUN!” **232**

İSLAMCILIK DÜŞMANLIĞI VE DERİN DEVLETÇİLERİN KUKLALARI **235**

İSLAMCI OLMAYAN MÜSLÜMAN OLAMAZ **239**

İNGİLİZ İNEĞİNİN LAİKLİK DANASINI UNUTMUŞ, ÖKÜZÜN ALTINDA BUZAĞI ARIYOR **242**

BİR ŞAŞKIN FETHULLAHÇININ *TARAF*’TAKİ MOMENTİ **246**

BİR DANS MERAKLISINA: BİZ BU FİLMİ GÖRMÜŞTÜK! **250**

NİHAT GENÇ’İN BİR YAZISININ ORTAYA KOYDUKLARI **258**

T. C.’NİN İLAHİYATLARI, İSLAMCI OLMADAN TASAVVUFÇU, ŞERİATÇI OLMADAN MÜSLÜMAN OLAN HİLKAT GARİBELERİ ÜRETTİ **270**

İSLAMCILIK SEMPOZYUMU KİTABI VE “YERLİLİK-MİLLİLİK” **281**

İTİRAZLAR VE CEVAPLAR **284**

BEDRİ GENCER’İN BULANIK ZİHNİ VE İSLAMCILIK **290**

REJİM, VE “İSLAMCILIĞI BIRAKIP REJİMPEREST OLANLAR” **295**

ÖNSÖZ

İslamcılık, Türkiye'de **laiklik**le (siyasal dinsizlikle) birlikte en çok tartışılan konulardan biri durumunda. Bu ülkede laiklik hakim olmaya devam ettikçe ve laiklik propagandacıları mevcut oldukça (bazılarının tabiriyle **modern** bir olgu olarak) **İslamcılığın** da var olmaya devam edeceğinden şüphe edilemez.

Evet İslamcılık (bu çağda da var olması itibariyle) modern bir olgudur, fakat **modernist (modernci)** değildir. Hiçbir zaman da olmamıştır.

Fazlur Rahman gibi modernist "**ilahiyatçı**"lar, son tahlilde İslamcı değil **Batıcı**dır, Batılılaşma yanlısı birer **taklitçi**dir. Onların görmek istediği İslam, tam da Kemalizm'in **reforme** edilmiş ve modernizasyona tabi tutulmuş İslam'ıdır. Nitekim bu tiplerin, **Atatürk**'ün yaptıklarını açıkça ya da imalı ifadelerle onayladıkları, hatta onu isim vererek övdükleri de görülmektedir.

İslamcılık modern bir olgudur, fakat **modernlik** parantezi içine hapsedilemez, o aynı zamanda geleneğin ta kendisidir. İslamcılık, İslam dini ile yaşıttır, Hz. Adem a. s. ile başlamıştır ve son müslüman hayatta kaldıkça da devam edecektir. Zaten böyle olmasa, adı İslamcılık olmazdı, başka birşey olurdu.

Elbette İslam'ın **fütuhat** dönemlerinde tartışılan konular ile (**Moğol ve Haçlı istilaları** ile **Osmanlı'nın çöküş** dönemi gibi) gerileme ve çözülme dönemlerinin gündemlerinin aynı olması beklenemez. Salt bundan hareketle "Eskiye göre üslup da, tartışma konuları da farklılaştı, demek ki esasa ilişkin bir değişim ve dönüşüm yaşanıyor" denilemez.

İslam'ın var olduğu her zaman ve yerde İslamcılık da var olmuştur. Aksi düşünülemez.

*

Ülkemizde İslamcılık hakkında yapılan tartışmalara bakıldığında basmakalıp klişelerin lüzumsuzca tekrarlanmakta olduğu ve en basit gerçeklerin bile üstü örtülü kaldığı görülüyor. İslamcılığın **Osmanlı**'nın son döneminde ortaya çıkmış bir düşünce akımı olduğu ezberi de bunlardan..

Bir misalle izah edelim. Türkiye Cumhuriyeti vatandaşıysanız ve Türkiye'de yaşıyorsanız, bu ülkede "**Ben Türkiyeliyim**" diyerek malumu ilam etmezsiniz. Sadece Kayserili, Konyalı, Diyarbakırlı vs. olduğunuzu söylersiniz. Bu, Türkiyeli sayılamayacağınız anlamına gelmez. Ve yabancı bir ülkeye gidip Türkiyeli olduğunuzu söylediğinizde kendinizi bu şekilde tanıtmanız, mesela Türkiye'de kendinizi Konyalı olarak tanıtmanızla çelişen bir tavır olarak görülemez.

Osmanlı'nın ilk dönemlerinde İslamcılıktan söz edilmemesinin altında yatan neden de bundan farklı değildir. Ortada **Batıcılık** ya da **Türkçülük** gibi ideolojiler mevcut olmadığı için, İslamcılık diye adlandırılabilecek bir söyleme de ihtiyaç duyulmamıştır. Şayet Şeyhülislam Ebussuud Efendi, İmam Birgivî, Zembilli Ali Efendi, Molla Güranî, Molla Hüsrev ve Hocazade gibi zatlar Osmanlı'nın sön döneminde yaşasalardı, o yeni cereyanların mantıksızlık, saçmalık, geçersizlik ve fikirsizliğini gösteren eserler verirlerdi.

Benzer birşeyi merhum **Bediüzzaman Said-i Nursî** de söylüyor, "*Ben tahmin ediyorum ki: Eğer Şeyh Abdülkadir Geylani r. a. ve Şah-ı Nakşibend r. a. ve İmam-ı Rabbani r. a. gibi zatlar bu zamanda olsaydılar, bütün himmetlerini hakaik-ı imaniyenin ve akaid-i İslamiyenin takviyesine (kuvvetlendirilmesine) sarfedeceklerdi"* diyor.

Bunu yazdığı sırada Türkiye'de (İslam'ın siyasal hayata hakim olmasına çalışma anlamında) İslamcılık yapmak hem mümkün değildi, hem de bu, ehemmi bırakıp mühimle uğraşmak anlamına gelirdi.

İslam-İslamcılık ayrımı yapan ve buna bağlı olarak İslamcı-müslüman ayrımından söz eden Batılı akademisyenlerin ve onların yerli taklitçi ve işbirlikçilerinin İslam'a

“din” olarak yükledikleri anlam, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin **Mekke dönemi**ndeki tebligatıyla sınırlı kalıyor. **Medine dönemi**nde yapılanlar ve vaz’ edilenler ise İslamcılık (ya da Siyasal İslam) olarak nitelendirilme durumunda.

Olaya bu ayrım çerçevesinde bakanların, ashab-ı kiramın Mekke döneminde **müslüman** olduklarını, Medine döneminde ise birer **İslamcı**ya dönüşmüş bulunlduklarını düşünüyor olmaları beklenir. Müslümanlara yönelik algı operasyonu ve manipülasyon faaliyetinin kavramsal araçları olan **İslam-İslamcılık** ve **İslamcı-müslüman** ayrımlarını benimseyen ve bu kavramlar arasında bir karşıtlık ilişkisi kuran parçalanmış bir zihnin başka bir sonuca varması mümkün değildir.

*

Bu kitap, böylesi konuları tartışıyor.

Bununla birlikte konuyu “***Siyasal Dinsizliğin İslam'la Savaşı***” ve “***Siyasal İslam Nedir, Ne Değildir***” başlıklı kitaplarımızda da farklı boyutlarıyla ele almış bulunuyoruz.

Allahu Teala’dan, bu kitabın hayırlara vesile olmasını niyaz ederim.

TÜRKİYE'NİN İSLAMCILIK KARŞITI İMANSIZ "MÜSLÜMAN"LARI

Türkiye'de sürdürülen İslâmcı-müslüman tartışmasında "müslüman" kavramının bayraktarlığını yapan isimlerin en azından bir bölümünün, Hz. Ali'nin ifadesiyle, hak söz ile batılı kastettikleri söylenebilir.

Bunlara göre, İslâm başka, İslâmcılık başka.. Müslüman olmak başka, İslâmcı olmak başka.. Müslüman olmak iyi, İslâmcı olmak kötü..

"İslâmcı olmak neden kötü?" sorusuna verdikleri cevap ise, "**Biz İslâm satmıyoruz ki..**" şeklinde demagoji yapmaktan ibaret.

Ciddiyetten biraz daha fazla nasibi olanlar ise, geleneksel terminolojide bu kavramın yer almıyor olmasını gerekçe gösteriyorlar.

*

2010'lu yılların başlarında İslamcılık konusu Türk medyasında yoğun bir biçimde tartışılırken, **Fethullah Gülenciler**, tahmin edilebileceği gibi, İslamcılık karşıtı cephede yer almışlardı.

Hatta söz konusu karşıtlığın bayraktarlığını yapıyorlardı.

Şiir diye yazdığı tekerlemeler lüzumsuz yere "şişirilen" "derin görevli" şairin biri de, İslamcı olmadığını şımarıkça ilan eden isimler arasında yer alıyordu.. "İslâmcı olmak neden kötü?" sorusuna verdiği cevap, "**Biz İslâm satmıyoruz ki..**" şeklindeydi.

"İslâm satmadığını" söyleyen o tip gibiler belki İslâm satmadılar, ama **insanların onlara yönelik "İslâmcı olma" hüsnüzannını** tepe tepe kullandılar, pazarladılar, sattılar, maddî kazanca ve asla hak etmedikleri bir itibara dönüştürdüler.

Ki o (şiirleri şiire benzemeyen tekerlemelerden ibaret) şair bozuntusu, ***Millî Gazete***'deki son yazısında, insanların iyi niyetini suistimal ya da istismar ettiğini açıkça beyan etmişti.

4 Ağustos 2003 tarihli son yazısında şöyle diyordu:

> "Yirmi altı sene önce bir yandan **inancıma ortak saydığım** kimselere laf anlatmak, diğer yandan geçim derdiyle şoför mahalline bir şekilde oturduğum bu arabayı sürmem için hiçbir ahlâki gerekçe kalmadı artık."

*

Evet, "İslâm satmadığını" söyleyen şiirsiz şair **İsmet Özel** gibiler belki İslâm satmadılar, ama insanların onlara yönelik "İslâmcı olma" **hüsnüzannını** tepe tepe kullanıp sattılar. (Hakkını yemeyelim, şiir diye yazdığı karalamalardan üç beş mısrada bir şiiriyet var, gerisi takır tukur anlamsız laflar.)

Aslında ahlâkî gerekçesi değil, "cüzdanî" gerekçeye eşlik eden "derin görevi" kalmamıştı..

Yeni görevine doğru yelken açmış, Türklük (ırkçılık) odaklı (ve resmî ideolojiye endeksli) yeni inancını deklare etmişti.

Son yazısında, inancına ortak olanlardan değil, **ortak saydıklarından** söz etmesi, samimiyetsizliğini belgeliyordu.

Altı ay değil, altı yıl değil, 16 yıl değil, tam 26 yıl, çeyrek asır boyunca "rol" yapmış, birilerini **"ortak inanç sahibi"ymiş gibi kandırmıştı**.

Ve, ahlâkî düzeyi bu olan adam, son yazısında utanmadan "ahlâkî gerekçe" edebiyatı yapıyordu.

*

İslâmcı tabirinin geleneksel ıstılahlar arasında yer almamasına gelince.. Böylesi bir hassasiyeti bulunan kimselerin, şayet ne dediklerinin farkında iseler, **Hanefî, Malikî, Nakşî, Kadirî** vs. gibi tanımlamaları da reddetmeleri gerekir.

Bu beyzadelerin zannının aksine, "Müslümanım" demek tek başına meseleyi çözmeye yetmez..

Evet, ayet-i kerîmede şöyle buyurulmaktadır:

> "Allah'a çağıran, salih amel işleyen ve '**Kuşkusuz ben müslümanlardanım**' diyenden daha güzel sözlü kimdir?" (Fussilet, 41/33)

Allah'a çağırmadan, salih amel işlemeden "Ben müslümanım" demek çok fazla bir anlam ifade etmez..

Allah'a çağırmak ise, Allah'ın kitabına, şeriatine, Peygamberi'nin sünnetine çağırmaktır.

Salih amel işlemek, İslâm'ın emir ve yasaklarına, **Şeriat**'in hükümlerine ihlasla uymaktır, müttekî olmaktır.

Allah'a çağırmadan, salih amel işlemeden "müslüman olma" edebiyatı yapmak, "**bedevîlik**" anlamına gelebilir.

Allahu Teala, Hz. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem zamanının bedevîlerini "**mümin**" sıfatına layık görmemiş, onlardan "**müslüman**" olduklarını söylemelerini istemiştir.

"Ben Müslümanlardanım" diyenler, "**güzel sözlü**"dürler, bu kesin; fakat bunu söylemeleri, her zaman, "**iman**" etmiş olmalarını garanti etmez:

> "**Bedevîler 'İman ettik' (Mümin olduk) dediler. De ki: 'İman etmediniz. Fakat "Müslüman olduk (Eslemnâ)" deyin.' Henüz iman kalplerinize girmedi.**" (Hucurat, 49/14)

*

Müslüman kelimesi, Muhammed isminin Mehmed şeklinde bozularak Türkçeleştirilmesi gibi, "**muslim**" (teslim olan) kelimesine karşılık gelmektedir. Muslim, "esleme" mazi fiilinden türemiş ism-i faildir.

Bedevîler iman etmemişlerdi, ama "müslüman" olmuşlardı. Günümüzün "müslümanlar"ının da büyük çoğunluğunun iman etmemiş oldukları görülmektedir.

Onların, Asr-ı Saadet'in bedevîlerinden daha iyi durumda oldukları söylenemez.

Bir ülke ki, orada "**Şeriat'in uygulanmasını istiyor musunuz?**" şeklinde anketler yapılıyor ve halkın ancak yüzde 12'si civarındaki bir bölümünün "Evet" cevabı verdikleri görülüyorsa, bu insanların **değil iman etmek, müslüman oldukları bile** tartışılabilir.

Çünkü bedevîlerin iman etmeyip **müslüman olmaları, Şeriat'in hükümlerine teslim olmaları ve boyun eğip kabullenmeleri anlamına** geliyordu.

Onlar, "Hayır, Şeriat'in uygulanmasını istemiyoruz" demiyorlardı.

Günümüzün müslümanlığı, ne yazık ki, sıkça**, "iman"sız "bedevî müslümanlığı"**ndan bile berbat bir "inanc"a karşılık gelmektedir.

Bugün birçoklarının **Türk İslamı/Müslümanlığı** adı altında savundukları komik garabet aslında hiç de "**yerli ve milli**" değildir, patenti Arap bedevîlere aittir.

*

Yıllar önce, YÖK eski başkanı Kemal Gürüz'le yapılmış bir röportajda onun kendisini "**sosyolojik müslüman**" olarak tanımladığını okumuştuk.

Doğal olarak bu, **"İslam'a göre müslüman**" olmadığını, **"imansız müslüman"** olduğunu söylemek anlamına geliyordu.

Böylesi "**bedevî tarzı müslümanlık"ı bile mumla aratan zamane müslümanlarının** ayırıcı özelliklerinden biri, asla **İslâmcı** olarak nitelendirilmek istememeleridir.

İstememelerini geçtik, kimi zaman **Haçlı** Saldırıları'na özgü bir kendinden geçmişlikle İslamcılığa saldırdıklarına da şahit olunuyor.

Gerçekte İslâmcı tabirini uyduranlar da bunlardır. Kendilerini "müslüman" olarak nitelendiren **bedevî zihniyetli** bu kişiler, ***Kur'an*** ve Sünnet'in istediği şekilde "iman etmiş" kimseleri İslâmcı olarak nitelendirdiler ve aşırılıkla yaftaladılar.

Türkiye'de İslâmcı kavramının ilk önce Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi gibi İslâm'ı savunan isimler için muhalifleri tarafından kullanılmış olması tesadüf değildir.

*

Batılılar'ın "**Müslümanlar'la bir dertlerinin olmadığını, kendilerinin sorununun sadece İslamistlerle olduğunu**" söylemeleri, *bu bedevî usulü müslümanları İslamist (İslâmcı) dedikleri kesime karşı kışkırtmak ve kullanmak* istemelerinden kaynaklanmaktadır.

Ve bu **imanı içine sindirmekte zorlanan "bedevî tarzı müslümanlar"**, Batı'nın "**yerli ve milli** acentaları"nın güdümünde, Haçlılar'ın işbirlikçileri ve öncü birlikleri olarak İslâmcılar'a savaş açıyorlar.

Bu "kukla ve piyon" "bedevî"lerden bazılarının, gerçek iman ehlini "sapık" ilan edebilecek kadar küstah ve pervasız konuşup yazabilmesi ise, ahir zamana yakışan bir durum.

*

İslâmcı olduklarını söyleyenlerde birtakım kusurların bulunması başka birşey, Batılılar ile birlikte "**imansız bedevî müslümanlığı**" propagandası yapıp İslâmcılık adı altında dolaylı olarak "iman"a savaş açmak başka birşeydir.

Evet, Türkiye'de "eski İslâmcılar"ın çok büyük bir bölümünün bugün "**muhafazakâr demokratlık**" limanında demir attıkları ve önceki sahte **mücahitlik**lerinin yerini **müteahhitliğin** aldığı bir gerçektir. Bunların doğrudan ya da dolaylı olarak **laikliği** de savundukları görülmektedir. Hatta Atatürkistlik/Kemalistlik yapanları bile var.

Onların İslâmcılığa ihanet etmesi, İslâmcılığın kötü olduğunu mu gösterir?!..

"Müslüman olduk" diyen bedevîlerin çok büyük bir bölümünün, Hz. Peygamber s.a.s.'in vefatı üzerine **irtidat etmeleri**, "müslüman olma"nın kötü birşey olması anlamına mı geliyordu?!

Müslüman-İslâmcı edebiyatı yapıp hak sözle batılı kastedenler, kimlerin safında yer aldıklarına bir bakmalıdırlar.

*

[Cibrîl hadîsi de **İslam** ile **iman**ı ayırmaktadır. Bununla birlikte **İmam-ı Azam** Ebu Hanife ***Fıkh-ı Ekber***'inde, **İmam Matüridî** de ***Kitabü't-Tevhîd***'inde, İslam ile imanın, yani mümin olma ile müslim olmanın aynı şey olduğunu ifade etmişlerdir. Bu yorum, ***Nesefî Akaidi***'nde de aynen tekrarlanmaktadır.

İmam Matüridî, bu konudaki değerlendirmesini ayrıntılı bir biçimde anlatmakta, **başka ayetlerden deliller getirerek** İslam ile imanın birbirinden ayrılamayacağını savunmaktadır. Hucurat suresindeki ayeti bu çerçevede **tevil** ediyor ve buradaki "**müslim** olma, **teslim** olma" ifadesinde müslümanlık (İslam) kavramını, **terim** değil **sözlük** anlamıyla yani salt **boyun eğme** olarak ele alıyor.

Allame **Taftazanî** de ***Şerhu'l-Akaid***'de bu yorumu dile getirmektedir.

Bu yorum makuldür, çünkü imansız bir müslümanlık, gerçek bir müslümanlık değil, görünüşteki bir müslümanlık ve boyun eğme olur.

Ayrıca Taftazanî, Zariyat Suresi'nin 35'inci ve 36'ncı ayetlerinde müslüman olma ile mümin olmanın **aynı anlamda kullanılmış** olmasına da dikkat çekmektedir.

Ancak bu, Hucurat Suresi'nde belirtilen gerçeği ortadan kaldırmaz. İşte o yüzden, Taftazanî, *"Bizim maksadımız, **şeriat**ta muteber olan İslam'dır"* kaydını düşmektedir. İşte burada bir **Eş'arî** ya da **selefî** meşrepli biri, **Hucurat Suresi'nde belirtilen anlamda** İslam-iman ayrımı yapabilir, ve onların Ehl-i Sünnet dışı olduğunu söyleyemezsiniz.

Çünkü zimmîlik de bir boyun eğiştir ama bu, *sonunda imanın kalbe yerleşmesi umulan* bir müslümanlık olarak adlandırılmaz.

Öte yandan, **Hanefî-Matüridî çizgisi, iman ile ameli ayırır**, *iman*ı "**kalp ile tasdik ve dil ile ikrar**" olarak görür. *Amel*, imanın kemâlinden kabul edilir, dışarıda bırakılır. Aslında, *iman* ile *İslam*'ı **aynı şey** olarak nitelendiren anlayış (Hanefî-Matüridî çizgi), (**teslim** olmayı **/ İslam** olmayı ifade eden) **ameli de imandan bir parça** olarak görmeye elverişlidir.

Bununla birlikte, **Allahu Teala kalpleri bildiği için, kulları hakkında "İman etmediniz, İslam oldunuz" diye hüküm verebilir, fakat biz kullar birbirimiz hakkında bu şekilde konuşamayız.** Fakat birinin **söz ve amelleri** kesin bir biçimde **küfür** anlamına geliyor, müslümanlık iddiasıyla **açıkça ve tevil edilemez biçimde** çelişiyorsa, ve bundan **rücu da etmiyor**sa, o başka.

Burada da hüküm, **kalp ile değil**, zahirî söz ve amelle ilgilidir. Bir başkası, "Onun kalbine bak, niyeti iyi" de diyemez.

Dolayısıyla (ayette geçen) "müslüman olduğunu söyleyip de iman etmeme" anlamında **İslam-iman ayrımı** bizim için dünya hayatında **pratik açıdan** önem taşımamakta, bizim, hakkında konuşabileceğimiz bir mesele olmaktan çıkmaktadır.

Çünkü biz, insanların ancak sözleri ve amelleri hakkında konuşabiliriz, kalpleri hakkında konuşamayız.

O, Allahu Teala'ya mahsustur.

Bu nedenle, **Şeriat** (yani dünyevî/dünya hayatındaki ahkâm) açısından müslüman olma, mümin olma anlamına gelmektedir. O yüzden Taftazanî, *"Sonuç olarak **şeriatta** bir kimsenin **mümin ama müslüman olmadığına** veya **müslüman ama mümin olmadığına** hükmetmek doğru olmaz"* demektedir.

Ancak bu, salt dünyevî/dünyadaki hüküm, yani **Şeriat** bakımından böyledir. O yüzden, küfrünü açıkça ortaya koymayan münafıklar şer'î hükümler bakımından dünyada mümin muamelesi görürler.]

TÜRKİYE'NİN YERLİ VE MİLLİ "MÜSLÜMAN" HARİCÎLERİ İSLAMCILIĞA KARŞI

Hz. Ali dönemindeki beyinsiz Haricî sapıklar, Yusuf Suresi'nin 40. ayet-i kerimesinde yer alan **"İni'l-hukmu illa lillah" (Hüküm ancak Allah'ındır)** beyanını bahane ederek, Hz. Ali'yi İslam'dan uzaklaşmakla suçlamışlardı.

Onlara göre, kendileri ***Kur'an***'a bağlıydılar, Hz. Ali k. v. değildi.

Akıllarını kullanmama konusunda o günün Haricîlerini geçmiş olan bugünkü İslamcılık düşmanları ise, *"**Kur'an**'da, **'Ben müslümanlardanım diyenden … daha doğru sözlü kim olabilir'** deniliyor. Biz müslümanız, İslamcı değiliz"* diyerek ortaya çıkıyorlar.

O günün Haricî "müslüman"ları ile bunlar arasında kayda değer tek fark var..

Hz. Ali döneminin Haricî sapıkları, o gün mevcut olan dinsiz, laik; Firavunculuk, Ebu Cehilcilik veya Nemrutçuluk gibi bir **resmî ideolojisi** bulunan, doğumundaki genetik kodlaması itibariyle İslam düşmanlığını varlık sebebi olarak gören bir **derin devletçi** zihniyetin suret-i haktan görünen piyonları, ajanları veya kuklaları değildiler.

*

Müslüman, İslamcı olandır:

> **"Allah'a davet eden ve sâlih amel işleyen ve: 'Doğrusu ben Müslümanlardanım' diyenden daha güzel sözlü kim vardır?!"** (Fussilet, 41/33)

İnsanları **Allahu Teala'ya davet** edip çağırmak, Batıcılık ve Türkçülük gibi batıl ideolojileri bırakıp İslamî hakikatleri benimsemeye, laiklik adı verilen "dinler karşısında tarafsızlık"tan vazgeçip Allahu Teala'nın emir ve yasakları olan Şeriat'i uygulamaya çağırmaktır.

Laiklik, dinler arasında tarafsızlık demek olduğu için, insanları teorik olarak Allahu Teala'ya da, İblis'e de davet etmez.

Teorik olarak..

Ancak, pratikte durum farklıdır, laiklik insanları, **Atatürk** gibi (devlet yönetimine dair düşünceleri Allahu Teala'nın emir ve yasaklarıyla çelişen) liderlere davet etmekten geri durmaz.

Bu da pratikte kimi zaman başka bir dinin İslam'a tercih edilmesi anlamına gelmektedir.

Mesela Atatürk'ün millete dayattığı **şapka**, fanatik **yahudi** dindarların başlarından eksik etmedikleri bir **sembol** durumundadır.

Yani laiklik, lafta dinler arasında tarafsızken, Atatürkçülük gibi "kardeş"leri üzerinden **Yahudilik taraftarı ve İslam karşıtı** hale gelebilmektedir. Pratikte durum budur.

Türkiye'de resmî "hafta tatili" konusunda da benzer bir durum vardır. Yahudi ve Hristiyanlar'ın kutsal günleri cumartesi ve pazar tatildir, buna karşılık **cuma** gününün tatil olması teklif edilse, bunu laikliğin çiğnenmesi ve İslam'ın devlete hakim kılınmaya çalışılması olarak nitelendirecek sayısız angut aramızda yaşamaktadır. O yüzden kimse böyle bir teklifte bulunmaya bile cesaret edemiyor.

Demek oluyor ki, insanları **Allahu Teala'ya davet** etmek yerine laikliğe (yani dinler arasında tarafsızlığa, Allahu Teala'ya kulluk ile mesela öküze tapma arasında

tarafsız kalmaya) çağıranlar, mealini yukarıya aldığımız ayetin kapsamına girmezler.

Ve (ayette geçtiği şekilde "inne" kelimesiyle tekitli/vurgulu/iddialı biçimde) "Doğrusu ben Müslümanlardanım" şeklinde konuşmaya hak kazanmak için, önce **laiklik havariliğini bırakıp "Allah davetçisi" haline gelmeleri** gerekmektedir.

Bunu yaptıkları zaman da, Batıcılar ile onların yerli-milli işbirlikçileri tarafından İslamcı olarak adlandırılacaklardır.

*

Söz konusu ayet-i kerimede geçtiği şekilde salih amel işlemek de, **Şeriat**'i uygulamak demektir.

Salih amellerin mükemmel manada işlenebilmesi ise devletin İslam devleti olması ve Şeriat'le yönetilmesiyle mümkündür.

Allahu Teala'ya değil Atatürk gibi siyasetçi liderlerine davet eden, **salih amel** işlemek yerine atalarının batıl ritüellerini ihya etmeye uğraşan, "İslamcı değilim" diyerek Batılı ya da Batıcı efendilerine özür beyan eden kişiliksiz ya da şahsiyetsiz sözde "dindar"ların "Doğrusu ben de Müslümanlardanım" demelerinin fazla bir anlam taşımadığı açıktır.

Onlara göre insanları **Allah'a davet** etmek "din istismarı", **salih amel** işlemek ise boşa vakit harcamaktır.

Boşa gitmeyen vakit ise mesela Atatürk heykellerinin önünde put gibi durarak saygı duruşunda bulunmaktır.

*

Bugünkü, sözde ***Kur'an*** ayetine dayanıyor gibi görünerek İslam davası düşmanlığı yapanlar ise, ya doğrudan ya da dolaylı olarak, İslam düşmanı küresel veya yerel devlet organizasyonlarının emrindeler.

Bugünün Haricîleri, Hz. Ali döneminin Haricî sapıklarından çok daha zararlılar.

İSLAMCI OLMAYAN, HEVA VE HEVESİNİ TANRI EDİNEN BİR MİLLET VE DEVLET

Prof. Hayrettin Karaman, ***Yeni Şafak*** gazetesinde yayınlanan "**Dini siyasete âlet etmek**" başlıklı yazısında şöyle diyordu:

> Siyasetçilerin de içlerinde mekan ve zamana göre değişik oranlarda samimi dindarların bulunması tabiidir. Siyasete atılmadan önce de ibadetlerini yapan, dinin emir ve yasaklarına elinden geldiğince riayet eden bir mümin, dine ve millete faydalı olacağını düşünerek siyasete girdikten sonra ibadetlerine ve hayat tarzına eskiden olduğu gibi devam ederse dini istismar ettiği söylenemez. Ama aynı şahıs **belli bir eylem veya söylemini siyasi menfaat temini için ortaya koyarsa** o da dini istismar ve siyasete alet etmiş olur.
>
> Öte yandan siyasete girmeden önce de sonra da ya dine inanmayan veya inansa da hayatını dine uygun olarak yaşamayan (amelsiz), **dinin dünya işlerine karıştırılmasına karşı çıkan, laikliği savunan bir siyasetçi** bir başka şahsı veya grubu dine uygun davranmamakla suçlarsa yine dini siyasete alet etmiş olur. Kendisi inanmadığı veya yapmadığı ve bunu da normal gördüğü halde başkalarının benzer davranışlarını "günah, küfür, fasıklık…" olarak ilan etmek ve bunu da rakibi itibardan düşürmek ve kendisi itibar kazanmak için yapmak da dini istismardır.

Yukarıdaki sözlerde yanlış birşey yok.

Fakat, Türkiye'deki "din istismarı" meselesini bu parantez içine hapsetmek **yanlış**..

Ve, meseleyi böylesi bir zeminde tartışmanın da, aslında, gerçek din istismarı örneklerini gözlerden kaçırdığı için, söz konusu ameliyeye dolaylı olarak katkıda bulunduğu da söylenebilir.

Mesela, Karaman'ın kelimeleriyle ifade etmek gerekirse, **"dinin dünya işlerine karıştırılmasına karşı çıkan, laikliği savunan bir rejim"**, ölüme gönderdiği insanların cami önündeki cenaze törenlerinde **"şehid"** olarak **cennetle müjdelenmelerini** istiyorsa, bundan âlâ din istismarı olamaz.

İnsanlar, partiler, gruplar, cemaatler vs. dini istismar ederler de, devletler asla etmez diye bir kural mı var?

Ya da şöyle soralım, **din istismarını laik (dini olmayan, dinsiz) devlet yaptığında**, dini siyasal çıkarları için kullandığında, buna neden kimse itiraz etmiyor?!

*

Meselenin özünü "**ihlas**" kavramı oluşturuyor.

Yani, ibadet kapsamına giren amelleri salt Allah rızası için (Allahu Teala'nın emrine göre, emri için, emri doğrultusunda) yapmak önemli.

O kadar önemli ki, Allah rızası hedefinin yanına başka birşeyin eklenmesi en büyük günah olan "**şirk**" kapsamında kabul edilmiş: Küçük şirk..

Adı küçük ama sonuçta şirk..

Namazlarda yapılan "Niyet ettim Allah rızası için…" şeklindeki sözlü niyet, gerçekte kendi kendine yapılan bir telkin, bir hatırlatmadan ibarettir ve aslında illa da yapılması gereken birşey değildir. Çünkü niyet, dilin değil, **kalbin ameli**dir. Yani o anda aklımızdan ne geçiyorsa, niyetimiz ondan ibarettir. Gönlümüzden sadece "Namaz farz, ya da sünnet, kılmalıyım" diye geçiyorsa mesele yok.. Fakat, "Şimdi namazı kılmazsam yanımdakilerin gözünden düşerim, kılayım bari" diye düşünürsek, niyetimiz bundan ibarettir.. "Niyet ettim Allah rızası için…" diyerek namaza başladığımız zaman ayrıca bir de yalan söylemiş oluruz.

Tezkiretü'l-Evliya'da anlatılır. Sufîlerden biri diğerine, "Beraber hacca gidelim" diye teklifte bulunuyor. Diğeri, "Hayır" diyor, "bende henüz niyet oluşmadı".

Yani söz konusu teklifi kabul etse, arkadaşı için hacca gitmiş olacak, Allah için değil.. Kaygısı bu..

*

28 Şubat döneminde, iyi hatırlıyorum, sözde "din istismarı"na karşı çıkan çevreler bir "**Türk Müslümanlığı**" lafıdır tutturmuş gidiyorlardı.

Türk Müslümanlığı diye anlattıkları şeyler de, aslında **Türk münafıklığı**ndan ibaretti.

Müslümanlık, müslümanlıktır.. Bunun Türk'ü, Arab'ı, Afgan'ı, Arnavut'u, Çerkez'i olmaz..

Nasıl **Ahmet Müslümanlığı, Mehmet Müslümanlığı** olamazsa,
yani *hem Ahmet'in hem de Mehmet'in, "Müslümanlığı kendisine uydurma açgözlülüğü ve tamahkârlığına" kalkışmak yerine nasıl samimi ve ihlaslı müslüman olma çabası sergilemesi* gerekiyorsa, Türk'ün de, Arab'ın da, Arnavut'un da aynı şekilde, Müslümanlığı kendisine mal etme bencilliğini bırakıp, ciddiyetle kendisini İslam'a uydurmaya çalışması gerekir.

Kendi kavmine/ırkına, soyuna sopuna özgü bir Müslümanlık türü icat etmek, dinde **bid'at** ihdas etmektir. Hadis-i şerifte belirtildiği gibi, her bid'at dalalettir/sapıklıktır, ve her dalalet/sapıklık da cehennemdedir.

İnsanları Türk Müslümanlığı vs. türünden "uydurma"lara, **hakkı batıla karıştırma** "sentez"ciliğine çağıranlar, gerçekte cehennem tellallarıdırlar.

Üstesinden gelinemeyen bir fikir veya hareket ile mücadele etmenin sinsi yollarından biri, onu başka şeylerle karıştırarak dönüştürmek, tanınmaz hale getirmektir.

وَلاَ تَلْبِسُواْ الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ وَتَكْتُمُواْ الْحَقَّ وَأَنتُمْ تَعْلَمُونَ

"Hakkı batılla karıştırıp da bile bile hakkı gizlemeyin." (Bakara, 2/42)

*

Martin Buber'in ifadesiyle, "**Kolektif bencillik, bireysel bencillikten daha değerli olamaz**".

Şahısların bencilliği, ben-merkezciliği, kendisini dev aynasında görmesi, kendi dindarlığını öne çıkaran, reklam ve propagandasını yapan ifadeler kullanması, kendi dindarlığını övmesi ne kadar büyük bir ahlâkî zaaf alâmetiyse, dürüstlük ve samimiyet yokluğunun belirtisiyse, devletlerin ve kavimlerin de kendi dindarlığını öne çıkarmaya çalışması veya dini kendisine uyarlamaya kalkışması da o kadar büyük bir ahlâkî zaaftır.

"… Allah, kendini beğenmiş övünüp duran kimseleri asla sevmez." (Furkan, 25/43)

Böyle şahısları sevmez de, bunlar kavim/ırk (ya da cemaat, grup, parti, her neyse…) olarak topluca övündükleri zaman sever mi?! *(Gerçekte, aidiyeti ile övünme, **kişisel değersizliğin** göstergesidir ya da sonucudur. Kendi değersizliğinin farkında olan kişi, önce ait olduğu topluluğa mevhum bir yücelik atfeder, sonra da zımnen, o topluluğun üyesi olması itibariyle kendisinin de aynı şerefe sahip bulunduğunu kabul eder. Milliyetçiliği **"yaralı ulusal/millî bilincin patolojik/hastalıklı alevlenmesi"** diye tanımlayan Isaiah Berlin doğru birşey söylemektedir.)*

Ne yazık ki bu ahlâkî zaaf, bu ülkede birileri tarafından bir meziyetmiş gibi gösterilebiliyor.

Başa dönersek, işte asıl din istismarı budur.

Hatta bu, din istismarından da fazla birşeydir. Dini tahriftir.

28 Şubat kafası Türk Müslümanlığı'ndan söz ediyordu, kavram tutmadı, fakat yerini şimdi "**Osmanlı İslam anlayışı**" ya da "**Türkiye İslamcılığı**" türünden yeni hurafelerin aldığını görüyoruz.

Osmanlı yokken İslam yok muydu?

İmam-ı Rabbanî **Osmanlı** hakimiyeti altında değil de Babür İmparatorluğu topraklarında yaşadı diye, daha baştan yanlış bir İslam anlayışını benimsemiş mi oluyordu?

Nijeryalı bir müslüman da "Türkiye İslamcılığı"nı mı benimsemek zorunda? Benimsemezse, sapıtmış mı oluyor? Ya da, sadece İslamcı olmakla yetinmeyip de **"Nijerya İslamcılığı"** diye birşey icat etmesi mi gerekiyor?

İcat etmezse, İslamcılığı bozuk mu oluyor?

Evet, bu mezarlıklarla övünme ya da Osmanlı vurgusu "atalar" edebiyatı ve kutsallaştırmasına dayanıyor, "Türkiye İslamcılığı" gibi "icat"lar ise**, "devlet"i, haşa Allahu Teala'nın yanına ortak olarak** yerleştiriyor. Dinde belirleyici ve söz sahibi hale getiriyor.

Beyefendilere sadece Allah rızası yetmiyor, aynı zamanda Türkiye'nin (yani Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin, daha doğrusu, devletin somut hali demek olan **devletlular ve bürokratik oligarşi**nin) rızası gerekiyor.

Din istismarının en tehlikeli biçimi budur. Çünkü, dinin içini boşaltmakta, Allahu Teala'ya ortak koşulmasının, şirkin önünü açmaktadır.

*

أَرَأَيْتَ مَنِ اتَّخَذَ إِلَٰهَهُ هَوَاهُ أَفَأَنتَ تَكُونُ عَلَيْهِ وَكِيلًا ﴿٤٣﴾

“Hevâsını (nefsânî arzularını) kendisine tanrı edinen kimseyi gördün mü? O hâlde onun üzerine sen mi vekîl olacaksın?” (Furkan, 25/43)

Heva ve heves, arzu ve tutkular, nefsanî güdüler tek bir bireyde olunca kötü de, bireyler toplamı demek olan millete ait olunca iyi midir?

Hakka değil de heva ve hevese tabi olma **kolektif** değil de **bireysel** olunca mı kötü hale geliyor?

Bir cinayet, bireysel olunca kötü, topluluk tarafından işlenince iyi midir?

Bir suç, bir birey tarafından değil de bütün bir milletçe işlendiğinde o suç, suç olmaktan çıkar mı?

Heva ve hevesini tanrı edinme birey için kötü, millet için iyi midir?

Yanlışlık eylemin kendisinde değil de bireyselliğinde midir?

Bir şahıs “Hakimiyet kayıtsız şartsız benimdir, benim olmalıdır” deyince alkışlanamayacağına göre, şahıslar toplamı demek olan millet “Hakimiyet kayıtsız şartsız bizimdir, biz ne dersek o olacaktır, Allahu Teala’nın emrettiği hususlar değil, bizim istek ve arzularımız, heva ve hevesimiz kanun olacaktır” dediğinde, İslam’a göre küfür demek olan bu sözü bayram yapıp kutlamak mı gerekir?

Bu millet, kendisini yaratan Allahu Teala’yı bırakıp heva ve hevesini mi tanrı edinmelidir?!

BABANZADE AHMED NAİM BEY'DEN TÜRKÇÜLERE: DOBRA DOBRA İSLAMCI OLUN!

Merhum **Babanzade Ahmed Naim Bey**'i tanıtmaya lüzum yok.

Bilenler biliyor.

Sadece şu kadarını söyleyelim ki, 1919 yılında, **Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi**'nin Sultan Vahidüddin'e tavsiyesi ile Âyân Meclisi âzâsı olmuştur.

Merhum fakih ve müfessir Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır hocaefendiye ***Hak Dini Kur'an Dili*** tefsirini yazdıran Cumhuriyet hükümeti de onun değerini takdir ettiği için ***Sahîh-i Buharî***'yi şerh etme işini ona havale etmiştir.

1934 yılında vefat ettiğinde, merhum **Elmalılı hocaefendi**, ağlayarak onun hakkında şunu söylemiştir:

> "Her ne zaman bir kelimede tereddüde düşsem ona sorar, tereddüdümü giderirdim. Tercümede benim için danışılacak biricik **âlim** Ahmed Naîm idi. Naîm'in bilgisi ele geçmez bir hazine, **ilmi ve fazlı** ise büyük bir define idi. O gidince pek sarsıldım, adeta can evimden vuruldum."

Namaz sırasında secde halinde vefat eden Ahmed Naim Bey, şimdi Edirnekapı Şehitliği'nde merhum Elmalılı ile yan yana yatıyor.

*

Babanzade Ahmed Naim Bey'in ***İslam'da Dava-yı Kavmiyyet (İslam'da Irkçılık/Milliyetçilik Davası)*** başlıklı bir eseri mevcut.

Milliyetçilik meselesi, **Türkçülük** ekseninde inceleniyor.

Türkçüleri "**Halis Türkçüler**" ve "**İslamcı Türkçüler**" olarak ikiye ayırıyor.

Halis Türkçüleri konuşulmaya değer muhataplar olarak görmüyor.

İslamcı Türkçülere ise aynen şöyle sesleniyor:

> "O halde **cem-i zıddeyn (iki zıddı birleştirme)** hayal-i hamından (ham hayalinden) vazgeçiniz de, her şeyden evvel şu **çifte mefkure**yi (ülküyü, ideali, gayeyi) atınız. Mantıkî bir hareket olmak üzere, ya açıktan açığa, müfrit (aşırı) arkadaşlarınız gibi 'Halis Türkçü' olunuz -ki bunu size tavsiye etmek asla hatır ve hayalimden geçmez- yahut **dobra dobra İslamcı olunuz**! Zira ân-ı vâhidde (tek bir anda) hem **livaü'l-hamd-i İslam** (İslam'ın hamd sancağı), hem de **liva-yı cahiliyyet** (İslam öncesi küfür bayrağı) altında bulunmak muhaldir (imkânsızdır)."
>
> (Ahmed Naîm, ***İslam'da Dava-yı Kavmiyyet***, İstanbul: Sebîlürreşad Kütübhanesi Neşriyatı, s. 16-7.)

İlmi, irfanı ve fazileti malum olan Babanzade Ahmed Naim Bey böyle diyor.

Bu ifadeler çerçevesinde düşünülürse, **müslüman olmak, İslamcı olmaktır; İslamcı olmak da müslüman olmak.**

İkisi aynı şeydir.

İslamcı olmayan, müslüman da değildir.

"İslamcı değilim" diyen, "Müslüman değilim" demiş olur.

Hatta, hem Türkçü, hem de müslüman olduğunu söyleyen biri, iki zıddı bir araya getirmeye çalışmış olur.

Su ile ateş bir arada olabilir mi?!

Müslüman ancak İslamcı olabilir, başka bir şeyci olamaz. (Evet bir müslüman Nurcu filan olduğunu söyleyebilir, fakat bu aynı zamanda İslamcı olduğunu

söylemesi anlamına gelir, açıkça söylemese de onu tazammun eder. İslamcı olmadığını söylemesi durumunda ise Nurculuğu beş para etmez.)

Türk bir müslüman, evet Türk olabilir, Türk'tür, fakat Türkçü olamaz.

Türklüğüne kimse bir şey diyemez, fakat Türk-çü olduğunu söylediğinde, İslamcılık yerine Türkçülük diye bir dünya görüşü benimsemiş olacağı için, müslümanlığını bir tarafa atmış olur.

Çünkü müslüman, ancak İslamcı olabilir. Atatürkçü, milliyetçi, ülkücü, (İslam'dan başka bir şey ise) Millî Görüşçü vs. olamaz.

Babanzade Ahmed Naim Bey'in belirttiği gibi, **İslamcılığın zıddı küfürdür, cahiliyyet (küfür düzeni) taraftarlığıdır**.

Evet, küfür! Ne sandınız!

İnsan hem müslüman olacak, hem de İslamcı olmayacak.. Bu imkânsızdır, muhaldir..

*

Yukarıda Babanzade Ahmed Naim Bey'in Türkçülere "Dobra dobra İslamcı olun!" diye seslenmiş olduğunu aktarmıştık.

TDV İslâm Ansiklopedisi'nin "İslâmcılık" maddesinde konuyu II. Meşrutiyet dönemindeki tezahürleri çerçevesinde ele alan Azmi Özcan şunu söylüyor:

> İslâmcılık, muhtemelen ilk defa Ziya Gökalp'in 1913'te ***Türk Yurdu***'nda çıkan "Üç Cereyan" başlıklı makalelerinde geçmektedir. Daha sonra Babanzâde Ahmed Naim, 1914'te ***Sebîlürreşâd***'da yayımladığı "İslâm'da Da'vâ-yı Kavmiyyet" başlıklı makalesinde (sy. 293, 10 Nisan 1330) bu kavramı tasvip etmeyen bir üslûpta kullanmıştır.

Babanzade'nin söz konubu makalesi sonra kitap olarak da basıldı.

Makalede "bu kavramı tasvip etmeyen bir üslûp" diye bir şey yok.

Azmi Özcan meseleyi yanlış anlamış.

Nedeni de, merhum Babanzade'nin kitabındaki "dobra dobra İslamcı" ifadesinden sonra gelen 1 no.lu dipnot (s. 16). Şöyle:

> Bu "cı" edatının "Türk" ile "İslâm" kelimelerine iltihâkı (eklenmesi) ne kadar fena oluyor! Ben burada bir mana-yı tasannu (yapmacık/zorlama mana) istişmâm ediyorum (seziyorum). Bu nispeti kendilerine şiar edinenler bence yanlış isim intihâb etmişler. Zira Türk, Arap olan kimse Türkçü, Arapçı olamaz. O kısaca Türktür, Araptır. "**İslâmcı**"nın da müslüman demek olmadığı lügat-i Türkiyye (Türk dili) ile ednâ mümâresesi (az da olsa aşinalığı) olanlarca malumdur.

Merhum Babanzade "**Türk, Arap olan kimse Türkçü, Arapçı olamaz**" derken, Türk kelimesinin **muadili, eş anlamlısı** olarak Türkçü denilemez demek istiyor. Yoksa, Türk, Türkçü olur, gözümüzün önünde örnekleri var. Aynı şekilde İslamcı da dilin yapısı gereği müslüman kelimesinin birebir eş anlamlısı değildir.

Meseleye böyle bakarsanız bu tür adlandırmalar yanlış hale gelir. Mesela demir ile demirci, sanayi ile sanayici aynı şey değildir. Demir, hiçbir zaman demirci olamaz, sanayi de hiçbir zaman sanayici haline gelemez. Türk de bu anlamda Türkçü olamaz.

Bununla birlikte, burada Babanzade İ**slamcı** kelimesini tam da müslüman kelimesinin eş anlamlısı olarak kullanıyor. Ve bundan rahatsız, çünkü bunu dil açısından yapay ve zorlama bir işlem, bir çarpıtma olarak görüyor.

Ancak, Türkçü ile İslamcı kelimeleri arasında uçurum denilebilecek cesamette büyük bir fark bulunduğunu unutmamak gerekiyor. Çünkü **Türk kelimesi, insan**

teklerine karşılık gelir. Mesela Ali, Veli, Hasan, Hüseyin Türk'tür. Türkçülük yapan, **Alicilik, Velicilik** yapmış, **şahısları "dava" haline getirmiş** olur. Tabiî ki burada Türk, tek bir bireye karşılık gelmiyor, birden fazla (Artık ne kadarsa?) bireyi ifade ediyor. Ancak, nitelik/keyfiyet bakımından bir farklılık yok, farklılık nicelik/kemiyet sahasında kalıyor. Yani **Türk**çü olmada işin özü **şahısçılıktan, şahısperetlikten, şahsa taparlıktan** ibaret.

Şahsa taparlık, şahıs yüceltmeciliği tek bir kişiyi değil de bir "kişiler toplamı"nı hedef aldığında daha masum ya da daha makul hale gelmez.

Bu tür ırkçılıklar, **dolaylı olarak** bir "kendi kendini yüceltme, kendinde bir üstünlük görme" işlevi de görür. Türk olmak önemli ve yüce birşeydir, kendisi de Türktür, o halde kendisi de önemli ve yücedir. Böylece kişi, kendisinde fiilen bulduğu değersizliğin hissettirdiği acıları, kendisinin de mensubu bulunduğu bir topluluğa atfettiği mevhum (kuruntu kabilinden) bir önemlilik uyuşturucusu ile bastırır.

Buna karşılık İslam, Türk kelimesinin aksine, bir şahsı ya da şahıslar topluluğunu ifade etmez. O, **ilkeler toplamı**dır. Dolayısıyla İslamcı olduğunu söylemek, İslam adı verilen **ilkelere bağlılık** anlamına gelir, müslüman şahıslara değil. Çünkü İslamcılık, **müslümancılık** değildir.

Bundan dolayı İslamcılık ile Türkçülük (Kürtçülük, Arapçılık vs.) aynı kefeye konulamaz. İlki müslümanlıktır, ikincisi ise **putperestlikten bir şube**.

O yüzden merhum Babanzade, Türkçülüğü **İslam'ın zıddı olan ve onunla asla bağdaşmayacak olan "cahiliyyet"** davası olarak mahkum ediyor, layık olduğu yere koyuyor.

*

Azmi Özcan'ın "İslâmcılık, muhtemelen ilk defa Ziya Gökalp'in 1913'te ***Türk Yurdu***'nda çıkan 'Üç Cereyan' başlıklı makalelerinde geçmektedir" şeklindeki ifadesi ise muhtemelen doğru.

Kime sorsanız **Yusuf Akçura**'nın 1904 yılında ***Türk*** adlı gazetede yayınlattığı "Üç Tarz-ı Siyaset" başlıklı makalesinde **İslamcılık, Osmanlıcılık ve Türkçülük** cereyanlarını bahis konusu yaptığını söyler. Fakat, makalede İslamcılık tabiri geçmez. Bununla birlikte, anlattığı şey İslamcılık'tır, çünkü sorunların çözüm adresi olarak İslam'ı gösterdiğinizde İslamcılık yapmış olursunuz.

Günümüzde küresel küfür sistemi ve onun İslam ülkelerindeki yerli ve milli acentaları İslamcılık yapılmasını, yani sorunların çözümü olarak İslam'ın gösterilmesini istemiyorlar.

Mesela Türkiye'de bu, Anayasa ve yasa hükümleriyle yasaklanmış durumda.

Böylesi bir çözüm arayışı onlara göre "**din istismarı**" demek oluyor. Bu şekilde yaftalayıp mahkum ediyorlar. Yani İslam'a hürriyet hakkı tanınmıyor.

Ancak, bunu yeterli görmüyorlar. Meseleyi kökten halletmek için, İslamcılık kelimesini de mezara gömmek istiyorlar.

"**Kaleyi içterden işgal**" için de, dindar bilinen kesimdeki **ajanlarını** kullanıyor, onların sözde İslam adına İslamcılığa sövmesini sağlıyorlar.

Akla sığar bir rezalet değil, fakat aynen vaki..

*

İslamcılığın en şedit düşmanı müteveffa Mehmed Şevket Eygi ise (Ki İçişleri eski Bakanı Faruk Sükan ve **Genelkurmay İstihbarat eski Daire Başkanı** General İsmail Hakkı Pekin onun devletin ajanı olduğunu açıklamıştı), "Bütün İslamcılıklar

sapıklıktır” diyerek, Babanzade Ahmed Naim Bey’in hak dediği davayı sapıklık olarak adlandırıyordu.

Hakkı batıl olarak gösteriyordu.

Mehmed Şevket Eygi’ye o günlerde tevbe etmesini tavsiye etmiştik, tevbesiz gitti.

Bu alçaklığı bilerek yapıyorduysa, o tutumuyla küfre düşüyordu.

Bilmeyerek yapıyorduysa, bir görüşe göre küfre düşüyor, bir görüşe göre de düşmüyordu.

*

Ancak, genel kültür adına Uzak Doğu’nun bilmem neresindeki çay türlerini bile inceleyebilen bir adamın böyle önemli bir mevzudaki cehaleti ne kadar mazeret teşkil ederdi; tartışılabilir.

Cahil midir, **tecahül-i arifane** sanatını icra ederek muhataplarıyla dalgasını mı geçiyordur, kestirmek zordur.

Ahmed Naim Bey’in bu ifadelerini **okuduktan sonra, cahillik mazereti de kalmıyordu**.

(Ki onun aktardığımız ifadeleri kendi yayınevi tarafından yayınlanmış kitapta yer alıyor. Evet, **sözlük anlamı** açısından İslamcı ile müslüman kelimeleri birbiriyle tam olarak örtüşmüyor, fakat bir **terim/ıstılah** olarak İslamcılık, müslüman olmanın bir şartı ya da gereği durumundadır. Geçmişte ulemanın “İslam ile iman, müslüman ile mümin aynı şeydir” demiş ve bunu akaid kitaplarına yazmış olmaları sebepsiz değildir.)

*

Bu din, kimsenin oyuncağı değildir!

İcazetsiz cahil cühela **müçtehitliğe** kalkışmamalı, **"rejimin hassasiyetlerine endeksli" fetvalarla** milleti sapıklığa sürüklememelidir.

Mehmet Şevket Eygi gibiler, küfür cephesiyle birlikte İslamcılık düşmanlığı yapmak yerine, hiç değilse susmalıydılar.

"Bütün İslamcılıklar sapıklıktır" diyerek **küfür söz** söylemek yerine, hiç değilse, "Bu konuda konuşmaya bilgimiz yetmiyor, bilmiyoruz" diyebilmeliydiler.

Bu olgunluğu (ya da dindarlığı) gösteremediler..

İSLAMCILIK VE MİLLİYET KONUSUNDA İSMET ÖZEL'İ İZLEYEN BİR İSİM: D. MEHMET DOĞAN

D. Mehmet Doğan, saygı duyduğum bir isimdi..

Ancak, "**İslâmcı değilim, elhamdülillah…**" başlıklı yazısını okuyunca bendeki o saygı elimde olmadan buharlaşıp kayboldu.

Doğan'ın o yazısındaki şu tespiti yanlış değil:

> "Bizim büyük fikir ve edebiyat adamlarımız, hâlâ eserlerinden istifade ettiğimiz şahsiyetlerimiz 'islâmcı'lık iddiasında değildi. Ne Mehmed Âkif, ne Said Halim Paşa ve ne de Nureddin Topçu veya Necip Fâzıl. Onlara 'islâmcı' sıfatı sonradan yakıştırıldı. Onlar yaşadıkları dönemde müslüman olarak varolmanın düşünce ve hareket zeminini oluşturmaya çalıştılar."

Bunlar doğru.. Ancak mesele bundan ibaret değil.. Geçmişte İslamcı olarak nitelendirilenler, **İslamcı olmadıklarını ispat ve gösterme telaşına** da düşmüyorlardı.

Çünkü, kendilerine, **İslam'ı savunmalarından dolayı** İslamcı denildiğinin farkındaydılar.

Mehmet Doğan gibi isimlere gelince.. Mehmet bey rahat olsun.. Kendisine İslamcı diyen yok.. Bu yüzden, İslamcı olmadığını gösterme yarışına katılması anlamsız. Her ne kadar kültürel mirasımıza sahip çıkıyorsa da, **özel olarak** İslam'ı savunma gibi bir refleksinin bulunduğu izlenimi oluşmuş değil.

Doğan'ın bazı soruları da var. Şöyle diyor:

> "Ya şu soruları nasıl cevaplayabiliriz: İslâmcılığın İslâmî olmak zorunluluğu var mıdır? Müslümanken İslâmcı olmak bir terfi midir?

İslâmcılığın modern dönemde ideolojik bir akım olarak, dinin alanları üzerinde söz sahibi olma çabasını nasıl anlamalıyız? Dinin künhüne vakıf olmadan dine ve dindarlara yön verme iddiası nasıl yorumlanmalıdır?"

*

Baştan başlayalım. İslamcılığın İslamî olmak zorunluluğu vardır.

İslamcı ile İslamî aslında aynı şeydir.

İslamî kelimesinin sonundaki "î" eki, gerçekte Türkçe'de mevcut değildir, Türkçe'ye Arapça'dan geçmiştir. "Ci, cı" ekleri de Arapça'da yoktur. Dolayısıyla, **Türkçe gramere göre konuştuğumuzda İslamcı, Arapça gramere göre konuştuğumuzda ise, İslamî deriz.**

Avrupaî olmak, aynı zamanda Avrupacı olmaktır, asrîlik, aynı zamanda asırcılık anlamına da gelir.

Sadece "İslâmcılığın İslâmî olmak zorunluluğu var mıdır?" şeklindeki soru bile (Yok mudur, Mehmet bey?!), Doğan'ın **konu hakkında konuşma ehliyet ve salahiyetinin bulunmadığını, boş laf salatası üretme dışında bir şey yapmadığını** ortaya koymaktadır.

*

Gelelim ikinci soruya: "Müslümanken İslâmcı olmak bir terfi midir?"

Yerine göre bir terfi olabilir. Nitekim ***Kur'an***'da Allahu Teala, **bedevîlere, "Müslüman olduk" demelerini, "Mümin olduklarını" söylememelerini, çünkü imanın henüz kalplerine girmediğini** bildirmektedir.

Türkiye'de kalbine iman girmemiş müslüman bedevî sayısı, ashab dönemine göre oldukça fazla.. Bu bir gerçek.. (Düşünün, yapılan son araştırmalardan birine göre Türkiye halkının sadece yüzde 12'si, bir diğerine göre de yüzde 9'u **Şeriat**'i

benimsiyor. Rakamlar ortada.. Adam hem Allah'ın şeriatine, emirlerine düşman, hem de kendisini müslüman zannediyor. Mehmet bey, laga lugayı bırak, dert edineceksen bu vahim tabloyu dert edin! Uğraştığın şeye bak: İslamcılık.. Vâ esefâ!)

*

Üçüncü soru:

> "İslâmcılığın modern dönemde ideolojik bir akım olarak, dinin alanları üzerinde söz sahibi olma çabasını nasıl anlamalıyız?"

Bu bahis hem uzun, hem gereksiz.. Geçelim..

Dördüncü soru: "Dinin künhüne vakıf olmadan dine ve dindarlara yön verme iddiası nasıl yorumlanmalıdır?"

Bu suçlamayı, İslamcı olarak adlandırılanlardan ziyade, İslamcı olmadıklarını açıklayanlar, ya da **gayri İslamî kesimler tarafından İslamcı olarak nitelendirilmeyecek kadar İslamî konularda duyarsız isimler daha çok hak ediyorlar.**

Doğan, "İslamcılık bazı ellerde 'kuru dava'ya dönüştürülmüş ve islâmcı enerjinin önemli bir kısmı, dindarları islâmcılığa sevk etmeye harcanmıştır!" diyor ki, cümlenin ilk kısmına katılmamak mümkün değil, fakat ikinci kısmı, **Doğan'ın müslümanlığının da bir "kuru dava" olarak anlaşılabileceğini** gösteriyor.

Birilerinin İslamcı olması seni niye rahatsız ediyor ki?..

Doğan, son olarak bir cami hocasından alıntı yaparak, İslamcılığı **Ercüment Özkan** çizgisine indirgemiş ki, bunun anlaşılır bir tarafı yok.

Yazısının başında, Ercüment Özkan'ın tam karşıtı noktada duran **Akif İnan**'ın İslamcı olarak nitelendirilmesine karşı çıkıyor, sonunda ise, İslamcılığı getirip Ercüment Özkan çizgisinin tapulu malı gibi sunuyor.

Bari, "Akif İnan İslamcılığına karşı değilim, fakat Ercüment Özkan İslamcılığıyla ilgim yok" deseydi, tutumunda bir nebze dürüstlük ya da yaklaşımında bir tutarlılık bulunduğunu düşünecektik.

Ne yazık ki, yazısında bu bile yok.

*

D. Mehmet Doğan'ın yine İslamcılara çattığı **"Milliyetin Mayası Ne?"** başlıklı yazısı ise tam anlamıyla rezalet.

"Kafa Karışıklığının Mayası Ne?" başlıklı bir çalışmaya malzeme olacak türden bir yazı..

Okuyalım ve değerlendirmelerimizi yapalım:

> **İslâmcı** zihin zaman zaman "kavmiyet, ırkçılık, millet, milliyet" kavramları üzerinde patinaja düşer; daha Türkçesi debelenir durur… Gerçekdışı, basmakalıp ilintiler kurarak, kendi icad ettiği bazı düşmanları mahkûm eder, böylece işin içinden sıyrıldığını sanır. Onlara sorumuz şudur: Milletin esası ırk mıdır? Kan mıdır? Etniklik her şey midir? İnsan sadece fiziği, bedeni üzerinden tanımlanabilir mi?
>
> Eğer milletin esası "ırk" veya "kan"sa herkes, kendi ırkının milletinden olmak zorundadır. Bu anlayışın gideceği yer yoktur. Yok böyle değilse o zaman başka bir dille konuşmak gerekir.
>
> Millet seçimliktir; din olarak da seçimliktir, kültür olarak da.Türksünüz, Kürtsünüz, Çerkezsiniz, Boşnaksınız…Bu ırklara mensub olmanız, din

seçmenize mâni olmaz; o dinin dairesinde bir topluluk içinde kendinizi hissetmenize ve hatta tanımlanmanıza da engel olmaz.

Bu yüzden "Müslümanım ve Türküm" diyebilirsiniz. Diğer kavimlerin bunu demeye hakkı yok mu? Kürd'ün, Arab'ın, Arnavut'un, Çerkes'in vb. Elbette böyle konuşmaya hakları vardır.

Türkiye sözkonusu ise bütün bu kavimlere mensup olanların bulunduğu kültür dairesine bir ad vermek gerekmez mi?

Bu Arap âleminde kolaydır; İran'da kolaydır. Arap kültürünün, Fars kültürünün İslâmla bütünleşmiş üst kültürler olduğu kabul görmüştür. Bu durumda, bunun Türk kültürü için sözkonusu olmadığını mı söylemiş oluyoruz?

Türkiye'de Türk kavramı etnikliği aşar, ırkı aşar ve kültürel olarak bütün toplumu kuşatır. Hatta bir yere kadar Müslüman olmayan unsurları da kapsar.

Türkiye'de Türk'ten bahsetmek ırkçılık değildir; çünkü Türk kavramı, ırkı aşan bir mahiyet kazanmıştır. Bunu, uzun uzun hikâye etmeye gerek yok. Osmanlı, bir çok ırktan insanları devşirerek bir millet oluşturmuştur. Fatih'in sadrazamı Mahmut Paşa Rum'dur, fakat o bir Osmanlı yöneticisi olarak Türk kültür dairesindedir. Sokollu Mehmed Paşa, etnik olarak Sırp'tır; peki o koca Osmanlı devletini Sırp kimliği ile kültürü ile mi yönetmiştir?

Mehmed Âkif, İslâmcılığın bayrakdarı değil midir? Türkiye'nin, Türklerin millî marşını o yazmamış mıdır? Bu marş bütün Müslüman toplumların "evet" diyebileceği muhtevada bir marştır! Hem millî hem İslâmî bir semboldür. Bayrağımız da öyledir; İslâmın sembolüdür. Bayrak olarak

İslâmın sembolünü seçmek önemli. Bunu yapmayan/yapamayan kavmiyetçi uydurma devletler var!

Irkçılığa karşı görünerek kültürel varlık anlamında milleti yok sayanlar gerçek anlamda ırkçılık yapmaktadır. Türk, sırf etnik kimliği ile bir yere varamaz, Arap da, Kürt de. Entikliğin üstünde kültürel kimlik belirleyicidir. Türk etnikçiliğinin, ırkçlığının en büyük düşmanı, kültürel Türk üst kimliğidir.

Okuma (ve düşünme) özürlü İslâmcılara, Yahya Kemal'i okumalarını tavsiye ederim. (Elimden gelse mecbur ederim.) O şöyle der: Milletin mayası kan değil, dindir!

Oysa siz, aksine iman ediyorsunuz! "Milletin esası din değil, kandır" diyorsunuz! Hasip Kaplan'dan ne farkınız var?

Burada parantez açalım: Melezleri ne yapacağız? Bin yıl içinde bu topraklarda ırklar, kavimler birbirine geçti. Kim ne kadar Türk, kim ne kadar Kürt, Arap veya Arnavut? Bunu ölçebilecek bir cihaz keşfettiniz mi?

Netice-i kelam: Ünlü bir tarihçimizin, ilim adamımızın etnikçi bir genç tarafından sıkıştırılmak istendiğine şahit oldum. Kürt müydü? Cevap şöyle idi: Evet annesi Kürt, babası Araptı, fakat kendisi kültürel olarak Türk'tü!

Efendiler, bu anlamsız tartışmaları bırakın; ayaklarınızı bu topraklara basın. Müslümanlar, tek dil, tek devlet ve tek kültürle bugüne gelmedi. Kaadir-i mutlak olan Rabbin muradı bu olsaydı, elbette öyle olurdu.

Türkler bin yıl İslâm dünyasını temsil eden büyük devletleri ırkçılık yapmadan yönetti. Türk, İslâmla özdeşleşti.Bu yüzden batıda İslâma düşmanlık, Türke düşmanlık hâline geldi. Batının bu düşmanlık stratejisine, kıt din bilginizle ortak olmayın!

(http://www.enpolitik.com/kose-yazisi/1903/milliyetin-mayasi-ne.html)

*

D. Mehmet Doğan, **kavram kargaşasından nemalanmaya** çalışıyor.

Kasten veya bilinçsizce..

Kelime ve kavramlar, insanların birbirleriyle anlaşmaları, birbirlerini anlamaları için bir araçtır.

Müşahhas (somut) nesne ve cisimlerde genellikle **kavram kargaşası** yaşanmaz. Mesela Güneş dediğimizde herkes aynı gök cismini anlar. Kürek dediğimizde herkesin aklına aynı alet gelir.

Ancak, soyut ve/veya itibarî kavramlar söz konusu olduğunda iş değişir. Mesela **laiklik** gibi kavramları herkesin kendisine göre tanımlaması mümkündür.

Bu yüzden, bilimsel tez ve çalışmalarda (mesela bir doktora tezinde), giriş bölümünde, **kavramsal çerçeve**nin ortaya konulması ve temel kavramların **tanımlanması** istenir.

Kur'an-ı Kerîm'de de aynı şekilde, önce Fatiha Suresi'nde âlemlerin rabbi olan Allahu Teala tanıtılır, sonraki sayfalarda ise, önce mümin, münafık ve kâfir kavramlarına açıklık getirilir.

Böylece siz, ***Kur'an***'ı okurken, mümin, münafık ve kâfir kelimeleriyle kimlerin kastedildiğini bilerek yolunuza devam edersiniz.

*

Gelelim D. Mehmet Doğan'ın yazısına..

Söze şöyle başlıyor:

> İslâmcı zihin zaman zaman "kavmiyet, ırkçılık, millet, milliyet" kavramları üzerinde patinaja düşer; daha Türkçesi debelenir durur… Gerçekdışı, basmakalıp ilintiler kurarak, kendi icad ettiği bazı düşmanları mahkûm eder, böylece işin içinden sıyrıldığını sanır.

Bunlar, yazarın iddiaları..

Yazısının devamında, bu iddialarını ispatlaması beklenirdi.

Ancak, yazısının devamına bakıldığında, **"patinaj, debelenme, basmakalıp ilintiler kurma, kendi icat ettiği düşmanları mahkum etme, böylece işin içinden sıyrılma"** suçlamalarını bizzat kendisinin hak ettiğini fark ediyoruz.

Yazısının ikinci paragrafı şöyle:

> Eğer milletin esası "ırk" veya "kan"sa herkes, kendi ırkının milletinden olmak zorundadır. Bu anlayışın gideceği yer yoktur. Yok böyle değilse o zaman başka bir dille konuşmak gerekir.

Bu ifadeler saçmalık.. Çünkü "milletin esası", bakış açısına göre değişebilir.
Bu, *kavramı nasıl tanımladığınıza* bağlı.

Yazar eğer düşünce dünyasını İslam'a göre şekillendirseydi, ***Kur'an***'daki tanımı "esas" alırdı.

Ancak, bunu yapmadığını görüyoruz.

Bilgisizliğinden mi, yoksa önemsemediğinden mi, bu konuda birşey diyemeyiz.

Kur'an'da millet kavramı, merhum Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır hocanın ***Hak Dini Kur'an Dili*** tefsirinde belirttiği gibi, **dinin ictimaî/sosyal boyutunu** ifade eder.

O yüzden ***Kur'an***'da Arap milleti, Fars milleti, Türk milleti vs. yoktur, "**İbrahim'in milleti**" vardır.

*

Yazar şöyle diyor:

> "Millet **seçimlik**tir; din olarak da seçimliktir, kültür olarak da."

Böylece millet kavramı, **Kur'an**'daki saf ve pür anlamını yitiriyor, ona bir de, birkaç yüzyıl önce icat edilip 20. yüzyılda yaygınlaştırılmış bulunan **"kültür"** kavramı yükleniyor.

Yani millet kavramı, kaşla göz arasında **laikleştiriliyor**.

Yazarın bizi dönüp dolaştırıp getirmek istediği nokta, bu **laik kültürcülük**.

Fakat, bunun "yedirilebilmesi" için, önce, "**din**"den de bahsedilip, okurların "zoka"yı yutmaya hazır hale getirilmesi gerekiyor.

Halbuki, bir ayette Allahu Teala şöyle buyuruyor:

> **"De ki: 'Allah doğru söylemiştir; öyle ise hanîf olarak İbrâhîm'in milletine tâbi' olun! O, müşriklerden değildi.'"** (Al-i İmran, 3/95)

Bu millet tanımı çerçevesinde, **müşrik**lerle müminler aynı **millet**ten olamaz.

Olmuyor, olamıyor.

Ama, **kültür** açısından bakarsanız, Hz. İbrahim'in soyundan gelen İsrailoğulları (İsrail, Yakub a.s.'ın lakabıdır) **İbrahim milleti**nin ta kendisi olur.

Eğer siz millet tanımınızı İslam'dan (**Kur'an**'dan) alırsanız, **müşrik bir Türk ile mümin bir Türk, aynı milletten olamaz**.

Fakat **laik-dinsiz kültürcülük**ten alırsanız, bir müminle bir müşriği. **aynı milletin ferdi** kabul etmeniz mümkündür.

İşte burada insan için bir yol ayrımı ortaya çıkar:

Ya **müslümanca** düşünmeyi seçecektir, ya da onu terk edip, **dinsiz (laik)** yaklaşımı benimseyecektir.

D. Mehmet Doğan'ın yazısına bakıldığında, ikincisini kabul ettiği görülüyor.

Bu arada, **din (İslam) istismarı** yapmayı da unutmuyor.

*

D. Mehmet Doğan şunu da söylüyor:

> "Türkiye sözkonusu ise bütün bu kavimlere [Türk, Kürd, Arap, Arnavut, Çerkes, Boşnak vs.] mensup olanların bulunduğu kültür dairesine bir ad vermek gerekmez mi?"

Gerekmeyebilir.. Şart değildir.

Gerekse bile, bunun için mutlaka ve mutlaka **Türk** kavramını kullanmak gerektiğini kimse söyleyemez..

"Türkiyelilik" vs. gibi başka bir kavram da kullanılabilir.

Ancak, yazar bir gerekirlik icat ederken, daha önce kullandığı ifadeyi unutuyor: *"**Millet** seçimliktir; din olarak da **seçimlik**tir, kültür olarak da."*

Siz eğer Türkiye Cumhuriyeti tebaası olan insanlara Türk milletinden olduğunu söylemeyi dayatırsanız, millet **"seçimlik"** birşey olmaktan çıkar.

Diyelim ki **D. Mehmet Doğan**, ırk olarak **Türk** değil.. Buna rağmen, istiyorsa kendisini Türk olarak adlandırabilir. Bu, kendi bileceği şeydir. Ancak, bu

topraklarda yaşayan herkesin kendisini Türk milletinden kabul etmesi gerektiğini ileri sürdüğü zaman, işi **seçimlik** olmaktan çıkarmış, kendi kendisiyle çelişkiye düşmüş olur.

Fakat, asıl sorun bu değil.. Bir insan olarak onun çelişkili fikirleri savunma, hatta zırvalama özgürlüğü de mevcuttur.

Fakat, bu zırvalama özgürlüğü, başkasının özgürlüğünün başladığı yerde biter.

Hiç kimse için, kendi zırvalarını bir başkasına dayatma hakkı ve özgürlüğü ya da imtiyazı söz konusu olamaz.

Millete aidiyet eğer **seçimlik** birşeyse, bu topraklarda yaşayan insanları, **millet olarak Türk olduklarını** söylemeye zorlama hakkınız olamaz.

Bundan vazgeçmeniz gerekir.

*

D. Mehmet Doğan'ın bir başka cümlesi şöyle:

> Türkiye'de Türk kavramı etnikliği aşar, ırkı aşar ve kültürel olarak bütün toplumu kuşatır. Hatta bir yere kadar Müslüman olmayan unsurları da kapsar.

İmdi, bunu söyleyen adama şunu sormak hakkımızdır: Bu, **olgusal bir gerçeklik** midir, yoksa **normatif (norm koyan, kural getiren) bir hüküm** mü?

Olgusal gerçeklikler için savunmaya geçmek gerekmez. Onlar, hayatın gerçekleridir ve sizin onları kabul etmemeniz, gülünç duruma düşmeniz anlamına gelir.

Mesela, D. Mehmet Doğan'ın artık yaşlanmış bir adam olduğu bir gerçekliktir. Onun, kendisini 20 yaşında ilan etmesi, alay konusu olmasından başka bir sonuç vermez.

Aynı nedenle onun, yaşlanmış olduğunu ispatlamaya çalışması da gerekmez. "Ben yaşlıyım, bakın saçlarım ağardı, yüzümde kırışıklıklar oluştu, gençlikteki gücüm gitti" demesi, malumu ilam kabilinden **boş** bir uğraş olur.

İşte, Türkiye'de yaşayan insanların "Türk milleti"nden olmaları iddiasının durumu da budur. Bu, bir **gerçeklikse**, onun **derin devleti** akla getiren türden bir **"misyon"erliğini** yapmak için D. Mehmet Doğan gibi adamların mürekkep harcamaları, **boş, lüzumsuz ve anlamsız** olur.

Daha doğrusu, ortada şu iki durumdan birisinin bulunduğu sonucu çıkar: Birinci ihtimal, bu tür görüşleri savunanların, yukarıda söylediğimiz gibi, **boş laflar** üreten "zamanı bol" laf ebeleri olmalarıdır. **Mantıksız** ve de gereksiz bir çaba içinde bulunmalarıdır.

İkinci ihtimal ise, olayın gerisinde **derin bir mantığın** yer alıyor olmasıdır. Bu durumda, ortada olgusal bir gerçekliğin bulunmadığını; bir **"toplum mühendisliği"** faaliyetinin, **ideolojik bir kampanyanın** ve hatta bir **"kültürel soykırım"**ın, bu tür çelişkili ve tutarsız laflarla yürütüldüğünü kabul etmemiz gerekir.

*

Bir de şu var:

"Müslüman olmayan unsurları" *da kapsayan bir "Türk" milletinden olma* durumu, meselenin "din"den (İslam'dan) tamamen soyutlandığını, geriye sadece **laik-dinsiz kültürcülüğün** kaldığını gösterir.

“Müslüman olmayan unsurları” da kapsayan bir “millet”ten söz ettiğinizde, millet anlayışınız ve tanımınızda dine (İslam’a) hiç söz hakkı tanımadığınız ortaya çıkar.

Bu millete bir de “Türk” adını verdiğinizde, sizin İslam yerine Türklüğü din gibi benimsemeye başladığınız anlaşılır.

Eğer sizin “millet”iniz **seçimlik** birşeyse, ona girilip çıkılabiliyorsa, ve bu dairede **“müslüman olmayan unsurlar”** da yer alabiliyorsa, ve aynı zamanda bu acaip ve garaip millet tanımınızda **“dinî” bir boyut** görüyorsanız, siz **sapık bir yeni beşerî din icat** ediyor ve insanları bunu kabul etmeye zorluyorsunuz demektir.

Tekrar söyleyelim: D. Mehmet Doğan’ın kişisel olarak böyle bir “millet” tanımını benimseme özgürlüğü mevcuttur.

Tercihini bundan yana yapıyorsa, varsın yapsın.

Kendi bileceği şey.

Ancak, **bu “seçimlik” millet tanımında** başkalarının da bir tercih hakkının bulunduğunu, kendi kişisel tercihini başkaları için de **“norm”** haline getirip dayatmaya çalışmasının **totaliter ve otoriter, hatta faşist bir zihniyetin tezahürü** olacağını anlamalıdır.

*

Yazarın ikinci hatası (belki de kurnazlığı), **Türkiye Cumhuriyeti Devleti** ile Osmanlı Devleti’ni birbirine karıştırıyor olması..

Osmanlı‘da, İslam’ı kabul eden Balkan kavimlerinin (mesela Arnavutlar’ın) kendileri için “Türk oldum” dedikleri doğrudur.

Hatta, merhum Ali Yakup Cenkçiler hocanın ifadesine göre, **"Türklüğün şartı kaç, say bakalım"** derlermiş. Cevap: "**Beştir, kelime-i şehadet getirmek, namaz kılmak…."**

Peki şimdi, Türkiye Cumhuriyeti'ndeki Türklük tanımı böyle mi?

Ali Yakup hocanın sözünü ettiği tanıma göre, Kelime-i Şehadet getirmeyeni Türk saymamak gerekiyor.

D. Mehmet Doğan'ın tanımına göre ise, Türklük, **"müslüman olmayan unsurları"** da kapsıyor.

Osmanlı'da, mesela hristiyan bir Yunan'a, Ermeni'ye ya da Rum'a Türk denilmiyordu. Çünkü kelime-i şehadet getirmiyordu.

Daha önemlisi, o şahsın, "kendisinin Türk olduğunu söyleme" gibi bir **yükümlülüğü** de yoktu.

Müslüman olan Rum, Türk olduğunu söyleyebiliyordu. Fakat bunu, şayet isterse, **gönüllü** olarak yapıyordu, buna **zorlanmıyordu**.

Şimdi ise, D. Mehmet Doğan'ın "misyon"erliğini üstlendiği **laik-dinsiz (İslamî olmayan) Türklük kimliği**, insanlara dayatılıyor.

İkisi aynı şey mi?!

*

D. Mehmet Doğan'ın bir başka cümlesi şöyle:

> "Türkiye'de Türk'ten bahsetmek ırkçılık değildir; çünkü Türk kavramı, ırkı aşan bir mahiyet kazanmıştır."

Türkiye'de Türk'ten bahsetmek evet bazen **ırkçılık** değildir, bazen de ırkçılığın ta kendisidir.

Ayrıca, Türk kavramının **ırkı aşan bir mahiyet kazandığı** iddiası belirli bir hakikat payını içeriyorsa da, söz konusu mahiyet, ırkçılığın mevcut olmadığını değil, olduğunu göstermeye daha çok elverişlidir.

Eğer siz, insanları ırk olarak Türk olmadıkları halde Türk olduklarını söylemeye zorluyorsanız, devlet gücünü bunu söylemeleri için kullanıyorsanız, Türk kavramının ırkı aşan bir mahiyet kazanmasının bir değeri olamaz.

Burada **ırkçılık** arayacaksanız, Türk kavramının **uydurulmuş mahiyetinde** değil, insanların Türk olmadıkları halde Türk olduklarını söylemeye zorlanmalarında aramak gerekir.

D. Mehmet Doğan, ırkçılığı yanlış yerde arıyor, bulamaması, görememesi normal.

Evet, burada **gönüllülük** nosyonu devreye giriyor.

Şayet insanlar, Türk olduklarını söylemeye, açık veya örtülü yollarla zorlanmadan, kendiliklerinden, hiç bir dış tesir altında kalmadan karar veriyorlarsa, ve böylece Türklük, ırkı aşan bir mahiyet kazanmışsa, gerçekten de bir **ırkçılıktan** söz etmek haksızlık olur.

Peki Türkiye'de durum bu mudur?

Daha 30-40 yıl önce, Türk değil de mesela Kürt olduğunu basın yayın organları vasıtasıyla deklare eden insanlar hapse atılmıyor muydu, akıl almaz işkenceler görmüyor muydu?!

Ayrıca, Türkiye Cumhuriyeti Anayasası, Türkiye'de yaşayan herkesi Türk olarak tanımlamak suretiyle bir **kimlik dayatması** yapmıyor mu?!

Osmanlı'da böyle birşey var mıydı?!

*

D. Mehmet Doğan'ın bir başka cümlesi:

> "Irkçılığa karşı görünerek kültürel varlık anlamında milleti yok sayanlar gerçek anlamda ırkçılık yapmaktadır."

Bu da çok ayıp, çok seviyesizce bir **çarpıtma**..

Mesela, D. Mehmet Doğan'a göre, şahsım, bu satırların yazarı, ırkçılık mı yapıyorum?

Neyin ırkçılığını yapıyorum?

Ki, D. Mehmet Doğan, benim ırkımı bile bilmez.

Belki bildiğini sanıyordur, ama bilmez.

Fakat, kendisinin ırkçılık yaptığını söylememiz, bu durumda, vicdanî bir zorunluluk haline gelmiş durumda.

Ne yazık ki D. Mehmet Doğan, ırkçı, hatta faşist zihniyetli biri olduğunu ortaya koymaktadır..

*

Dahası var:

"Dinî varlık anlamında millet"i yok saymaya, bir tarafa bırakmaya, ve senin bu "**dinsiz-laik kültürel varlık anlamında millet"**ini (ki Türklük oluyormuş) kabul etmek zorunda mıyım?

Zorunda mıyız?

Tekrar söyleyelim:

Doğan, nasıl istiyorsa öyle bir millet tanımını kabul edebilir, bu onun **hakkı ve özgürlüğüdür.**

Kendi bileceği şeydir.

Ama, bunu başkalarına **dayatma hakkı** yoktur.

İnsanların **farklı düşünme hürriyetini** kabul etmek zorundadır.

"Benim gibi düşünmek şartıyla **fikri hür, vicdanı hür** bir vatandaşsın" diyorsa, o başka..

Bu bencilliği, kibri, enaniyeti ve nefsaniyeti, *çelişkili ve tutarsız düşünebilme ayrıcalığını abartma hodbinliğini* bırakmasında yarar var.

*

D. Mehmet Doğan'ın bir başka cümlesi şöyle:

> Okuma (ve düşünme) özürlü İslâmcılara, **Yahya Kemal**'i okumalarını tavsiye ederim. (Elimden gelse mecbur ederim.) O şöyle der: **Milletin mayası kan değil, dindir!**

Yahya Kemal'in söylediği gibi milletin mayası kan değil, dinse, D. Mehmet Doğan, okuduğu şey üzerinde biraz düşünsün, düşünme özürlülük sergilemekten kaçınsın, kendisi dışındaki insanların **"müslüman olmayan unsur"larla aynı milletten olmayı şahsen kabul etmiyor olmalarına**, lutfedip izin versin.

Kaldı ki, Yahya Kemal'in sözü, dini, *millet nokta-i nazarından* mayaya **indirgemesi** bakımından doğru da değildir.

Maya, ekmeğin kendisi değildir, maya başka, ekmek başkadır. Sofraya ekmek niyetine maya konulmaz.

Din ile **millet**, **İslam açısından**, ekmek ile maya gibi farklı şeyler değildir, merhum Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır'ın ifade ettiği gibi, **aynı şey** demektir:

> … din, şeriat, millet denilen şeyler hadd-i zatında hep **aynı şey**lerdir…. İtikat ve iman bakımından **din**, amel ve tatbikat bakımından **şeriat**, sosyal bakımdan, yani sosyal realite bakımından **millet** denilir.
>
> (Elmalılı M. Hamdi Yazır, ***Hak Dini Kur'an Dili***, İstanbul: Azim, C. 1, s. 400.)

D. Mehmet Doğan, bunları kabul etmek, müslümanca düşünmek zorunda değil.

Ama, kendi "**laik-dinsiz kültürcü**" düşüncelerini ve millet tanımını başkalarına dayatma hakkı da bulunmuyor.

Müslümansa, bu savunduğu düşüncelerin **İslam**'la ilgisiz saçmalıklar olduğunu anlamalıdır.

Değilse, laikliğin bile, insana kendi fikirlerini başkalarına dayatma hakkı tanımadığını, başkalarını laiklik adına tek tip düşünceye ve/veya dinsizce düşünmeye zorlamanın laikliğe bile sığmayan bir faşistlik ve Nazi kafalılık olduğunu idrak etmelidir.

DERİNLERİN “MÜSLÜMAN”LARI İSLAMCILIĞA SALDIRIRKEN..

Milat adlı bir gazetede yazan Ufuk Coşkun adlı biri, İslamcılığı konu edinmiş..

Vatandaş “**modernist, batıcı, seküler ithal bir kavram** olan İslamcılık”tan söz ediyor..

İslamcılığın “dini **ideolojik olarak algılama**” olduğunu ileri sürerek, onu lanetliyor.

Ancak, konuyu ele alış biçimi ilim ciddiyetinden uzak..

Yaptığı şey, basit **algı operasyonu, psikolojik savaş ve “gri propaganda”** numaracılığı olmaktan öteye gitmiyor.

Önce, bir abrakadabra ve el çabukluğu marifeti ile İslamcılığı, Cemaleddin Efganî ve Muhammed Abduh gibi modernist ve **mason** isimlerle özdeşleştiriyor.

Sonra da, lafı bugüne getirip, İslamcı olmamamız gerektiği sonucuna varıyor.

*

Önce şunu belirtelim:

İslamcılık kavramı ithal değildir. Ziya Gökalp’in icadıdır.

Aslında, İslamcı olarak bilinen ilk isimler, kendilerini İslamcı olarak adlandırma ihtiyacı duymadılar.

Onlara muhalifleri (**Batıcılar** ve **ırkçılar/milliyetçiler**), İslamcı adını taktılar.

Onlar da buna itiraz etmediler, hatta **Babanzade Ahmed Naim Bey**, dindar bilinen Türkçülere, "Dobra dobra İslamcı olun, bir insan hem Türkçü hem de müslüman olamaz" diye yazdı.

Yani ona göre, İslamcı olmak müslüman olmak, müslüman olmak da İslamcı olmaktı.

*

Ancak, bu Ufuk Coşkun gibi beyni sulu taklitçi tiplerin benimseyip kullandıkları **İslam-İslamcılık ayrımı ithal**dir.

Batılılar'ı taklit ediyor, onların yaptıkları sınıflandırma ve tanımları benimsiyorlar.

Düşünüş biçimleri ithal.

Bu yüzden, İslamcılık kavramının değil fakat akla ziyan yapay İslam-İslamcılık ayrımının ithal olduğunu kabul etmek gerekiyor.

Gerçekte, **kavramın işaret ettiği bir olgu olarak** İslamcılık aslında ne modernist, ne Batıcı, ne de sekülerdir.

Frenk modernliğine, Batıcılığa ve sekülerliğe tepkidir.

*

Bununla birlikte, evet, İslamcı bilinenler arasında modernist, Batıcı ve seküler adamlara da rastlanabilir.

Nasıl genel olarak müslümanlar arasında her devirde **münafıklar** da bulunmuşsa, daha özel bir kategori olarak İslamcılar arasında da, İslamcı görünen fesatçılar bulunabilir.

Mesela Cemaleddin Afganî, İslamcı bilinir, fakat aslında **İngilizler'in adamı**dır.

Adını tam koymak gerekirse, aşağılık bir **ajan**dan başka birşey değildir.

Tabiî ki böyle bir adamın, insanları etkilemek için suret-i haktan gelmeye, İslamcılık vs. yapmaya, **güya müslümanların dertleriyle dertleniyor**, müslümanların birliğini istiyormuş gibi görünmeye ihtiyacı vardır.

Başka türlü aldatamaz.

Ancak, bu şahıs bile kendisi için **İslamcı** tabirini kullanmış değildir.

Ona bir itirazınız varsa doğrudan savunduğu görüşleri hedef alırsınız, hiç kullanmadığı İslamcılık kavramını değil.

Çünkü İslamcılık tabiri bu topraklarda Ziya Gökalp'le birlikte kullanılır oldu.

*

Batı bu tür ajanları (Cemalettin gibileri) kullanıp uyanıklık ya da kurnazlık yapar da, "yerli ya da milli" acentaları durur mu?

Onlar da, İslamî kesimde sürü sepet ajana sahipler..

O ajanlar da suret-i haktan geliyorlar.

Nasıl Afganî sözde İslam birliğini savunarak gerçekte İslam dünyasını çok daha fazla bölmeye çalışıyorduysa, İngilizler hesabına sağ gösterip sol vuruyorduysa, **bu "yerli ve milli" ajanlar da, herkesten fazla müslümanlık taslıyorlar.**

Herkese çalım attıklarını görüyoruz, fakat sıra gol atmaya gelince, sadece müslümanların kalesine göz dikmiş olduklarını fark ediyoruz.

*

Bazen de, **aynı rejisörün yaptığı rol paylaşımı** çerçevesinde, insanları taraf tutmaya yönlendirerek peşlerine takmak için, farklı kesimlerde görev yapan

ajanların, kendi aralarında lüzumsuz ayrıntılar üzerine sahte kavgalar verdiklerine şahit olunur.

Böylece, derinlerin adamı bir solcu ile yine **derinlerin adamı "müslüman**"ın kanlı kavgasına şahit olursunuz.

"Dinsiz solcu saldırdığına göre bu adam samimi bir müslüman" diye derin görevlinin peşine takılırsınız.

Böylesi kavgalar, "**Reklamın iyisi kötüsü olmaz**" babından, sözde saldırıyormuş gibi yaparak birbirini tanıtıp meşhur etme, palazlandırma işlevi de görür.

Ayrıca ajanın, bulunduğu kesim içinde konumunu sağlamlaştırmasını, yapıp ettiklerine meşruiyet kılıfı bulmasını sağlar.

Hangi tarafı tutarsanız tutun, rejisör açısından birşey değişmez, onun oyununa gelmiş olursunuz.

Nasrettin Hoca'ya "**Yorgan gitti, kavga bitti!**" dedirten olay gibi.. Herşey, yorganı kaptırmanız üzerine kurgulanmış bir kavga seremonisinden ibarettir..

Pankreas güreşçilerinin kendi aralarındaki **danışıklı sahte döğüş**, sizin paralarınızı söğüşlemek üzere tezgâhlanmış bir oyundur.

*

Birilerinin bütün hedefi, İslamcılığı itibarsızlaştırmak ya da çığırından çıkarıp **"yerli ve milli", devletçi, yani "İslamcı olmayan bir İslamcılık"** haline getirmekten ibaret..

Çünkü, derin Batıcılık, **devletçilik denilen put**, bunu istiyor.

Kaleyi **içerden** istila etmek için de, dindarlık gösterişçiliği dışında bir maharetleri bulunmayan piyonları kullanıyorlar.

Bunlar, riya ve gösterişten ibaret olduğu sırıtan dindarlık gösterilerinin, "yerli ve milli Batıcılığa" yaptıkları hizmetin keffareti olacağını zannederek kendilerini aldatıyor olabilirler.

İki kere ikinin dört etmesi kabilinden herkesin bildiği, kimsenin itiraz etmediği doğruları tekrar tekrar yazmalarının, işledikleri cinayetin milyonda birini bile karşılamayacağını anlamaları gerekiyor.

Çünkü, son tahlilde, **gizli servis çarkının karanlıktaki bir paslı dişlisi olarak küfre hizmet** ediyorlar.

*

Eskiler, "Su-i misal, emsal olmaz" demişlerdir.

İslamcılığı en kötü örneğe indirgemek, dürüst ve fikir namusu taşıyan bir tutum değildir.

Bilim zihniyeti ile ise, hiç alâkası yoktur.

Sadece **istihbarat örgütlerinin ve gizli servislerin ithal (bu topraklara Batı'dan gelmiş) şeytanî yöntemleri** çerçevesinde "anlam" taşıyan birşeydir.

Bu şeytanî yöntemler, belirli bir kitleyi karalamak için bazen *sözde onları temsil* ediyormuş gibi "sahte" unsurlar icat etmeyi ve sonra da bu sahtelik üzerinden *genelleme* yaparak bütün bir kitleyi i*tibarsızlaştırmayı* da içerir.

Mesela **28 Şubat**'a takaddüm eden günlerde piyasaya önce **Aczmendiler** diye gizli servis ürünü bir oluşum sürüldü. Bunlar **hem radikal, hem Nurcu, hem de tarikatçi** gibi görünerek ve gösterilerek, Türkiye'deki İslamî camianın neredeyse doğal temsilcisi haline getirildiler. Onlar için olağanüstü bir medya kampanyası yürütüldü. **Müslüm Gündüz** denen adam zırt pırt TV ekranlarına çıkarıldı. Sonra da, **Fadime** ile basıldı. Gerisi malum..

Yakın zamanlarda bile, bu adamın yine **TV ekranlarına çıkartılıp Şeriatçılık** yapmasına imkân verildiğini gördük..

Şeriatçılığı en olmayacak, en olumsuz kişiye, kişilere savundurtmak suretiyle itibarsızlaştırmak..

Ya da, (İngiliz'in İslam birliği idealini Afganî'ye savundurtması gibi) Şeriatçılığı kendi emrindeki kişilere savundurtarak, Şeriat hassasiyeti olan insanları "avlamak", kendi "kontrol"üne almak..

Kuş avcısının **kuş sesi taklidi** yaparak kuşları tuzağa çekmesi gibi..

İşte, **şeytanî algı operasyonu**nun zirvelerinden biri budur.

*

Afganî'ye dönersek, Ufuk Coşkun denilen kişi de, bu şahıs üzerinden İslamcılığı itibarsızlaştırma "kurnazlığı" sergiliyor.

Afganî'nin sahte İslamcılığı üzerinden Sultan Abdülhamid'in gerçek İslamcılığını dövüyor.

Sanki, Afganî'nin bu sahte İslamcılığı, Sultan Abdülhamid'in gerçek İslamcılığını etkisizleştirmek için üretilmemiş gibi..

İşte bu, Afganî İslamcılığı ile Sultan Abdülhamid İslamcılığını aynı kefeye koyarak lanetleyen kesim, gerçekte **İngiliz-Yahudi** zihniyetinin, **ideolojisi**nin hizmetinde.

"İngiliz ilke ve inkılapları"nın bu topraklarda kök salıp beka bulması için çalışıyor.

*

Bunların aslında rahatsız olduğu nokta, ya da karın ağrıları, **dinin ideoloji olarak algılanması**ndan ibaretmiş..

Dertlerini anlıyoruz.

İslam için dertlenmiyorlar, hizmet ettikleri **derin (ve aslında ithal) ideoloji** için sancılanıyorlar.

Batılılar, **İslamcılığı (Islamism)** şöyle tarif ediyorlar: *Dini, bireysel bir ibadet ve ahlâk sistemi olmanın ötesinde sosyal, siyasal ve hukukî bir düzen/nizam olarak kabul etmek.*

Samimi surette **İslamcı** olan hiç kimse, "Din bir ideolojidir" demez, ve dinin bir ideolojiye indirgenmesini de kabul etmez.

Fakat, dinin, başka hiçbir ideolojiye müsaade etmeyeceğini ve hiçbir beşerî ideoloji ile uzlaşmayacağını savunur.

Mesela, İslam'ı salt bir "ahlâk öğretisi"ne ve ibadetlere indirger, devlet boyutunu görmezden gelirseniz, müslümanların zihin coğrafyalarının başka ideolojilerin sömürgesi haline gelmesine hizmet etmiş olmak dışında birşey yapmış olmazsınız.

Bunun sonu, ya "İslam sosyalizmi" başlığı altında sosyalizmi, ya "İslamî demokrasi" adıyla demokrasiyi, yahut "Devlet cevherdir, rejim arazdır" safsatasıyla devletçiliği veya devlete taparlığı (yani **faşizm**i) ideoloji olarak benimsemeye varır.

Ya da, "din" demek olan millet kavramının istismarına dayanan milliyetçiliği, yani ırkçılığı, **ırka taparlığı** benimser, "Bozkurtlara yol ver" diyerek batıl bir ideolojiye hizmet etmeye başlarsınız.

İslamcılık ise, "Evet İslam, hak dindir. Başka hiçbir ideolojiye ihtiyaç bırakmayan ve müsaade etmeyen bir nizamdır" der.

İslamcılık, İslam'ın çağlar, devletler, ırklar ve coğrafyalar üstü olduğunu kabul eder.

Yerlilik ve millîlik palavralarına itibar etmez. Hakkın batıla karıştırılmasını istemez.

Devletçilik putuna arz-ı ubudiyette bulunmaz. Kendi devletini ya da ırkını put haline getirmez.

“Din, bölge ve etnik milliyetçilik ayaklarımızın altındadır” diyerek insanları “devlet milliyetçiliği”ne, laik devlete iman etmeye de çağırmaz.

İSLAMCILIK KARŞITLIĞI NEDEN KÜFÜRDÜR?

Şeylülislam Mustafa Sabri Efendi şöyle diyor:

> "**İmanda muteber olan** (kalben) **tasdik ile** (sözlü) **ikrar, ulema-i dine nöbet vermeyen** (din âlimlerine söz hakkı tanımayan) **birtakım cahillerin zannettiği gibi *kuru kuruya Allah'ı ve Peygamber'i tasdik ve ikrar*dan ibaret olmayıp, Cenab-ı Peygamber'in vazife-i nübüvvetle** (peygamberlik göreviyle) **tebliğine memur olduğu ve bize kadar intikal ettiği şüphesiz malum olan ve bu cihetle kendilerine zarûrât-ı diniye** (dinin gerekleri) **namı verilen ahkâm-ı şer'iyyenin** (Şeriat hükümlerinin) ***bir tanesi hariç kalmamak üzere*** **hepsi tasdik ve ikrar edilmedikçe ve vahdaniyet ve nübüvvete ait ikrar ve tasdikin tamam olmayacağına** …."
>
> (Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi, **Kemalist Türkiye'nin Din Yanlışları**, İstanbul: Derin Tarih Dergisi Kültür Yayınları, 2014, s. 99.)

Demek ki, Şeriat hükümlerinin bir tanesine, evet sadece bir tanesine bile karşı çıksanız, kâfir oluyorsunuz.

İslamcılık karşıtlığı da küfürdür.

İki açıdan..

Birincisi, **İslamcı o**lmamak, dil kuralları ve mantık gereği, İslam'ı benimsememek anlamına gelir.

Mesela **milliyet-çi** olmamak, milliyeti önemsememektir.

Türk-çü olmamak, Türk olup olmamayı önemsememektir. (Müslüman, Türk olup olmamayı önemsemez, İnsanın değerinin iman ve takva ile olduğunu bilir.)

Bir insanın **yalan-cı olmaması**, onun **yalanla bir ilgisinin bulunmaması** demektir. İslamcı olmamak da, İslam'ı önemsememek, **İslam'la bir ilgisinin olmadığını** söylemektir.

*

İkinci olarak, İslamcılık olduğu herkes tarafından kabul edilen ve İslamcılığın tanımı olarak yerli ve yabancı sözlüklere girmiş olan hususlar, bir müslümanın mutlaka kabul edip savunması gereken ilkeler durumundadır.

Kişi, İslamcı olmadığını söylemekle bunları benimsemediğini ilan etmiş olur. Küfürdür.

*

"**Efendim, Cemaleddin Efganî de İslamcıydı, o yüzden ben İslamcı değilim**" şeklindeki numaralar, **münafıklığa kılıf** uydurma şeytanlığından ve şarlatanlığından ibarettir.

Derviş, şeyh, hoca vs. görüntüsü altında İslam dünyasında icra-yı faaliyette bulunmuş bir sürü gâvur ajanı mevcut. Bunlardan dolayı dervişlik ve hocalık "aslı itibariyle" kötü hale gelir mi?!

Sahte peygamberler mevcut diye, peygamberlik kavramına düşman olmak mı gerekiyor?!

Kalp para basan kalpazanlar yüzünden bütün paraları kaldırıp atıyor musun?

Ahlâksız her türlü neşriyatı yapan yayınevleri mevcut diye yayıncılık mesleğine külliyen düşman oluyor musun?

"Efendim, filan edepsiz adam da edebiyatçı, o yüzden ben edebiyatçılığa karşıyım, **edebiyatçılık sapıklıktır**" diye hiç konuştun mu?..

Ya da, “Nazzam denilen adam Mutezile mezhebini benimsemişti, o yüzden ben mezheplere karşıyım, **bütün mezhepler sapıklıktır**” denilebilir mi?!

*

Türkiye gibi ülkelerde bu kadar saçma ve mantıksız bir anlayışın, “Müslümanım, İslamcı değilim” şeytanî kelime oyunuyla pazarlanmasının nedenine gelince..

Bu, dinin içini boşaltma, **“müslüman” kavramının içini dinsizlikle doldurma** şeytanî oyunundan ibarettir.

“Müslümanım, İslamcı değilim” lafının piyasaya sürülmesinin İslam düşmanı odaklar tarafından üretilmiş bir psikolojik savaş ya da özel harp taktiği olduğu, bunun İslam’a karşı yürütülen şeytanî operasyonun algı boyutunu oluşturduğu kesindir.

SANATI KUTSAYIP SANATÇILIĞI LANETLEMEK MÜMKÜN MÜDÜR?

İstanbul beyefendisi görünme tutkunu mantık özürlü bir bunak, bir gazetedeki köşesinde şunları yazmıştı:

> Bazı İslamcıların baş tacı ettikleri, öve öve bitiremedikleri, kendilerine bir tür imam edindikleri o İranlı yazar, ***İslam Şinasi*** adlı kitabında "Allah gerçek bir Janus'tur=Hoda Janus-i hakikî est" diyerek Yüce Allah'ı iki çehreli bir Roma putuna benzetmektedir. Bu benzetmeyi pekiştirmek için de gerçek=hakikî sıfatını kullanmaktadır.
>
> Hiçbir Müslüman, kemal sıfatlarla sıfatlı ve noksan sıfatlardan münezzeh olan Allahü Teâlâ ve Tekaddes hakkında böyle bir benzetme yapamaz. Yaptığı takdirde İslam'ın dışına çıkmış olur.
>
> Allah bildiğimiz şeylerin hiçbirine benzemez ve benzetilmez.
>
> Hele bir Roma putuna…
>
> **Allah'ı bir şeye benzetmek küfürdür.** Allah'ı bir Roma putuna benzetmek küfür üzerine küfürdür, katmerli küfürdür.

Bu **"tekfirci"** ve özü itibariyle **"Selefî"** meşrepli sözlerdeki hatalar, Ali Şeriati'ninkinden az değil.

Ali Şeriati'nin zeki, ağzı laf yapan ve kültürlü bir sosyal bilimci olduğu söylenebilir. Fakat "dinî konularda" kendisinden istifade edilebilecek bir adam değildir.

Bu kesin,

Ancak, onu eleştiren vatandaş da aynı durumda..

Yukarıya aldığımız ifadelerinde, **tekfirci** bir üslupla, **"Allah'ı bir şeye benzetmek küfürdür"** diyor.

İmam Matüridî, bu benzetme meselesini ***Kitabü't-Tevhîd***'de ayrıntılı bir biçimde açıklamaktadır.

Aynı itikad^gelenek içinde yer alan Hanefî fakihi (ve Nakşbendî şeyhi) Eşref Ali Tânevî (ö. 1943) şunları söylemektedir (Bu zatın, risaleleriyle birlikte 800 civarında ciddî eseri mevcuttur):

> … Çok sayıda İslâm büyüğünün sözlerinde, Allah'ın zât ve sıfatı için derya, Güneş ve bazen de Ay benzetme amacıyla kullanılmıştır. *[Mesela Bediüzzaman Said Nursî, Allahu Teala için Güneş benzetmesini yapmaktadır.]* Fakat bu şekildeki ifadelerle kadîm olan Allah'ı sonradan olan şeylere (hâdislere) benzetmek gibi bir mahzur ortaya çıktığı ve bu ifadeleri kullanmanın, aynı zamanda edebe ters düştüğü söylenebilir….
>
> Bu gibi teşbih ve temsiller şu şekilde açıklanabilir: Bu ifadelerden maksat sadece teşbih ve temsildir. Zât ve sıfatları bu gibi temsillerle ifade etmekte bir mahzur yoktur. Nitekim: **'Allah, göklerin ve yerin nûrudur….'** (Nur, 35) ayeti bizzat ***Kur'an***'da bulunan bir ifadedir.. ..
>
> *[Burada]* **Tevkîfiyyet** *[Allahu Teala'nın esma ve sıfatlarının keyfiyetinin tevkifî olması, ancak Allahu Teala'nın bildirmesiyle bilinmesi, akıl yürütmeyle anlaşılamaması]* **mutlak isbat** *[mevcut olduğunu mutlak biçimde söyleme]* **ve saf kemâlde olmayıp tesmiye** *[sadece isimlendirme]* şeklinde gerçekleşmektedir…. **Bu izahları anlamayanların bazısı *[bu benzetmeleri yapanları]* tekfire kadar varmış**, bazısı ise, *[tekfirci tutumun tam tersi yola sapıp, yapılan benzetmeleri kayıtsız şartsız benimseyip, ihtiyatı elden bırakarak, o ifadelerin]* **zahirine** saplanıp dinden çıkmışlardır . *[İmam Gazalî bile, Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi'nin **Mevkıfu'l-Akl**'da, merhum Elmalılı'nın da tefsirinde belirttiği*

*gibi, ne yazık ki, **'Allah, göklerin ve yerin nûrudur….'** âyetinin zahirine takılıp kalmış, tekfir edilmesini gerektirmemekle birlikte, yanlış yorumlar yapabilmiştir.]*

(***Hadislerle Tasavvuf***, çev. Zaferullah Daudî ve Ahmet Salihoğlu, Ankara: Sey-Tac Y., 2009, s. 29-31.)

Bazen benzetmeyi yapan kimse âlim olur ve nerede duracağını bilir, fakat onun eserini okuyan sıradan kişi merhum Tânevî'nin ifade ettiği gibi, başkasını **tekfir** ile **bizzat dinden çıkma** arasında değişen bir savrulma yaşayabilir.

Ancak, Ali Şeriati gibi isimler üzerinden genelleme yaparak İslâmcı olarak bilinen bütün isimleri ve hareketleri suçlamak ve karalamak, sahtekârlıktan başka birşey değildir.

İslâmcılık'la ilgili literatüre bakıldığında, nerede İslâmî bir faaliyet varsa onun İslâmcılık olarak adlandırılmış bulunduğu görülür.

İslâmcılığın olmadığı yer, İslâmî hiçbir faaliyetin bulunmadığı yerdir.

Söz konusu yazar taslağı ya da cahil kıssa anlatıcısı, sözlerinin sonunu şöyle bağlıyor:

> İlahî ve münzel din yücedir… Beşerî **İslamcılık**larda, ideolojilerde, doktrinlerde az veya çok yanlışlar vardır.
>
> Pakistan'a bakalım: **İslamcılık** orada başarılı olamadı, aslına uygun İslamî bir sistem kuramadı.
>
> Biz Türkiyeli Müslümanlar zelil ve esir vaziyetteyiz ama bunun ilacı **İslamcılık** değildir, İslam'dır.

Adamdaki olağandışı z**ekâ**yı görüyor musunuz!

Siz hiç, hastalığının ilacını almak için eczacı arayan adama, **“Seni ecza iyileştirir, eczacılık ise zararlıdır”** diyen bir zekâ küpüne rastladınız mı?

Ya da, “Sanat iyidir, fakat sanatçılık, aman ha, sakın!” diyeni gördünüz mü?

Görmediniz..

Çünkü bu türden cümleler kuracak dâhiler bir tek İslam hakkında ahkâm kesenler arasından çıkıyor.

*

Bu aklı kıt adamanı anlayamadığı ya da anlamazdan geldiği nokta şu: İslam’ı bu şekilde her derdin devası olarak göstermeye İslamcılık deniliyor.

İslamcılık bundan başka birşey değil.

Asıl facia şu ki, akıl, mantık ve idrak bakımından bu durumdaki zerzevat bugün köşeleri tutmuş İslam hakkında ahkâm kesiyor.

Beşerî İslâmcılık diye birşey olmayacağını da anlayamamış..

Tanım gereği, **beşerîlik, İslâmcılığın karşıtı olan ideoloji, din ve dünya görüşlerinin özelliğidir**.

Bununla birlikte, adına İslâmcılık denilsin veya denilmesin, **“ilahî ve münzel” olmayan her din yorumunda** “az veya çok” hata bulunur.

Buna, mezhepler de dahildir. (Ancak, fıkıh usûlüne uygun biçimde yapılan anlama çabası sonucunda ulaşılan sonuçlarda hata bulunsa bile, bu çabadan yine de sevap alınır.)

*

Pakistan gibi ülkelerde İslâmcılığın başarılı olamamasına sevinmek ise, ancak münafıklara yakışan bir tutum olabilir.

Müslümanların başarısızlığına sevinilmez.

"Biz Türkiyeli Müslümanlar zelil ve esir vaziyetteyiz ama bunun ilacı İslamcılık değildir, İslam'dır" şeklindeki söze gelince..

İslâm'ı bir ilaç olarak sunduğunuz anda, yukarıda da söylediğimiz gibi, sizin için üretilecek en dürüst yafta **İslâmcı** olacaktır. Mürteci, gerici, yobaz, din istismarcısı vs. ilan edilmezseniz öpüp başınıza koymanız gerekir.

Fakat İslâm'ı bir ilaç olarak sunma edebiyatının gölgesinde **beşerî ideolojilerden ödünç alınmış kavramlarla mevcut düzene dolaylı hizmet anlamına gelen yorumlarda bulunursanız,** bunun da ötesinde İslamcılık konusunda Haçlı dünyasının ve müslümanların yaşadıkları beldelerdeki küfür rejimlerinin söylemlerini benimser, **propaganda ve psikolojik savaş teknikleri**ne uygun olarak bunları **sistematik ve sürekli** bir biçimde savunursanız, **bilinçaltı mesaj tekniği**ni ustaca uygulayarak söz konusu batıl fikirleri **"ispatı gerekmeyen aksiyomatik doğrularmış" gibi tekrar tekrar** yazarsanız, ve bunu cümle İslam düşmanları ile işbirlikçilikle **İslâmcıları dövme noktasına vardırırsanız**, işte o zaman sizin için İslâmcı nitelendirmesinin yapılması uygun olmaz.

Ve bu, İslamcılık için bir kazanç sayılır.

Çünkü, İslamcılık, sizin gibi yüz karalarıyla kirlenme ihtiyacı duymaz.

*

Günümüzde İslâmcılık kavramına karşı bir psikolojik savaş yürütülmektedir. Bu bir yandan akademik boyutta görece olarak daha dürüst bir çizgide, bir yandan da **kirli kara-gri propaganda ve özel harp teknikleriyle ahlâksızca** yürütülmektedir.

Olivier Roy'un, meşhur kitabıyla İslâmcılığın iflasını ilan etmiş olması nedensiz değildir.

Bu felaket tellallığına, "yerli ve milli" münafıklar da keyifle iştirak etmektedirler.

*

İslâmcılık tabiri bu topraklarda II. Meşrutiyet döneminde kullanılmaya başlandı.

O dönemde İslâmcı olarak nitelendirilen isimler, hiçbir zaman, **"İslâmcı değiliz, müslümanız"** deme gereği duymadılar.

Özür dileyici bir tavra, muhataplarının zımnî onayını arama ve "meşruiyet" arayışına girme **kaypaklığına** hiçbir zaman tenezzül etmediler.

Bu tür "**derin algı operasyonları**"nda yer alacak kadar şahsiyetsiz ve satılmış ruhlu da değildiler.

"Biz İslâmcılık, Türkçülük ve Osmanlıcılık karşısında tarafsızız, **sade müslümanlarız,** bize dokunmayın da İslâmcılar'la ne yaparsanız yapın" deme anlamına gelecek bir Şark kurnazlığına ya da münafıklığına yeltenmediler.

*

Ancak, İslâmcılık olarak adlandırılan hareketler de, Osmanlıcılık da, bu topraklarda başarılı olamadı, siyasî hayata damgasını vuramadı. Türkçülük-Batıcılık resmî ideoloji olma imtiyazını elde etti.

Ve bugün Türkçü-Batıcı resmî ideolojinin "güncellenmiş versiyonu", ısrarla yürüttüğü psikolojik savaş sonucunda, Erdoğan'ın da çok tekrarladığı **"Kale içerden fethedilir"** düsturuyla, **İslâmcı olmayı İslâm'a aykırı gösterecek kadar** müslümanların zihin dünyasına nüfuz etmiş ve İslâmcılığı "içerden" topa tutup sindirmiş durumdadır.

*

Türkçüler, **Türkçü** olmayı Türklüğe zararlı görme gibi bir tavrı benimsemediler.

Kürtçüler, “Kürtlük için bu yaptığımız yanlıştır, **Kürtçü** olmadığımızı ilan etmeliyiz” demediler.

Solcular, **solculuğu** sol zihniyet için muzır görmek gibi bir geri zekâlılığı kendilerine yakıştırmıyorlar.

Devrimciler, “**Devrimcilik, devrim için zararlıdır**” demek gibi bir “manyaklık” sergilemiyor.

Laiklik yanlılarının, “**Laikçilik** başka, laiklik başka.. Laikçilik laikliği mahvetti” diye konuştukları görülmüyor.

Devletçiler, “**Devletçilik** devlet için öldürücü zehirdir. Bırakalım şu devletçiliği” demiyor.

Sözde “İslam için İslamcılık düşmanlığı” yapma derin oyunu sadece İslamî camia içinde rahatça oynanabiliyor.

Ve böylesi bir oyunda figüran olarak yer alma şerefsizliğini kişiliklerine yakıştıranlar sadece İslamî camia denilen topluluk içinden çıkıyor ne yazık ki..

Daha doğrusu, böylesi kişiliksiz ve şerefsiz ajanlar özellikle Müslümmanlar arasında görevlendiriliyor.

DEVLETİN YANINDA YER ALIP ALLAHU TEALA'YA SAVAŞ AÇMAK

Batılılar, İslam dünyasındaki zamane müslümanlığının ne menem birşey olduğunu gayet iyi biliyorlar.

Onların dertleri, İslam'ı ciddiye alanlarla.. Nüfus cüzdanı müslümanlarıyla bir dertleri yok.. Çünkü onları sürü gibi güdebiliyor, davar gibi yönetebiliyorlar.

İslam'a olan düşmanlıklarını da gayet iyi maskeleyebiliyorlar.

Bunun için icat ettikleri **şeytanî mugalatalardan birini, İslam-İslamcılık ayrımı oluşturuyor.**

Onlara göre, İslam bir **din**.. Ve kendilerinin din olan İslam'la bir sorunu yok..

Fakat, İslamcılık bir **ideoloji**ymiş..

Ve tehlikeliymiş..

*

Böylece, nüfus kâğıdı müslümanlarına şu mesajı vermiş oluyorlar: Sizinle bir derdimiz yok, bizim hedefimizde İslamcılar var..

Hatta, "tehlikeli ve ideolojik" İslamcılarla olan mücadelelerinde, (Türkiye'de "**dindar**" diye adlandırılan) müslümanları yardıma çağırıyorlar.

Cepheye onları sürüyorlar.

Böylece, aynı derenin cansız ve ruhsuz taşları ile hayat sahibi kuşlarını avlıyorlar.

*

Aynı taktiği, **Batı'nın yerli acentaları olan "sözde yerli ve milli", gerçekte ise "dış güçlerin işbirlikçisi" olan "derin çeteler"** de uyguluyor.

Sözde İslam'a karşı değiller, sadece İslamcılığa karşılar..

İslam başkaymış, İslamcılık başkaymış..

İslam'dan anladıkları da, onun "küresel" ya da "ulusal" küfür düzenleri tarafından kullanılması ve **istismar** edilmesinden ibaret..

Mesela, müslümanın zekât vermesinden memnun olurlar. Çünkü, kendileri hiçbir fedakârlık yapmadan gelir dağılımındaki adaletsizliklerin giderilmesine ve toplumsal çatışmaların önlenmesine hizmet eder.

Faiz konusundaki hassasiyetten de şikâyetçi olmazlar.. Varsın müslüman faiz almasın..

Fakat, devletin faizci politikaları benimsemesinin, ***Kur'an***'a göre, **Allahu Teala'ya savaş açmak** olduğunu da kimse söylemesin.

Söyleyemesin.

Camilerde, cuma hutbelerinde bile..

Putlaştırdıkları devletlerinin Allahu Teala'ya savaş açmış olduğu söylenmesin..

Bunu yapmasınlar, yani namaz kılanlar **İslamcı olmasınlar, devletçi (müslüman) olsunlar..**

Her daim devletlerinin yanında olsunlar..

Devletleri, Allahu Teala'ya savaş açmış olsa bile..

Devletleriyle birlikte Allahu Teala'ya savaş açsınlar, belalarını bulsunlar.

*

Bu “derin çeteler”, İslamcılığı itibarsızlaştırmak için, istihbarat terminolojisinde **“nüfuz ajanı”** ya da **“tesir ajanı”** denilen aşağılık ve adi insanları da kullanmaktalar.

Bu tür aşağılık kişilerin etkili olabilmeleri, samimi müslüman görünmelerine bağlı olduğu için, onlara pekçok dinî gerçeği söyletirler.

Çünkü, “etkili” olmaları, bunu yaparak güven telkin etmelerine bağlıdır.

Bakıyorsunuz ki adam pekçok dinî hakikati sıralıyor, okurları “kıvamına” getirdikten sonra da İslamcılık düşmanlığını ortaya seriyor.

Böylece, **küresel ve ulusal küfür odaklarının tetikçiliğini** yapıyor.

*

Belki de, bu tür kullanışlı tipler, yazıp çizdikleri ya da söyledikleri doğruların, bu alçakça ihanetlerine kefaret olacağını düşünüyorlar.

Hayır!..

Derin çetelerin emrindeki bu satılmışlar, İslamcılık düşmanlığı yaparak, saflarını belli ediyorlar.

Bir işten maksat ne ise, hüküm ona göredir.

İslamcılık düşmanlığı, İslam’ın içinin boşaltılması için küresel küfür şebekeleri tarafından icat edilen ve onların İslam dünyasındaki yerli işbirlikçileri tarafından kopya edilen bir küfür taktiğidir.

İslam’ın içini boşaltma, cahil ve İslam’ın ne olduğundan habersiz kitleleri samimi müslümanlara karşı kullanma şeytanî oyunudur.

Bu cahil ve neyin ne olduğundan habersiz kitleler bir ölçüde acınmayı hak ediyor olabilirler. Onları uyarmak ve eğitmek gerekir.

Fakat, herşeyin farkında olan, eli kalem tutan ve çenesi iyi çalışan **"görevli" kuklalar**, acınmayı değil, ancak cezayı hak ediyorlar.

İslamcılık düşmanlığı yaparak, **ihanetlerini ilan** etmiş oluyorlar.

*

Bunların, **gizli servislerin propaganda tekniğini** çok iyi kullandıkları görülmektedir.

Propagandada, fikir tartışmasından farklı olarak, bir fikrin **ispat**ına çalışılmaz. Çünkü ispat çabası, muhatabın kafasını karıştırır. O yüzden, propagandistler, bir **iddia**yı, sanki açıklama gerektirmeyen apaşikâr bir gerçeklikmiş gibi dile getirirler.

İkinci olarak, propaganda, **basit, birkaç kelimelik sloganlara** dayanır. İslamcılık konusunda ajan ve/veya işbirlikçilerin "Müslüman ol, İslamcı olma!", "Müslümanım, İslamcı değilim", "İslam'ı savunuyorum, İslamcılığa karşıyım", "İslamcı değilim, İslam satmıyorum" gibi üç dört kelimelik sloganvari, fikirsiz ifadeler kullanmaları sebepsiz değildir.

Üçüncü olarak, etkili bir propaganda, sloganik mesajın **sürekli tekrarlanmasını** ve böylece muhatabın **bilinçaltına yerleştirilmesini** gerektirir.

İslamcılık karşıtı soytarıların **bozuk plak gibi** sürekli İslamcı olmadıklarını, İslamcılığa karşı olduklarını, İslamcılığın kötü birşey olduğunu yazıp çizip söylemeleri, fikirsiz, delilsiz, senetsiz sepetsiz zırvalarını manyakça tekrarlamaları, beceriksizliklerinden kaynaklanmıyor. Görevlerinden kaynaklanıyor.

Çünkü onların sırtına binmiş ve yularlarını eline almış olan “derin”ler, bu soytarılığı bırakmalarına izin vermiyorlar.

Onlar (kendi akıllarınca) güya Allah’ı ve müminleri aldatırlar. Halbuki onlar ancak kendilerini aldatırlar ve bunun farkında değillerdir.

Onların kalblerinde bir hastalık vardır. Allah da onların hastalığını çoğaltmıştır. Söylemekte oldukları yalanlar sebebiyle de onlar için elîm bir azap vardır.

Onlara: Yeryüzünde fesat çıkarmayın, denildiği zaman, “Biz ancak ıslah edicileriz” derler.

Şunu bilin ki, onlar bozguncuların ta kendileridir, lâkin anlamazlar.

(Bakara, 2/9-12)

AHMAKLIK VE EBLEHLİĞİN İSLAMCILIKLA OLAN SAVAŞI

Bilindiği gibi **Erbakan**'ın başında bulunduğu siyasal hareket, esas itibariyle İslamî dünya görüşünü hâkim kılmaya çalışan, en azından öyle bilinen bir oluşumdu.

Bu yüzden, laikliğe aykırılık gerekçesiyle defalarca kapatıldı, önü tıkandı.

En büyük engellemeyi de **28 Şubat**'ta yaşadı.

Bu hareketin, hedefi doğrultusunda somut birşey yapması gerekmiyordu, ona yönelik "**niyet okuma**" yeterli görülüyordu.

Eften püften gerekçelerle yasaklı hale getirilebiliyordu.

Gerçekte, Anayasa ve Siyasal Partiler Yasası izin vermediği için açıkça birşey söyleyebildikleri de yoktu. "**Millî Görüş**"ü ve "**Adil Düzen**"i savunuyorlardı.

(Ki millilik, devletin vazgeçemediği birşeydi, savunma bakanlığının, istihbarat teşkilatının, eğitim bakanlığının vs. başında hep bu "milli" kelimesi bulunuyordu. "Devletçi" ya da "yerli" anlamında.. Adil düzen de **Atatürk**'e mal edilen "Adalet mülkün temelidir" vecizesi çerçevesinde yorumlanmaya elverişli birşeydi.)

*

Küresel küfür güçleri ile onların Türkiye'deki uzantılarının birlikte kotardığı 28 Şubat Süreci, işte bu hareketi bitirmeyi ve dönüştürmeyi hedefliyordu.

Başarılı da oldular.

Söz konusu hareket tarihindeki en geri noktaya yuvarlandı.

Bu noktada, başında **Recep Tayyip Erdoğan**'ın bulunduğu bir ekip de, 28 Şubat'ın amacına ulaşması için ellerinden geleni artlarına koymadılar.

Millî Görüş gömleğini çıkardıklarını ilan ettiler.

Onun yerine, **AB'ci** hale geldiler. Bunu açıkça, yeni siyasal hareketlerinin en büyük hedefi olarak gösterdiler.

AB'nin istediği şekilde **"muhafazakâr demokratlığı" ideoloji** olarak benimsediler.

AB'ye üyelik yönünde samimi" bir çaba sergilediler.

Dış güçlere ve onların yerli işbirlikçilerine **"Gizli gündemimiz asla yok"** diye teminat verdiler.

*

Kısacası bunlar, küresel küfür güçlerinin ve onların yerli işbirlikçilerinin "**İslamcılık**" olarak nitelendirdikleri özelliklerden soyutlanıp, **ABD ile AB'nin "kriterleri"**ne uygun bir din olarak **yeniden kurgulanan ve İslamcı değil Batıcı olan (yani kendisinin değil de düşmanlarının tarafını tutan) "İslam"ı** din olarak benimsemeye başladılar.

Bu yeni prefabrik paralel İslam'ın, ***Kur'an*** ve Sünnet'le çelişiyor olması önemsenyordu.

Böylece, 28 Şubat hedefine ulaşmış oluyordu.

Bununla birlikte, geride Saadet Partisi diye bir kitle de kalmıştı.

Fakat, onlar da eski iddialarından vazgeçmiş, **"yaşanabilir bir Türkiye"** hedefine göre duruşlarını revize etmeye başlamış bulunuyorlardı.

Gelinen noktayı, **Saadet Partisi Genel Başkanı Temel Karamollaoğlu**'nun ***Yeniçağ*** gazetesine verdiği bir beyanatta **"İslamcı değil, müslüman olduğunu"** söyleyebilmiş olması özetliyor.

*

Bu, birden bire olmadı.

Değişim ve dönüşümün sadece 28 Şubat tipi dış saldırılarla sağlanamayacağı biliniyordu.

Bu yüzden, dindar bilinen medyaya sızdırılmış olan ajanlığa ya da işbirlikçiliğe yatkın tipler ile onlara özenen kifayetsiz muhteris taklitçiler kullanıldı.

Bir misal..

2017 yılında, **Nakşbendî** tarikatından oldukları bilinen **İsmailağa Cemaati**'ne mensup iki ayrı grup, Hicaz'da kendi aralarında kavga etmişlerdi.

Bunlar, tekke ve medrese kavramlarını önemseyen insanlar.

Onlar için önemli olan tasavvuf, tarikat, zikir, tesbih, rabıta, sâdât, meşayih, hatm-i hacegan, seyr ü süluk gibi tabirlerdir.

İslamcılık gibi kavramlar gündemlerinde asla yer almaz.

Tarikat ve tasavvuf denilince de akla ilk elde Yunus Emre, Hacı Bektaş-ı Velî ve Mevlana gibi isimler gelir, ve birçokları, İslamcılık'tan farklı olarak, ***siyasal*** *boyutundan soyutlanıp sadece* ***ahlâk alanına sıkıştırılmaya çalışılan*** *"yeni Batıcı İslam"* için elverişli bir damarın, bu hareketlerde, yani tasavvuf geleneğinde bulunduğunu düşünürler.

Ancak, Hicaz'daki söz konusu kavga üzerine ***Millî Gazete***'de yayınlanan bir yazıda, bu kendilerini asla **İslamcı** olarak adlandırmayan insanların bile **İslamcı** denilerek aşağılandığını görmüştük.

*

Yazıda, kavga olayı **tarikat, tasavvuf ve medrese "geleneği"** çerçevesinde sorgulanmıyor, (bugüne özgü) tasavvuf ve tarikat eleştirisi (ya da İsmailağa sorgulaması) yapılmıyordu. Fatura yine, alâkasız biçimde (Hicaz'da kavga eden şahısların tekelinde ya da zimmetinde olmayan) **İslamcılığa** çıkarılıyordu.

Günümüz **uluslararası konjonktür**ünde ve **"yerli-milli" ataist düzen**inde kolay ve risksiz bir hedef.. Tribünler alkış için bekliyor.

Kısacası, bu **İslamcılık** eleştirmenliği, uzun vadede, İslamcılıkla ilgisinin bulunmadığı iddia edilen İslam'ın (mesela tasavvufçuların temsil ettiği düşünülen İslam'ın) kuşa döndürülüp **ahlâk edebiyatı** haline getirilmiş biçimine bile, tamamen **"laikçi" bir üslupla** düşmanlık yapma istidadı göstermektedir.

Bu yabancı, Batı'dan ithal "maskeli İslam düşmanlığının" hokkabaz pazarlamacı soytarılar marifetiyle "**yerlilik ve millilik**" diye pazarlanacağından da kimsenin kuşkusu olmasın.

*

Evet, ***Millî Gazete***'de bir yazar, Hicaz'daki kavgayı bahane ederek şöyle diyordu:

> Bırakınız iş ve siyaset dünyasını edebiyat ortamlarında **bir zamanların anlı şanlı İslamcı** şair ve yazarları bile hafif bir tebessümle iktidar imkân ve nimetlerine tav olmuşlardır. Bu zatların dilinde **İslamcılık şimdilerde nostaljiden öteye gitmemektedir.**

Demek ki sorun İslamcılıkta değil, İslamcı olamamada. İslamcılık istismarında..

Fakat, yazarın sonraki cümleleri, tam aksi yönde ilerliyor:

> Çok bereketli bir konuşma malzemesidir İslamcılık. Hem konuşmalarınızı ve de birlikte susmalarınızı biriktirip kitap da yaparsınız. Yok, **Anadolu**

> **İslamcılığı** imiş, yok **İstanbul İslamcılığı** imiş, onlarca çeşidi çıktı İslamcılık kavramının.

Demek ki nostalji değilmiş.

İslamcılığın konjonktür hazretlerinin emrine amade ya da "zamanın ruhu"na meftun "**yerli-milli, vatancı, devletçi" yeni sürümleri** icat edilmiş.

TSE damgalı yeni sürümler..

Birileri plan ve programlarına, İslamcılığı da **istimlak** etme, el koyup **millileştirme/devletleştirme/kamulaştırma** hedefini dahil etmişler.

*

Beyzadelere tek başına İslam yetmiyor, illa yanına kendi putlarını ortak olarak eklemeleri lazım.

İstanbul'suz ya da **Anadolu**'suz, ortaksız İslamcılık işlerine gelmiyor.

Bu tavır insana şu ayet-i kerimeyi hatırlatıyor:

"Onların çoğu Allah'a ancak ortak koşarak iman ederler." (Yusuf, 12/106)

*

Yazarın sonraki cümlelerine geçelim:

> Radikalizm hep İslamcılıkla birlikte kullanılagelmiştir bu ülkede. Tavizsizliği ve temele inme noktasında düşünsel toleranssızlığı ifade eder. **Bu keskin anlayışla** halkın geçinebildiği bir döneme rastlamadım. Niçin acaba? Halk **esnemesiz, keskin bir İslam**'ı neden bünyesine almamıştır?

Bu ne söylediğinden habersiz yazar, bir **İstanbul ya da Anadolu İslamcılığından** söz etmekten daha büyük bir taviz olamayacağını akledemiyor.

Bu keskin anlayışla halk hiç geçinemedi de geçmişte Mustafa Kemal Atatürk'e **hilafet ve Şeriat** uğruna niçin muhalefet edilmişti?

Bir **Şeyh Said** isyanı niçin yaşandı?

Madem halk bu esnemesiz ve keskin İslam'ı "bünyesine" hiç almıyor, o halde laik devletin İslamcılıkla uğraşmasına hiç lüzum yoktu.

Nasıl olsa halk benimsemiyordu..

Şeyh Said'i kendi haline bırakırdın, olur biterdi.

(Bu Müslüman mı, münafık mı olduğu belli olmayan yazar müsveddesinin sorusunun cevabı Yunus Suresi'nin 83'üncü ayet-i kerimesinde var:

> "Firavun'un ve ileri gelenlerinin, **kendilerini fitneye (işkenceye) atmasından korktukları için** Mûsâ'ya, kavminin (genç) bir tâifesinden başkası îmân etmedi. Çünki Firavun yeryüzünde çok büyüklenen (bir zorba) idi. Ve doğrusu o, gerçekten (haddi aşarak) isrâfçılık edenlerdendi.")

*

Evet, bir de **Anadolu İslamcılığı, İstanbul İslamcılığı** filan diye palavralar üreten sahtekârlar zuhur etti.

Tabirler yeniyse de, ardındaki strateji, taktik, yöntem ve üslup eski.

Olay, sonradan **Atatürk** soyadını alan **Mustafa Kemal** ile başladı.

İnkılap/devrim hummasına yakalanmış olan birilerinin kafasından geçen ilk niyet, (tıpkı şapkanın zorla giydirilmesi gibi) millete Hristiyanlık inancının dayatılmasıydı.

Fakat, bu adımı atmaya cesaret edemediler.

Paşaların Kavgası adlı kitapta Kâzım Karabekir'in şu açıklamaları yer alıyor:

> Ankara istasyonundaki kalem-i mahsus (özel kalem) binasına gitrniştirn. Teşkilat-ı Esasiye'nin tadil müzakeresinin (Anayasa'da değişiklik yapılması görüşmelerinin) ikinci günü imiş. Benim haberim yoktu. Ben geldiğim zaman müzakere de bitmiş; kısmen de dağılmışlardı. Mevcut azadan **Tevfik Rüştü** Bey; "Ben kanaatimi Meclis kürsüsünden de haykırırım, kimseden korkmam" dedi. Ben ne konuştuklarını bilmediğim için sordum:
>
> - Nedir o kanaat?
>
> Tevfik Rüştü Bey'in solunda ve benim hemen karşımda oturan **Mahmut Esat** Bey (**Bozkurt**) sert bir cevap verdi:
>
> - İslamlığın terakkiye (ilerlemeye) mani olduğu kanaati! .. İslam kaldıkça yüzümüze kimsenin bakmayacağı kanaati.
>
> Mustafa Kemal Paşa'yı, bu sefer de kimlerin, nerelere götürmek istediği görülüyordu. Ben şu mütalaada bulundum:
>
> - Eskiden beri dinler, aşağı yukarı, bazı terakki adımlarına engel olmuştur. Fakat, İslamlığın terakkiye mani olduğu Avrupa diplomatlarının uydurmasıdır. Bu meseleyi istediğiniz kadar münakaşa edebilirim. Fakat münakaşaya tahammülü olmayan bir mesele varsa, o da din değiştirmek gayretidir. Bence İslam kalırsak mahvolmayız; tersine yaşarız; hem de yakın tarihlerdeki misalleri gibi, itibar görerek yaşarız; icabında müttefikler bularak yaşarız! Fakat din değiştirme oyunu ile birliğimizi ve selametimizi kırarak bizi mahvedebilirler. Daha yakın tarihlerimizde 1855'te İngiltere, Fransa ve İtalya (Sardunya) devletleri bizimle Ruslara karşı ittifak yaparak harbe girmediler mi? Daha içinden

yeni Hıristiyan devletleri, İslam Türk devletiyle ittifak yaparak, İtilaf devletlerine karşı dört yıl harp etmediler mi? Şimdiye kadar yüzümüze kimse bakınadı mı ki bundan sonra tam milli bir devlet olarak ortaya çıktığımız halde, yüzümüze kimse bakmayacaktır.

Bu sefer de **Fethi** Bey (**Okyar**) söze karışarak gayet mütehakkim bir eda ile dedi ki:

- Evet Karabekir, Türkler İslamlığı kabul ettiklerinden böyle geri kaldılar ve İslam kaldıkça da bu halde kalmaya mahkumdurlar!

Gazi (Mustafa Kemal), riyaset (başkanlık) yerinde, Fethi Bey onun solunda idi. Ben de kapıdan girince, hemen onun soluna oturmuştum. Fethi Bey, son olarak bana kesin bir cevap verince, ben de başımı sağa çevirerek ona ve aynı zamanda Gazi'ye hitaba başladım. Önce Türklerin, İslam dinini kabul etmeleri sayesindedir ki Bizans İmparatorluğu'nu ortadan kaldırdıklarını ve bize bugünkü hakim vaziyeti verdiklerini, aksi halde Bizans medeniyeti ve dini içinde "Kayseri Rumları " halinde kalacağımızı anlattım.

Sonra da dedim ki:

- Fethi Bey; bu bayağı fikri şiddetle reddederim. Geri kalmaklığımıza amil olan şey, bir değildir. Fütuhatçılık, temsil kudreti göstermernek, Avrupa'nın ilim ve fen cephesiyle temassızlık, idarede istibdat gibi mühim sebeplerdir. Aynı yanlışlıkları yapan Hıristiyan devletlerinin de yıkılıp gittiğini bilmez değilsiniz! Bu zelzelenin hakiki sebeplerini araştırmayıp, onu gülünç bir sebebe bağlamak kadar, bu (İslam terakkiye manidir) fikrinizi garip bulurum. Bayağı ve tehlikeli fikrin aramızda da ilmî münakaşaya tahammül ederneyecek kadar taraftar bulmasından, çok müteessir oldum! Fakat ben de iddia ediyorum ki: Türk Milleti, ne dinsiz olur, ne de Hıristiyan olur. Hakikat budur. Bir milletin asırlardan beri en mukaddes duygularını bir

> hamlede atabileceğine inanışınız; objektif bir görüş değil, hülyanızdır! Böyle bir harekete cüret, memlekette **kanlı bir istibdat**la başlar ve İstiklal Harbi'nin samimi birliğini de birbirine katar! Nerede ve nasıl karar kılacağını da kestiremesek bile, **milli bir dram** olacağından şüphe etmeyiz!
>
> (Kazım Karabekir, ***Paşaların Kavgası***, haz. Faruk Özerengin, 6. b., İstanbul: Emre Y., 2005, s. 139-141.)

Eserin 141'inci sayfasındaki 10 no'lu dipnotta, **Mahmut Esat Bozkurt**'un, bir kitabında olayı farklı aktararak yalan söylemiş olduğu da açıklanıyor.

Evet, böyle bir niyetleri vardı. Millete Hristiyanlığı dayatmak istiyorlardı.

Fakat bunu ancak **kan dökerek**, kanlı bir istibdatla gerçekleştirebilirlerdi.

Ve ortaya millî bir dram çıkardı.

Bir iç savaş.. Felaket..

Sonucunun ne olacağı da kestirilemezdi.

Mustafa Kemal Atatürk ve hempaları, milleti dininden edeceğiz, ihtimal bazı kafaları keseceğiz derken, kafalarını kaybedenler haline gelebilirlerdi.

O yüzden, "**Ben kanaatimi Meclis kürsüsünden de haykırırım, kimseden korkmam**" diyen Tevfik Rüştü kürsüde böyle bir konuşmayı yapamadı.

*

Projede değişiklik yaptılar, millete Hristiyanlığı dayatma yerine, İslam'ı içinden bozup tahrif etmeye koyuldular.

Hedefleri, bir **Türk Müslümanlığı/İslamı** üretmekti.

Bunun için **Ezan'ı Türkçeleştirdiler**. Allahu Ekber demek yasak oldu. **Tanrı uludur** diye bağırmak gerekiyordu.

İşi namazda ***Kur'an*** surelerini Türkçe okutmaya, camiye sıralar koydurmaya kadar vardırmak istiyorlardı.

Aldığı talimat gereği namazı böyle kıldırmaya kalkan da oldu.

*

İslam'ı bu şekilde **Türkleştirme, "yerli ve milli" prefabrik ve paralel bir din** haline getirme çabası tam başarılı olamadıysa da kısmen gerçekleşti.

Laik devletin askeri, polisi, güvenlikçisi vs. yaşarken **Allah yolunda cihad** edemiyorsa da, ölünce "**dinen şehit**" ilan ediliyor.

Cuma hutbelerinde rejimin kırmızı çizgilerini rahatsız edecek ayet ve hadîsler okunamıyor. **Sansürlü.**

Mesela, **Şeriat** kavramının yer aldığı Casiye Suresi'nin 18'inci ayeti..

*

Nasıl Atatürk ile hempaları milleti İslam'dan tümden uzaklaştırma projesinin tutmayabileceğini, sonuçta kendilerinin de tasfiyesine yol açacak bir kaos doğabileceğini düşünerek dümeni "**İslam'ı yerli ve milli hale getirme**" limanına kırdılarsa..

İslamcılıkla mücadele eden "yaşayan" (geleceğin ölüsü) derin görevlilerin de..

"İslamcılığı itibarsızlaştırmak, gözden düşürmek, lanetli ilan etmek için elimizden gelen her düzenbazlığı yapalım, ancak, 'Mohikanların sonuncusu' hesabı hâlâ İslamcı kalmaya devam eden nostalji malzemesi üç beş çağdışı kişi için de bir

*oyunumuz olsun, onlara da **İstanbul ve/veya Anadolu İslamcılığını** hediye edelim, onları da böylesi çocuk oyuncaklarıyla oyalayalım"* dedikleri anlaşılıyor.

*

Millî Gazete'de yazan mantıksız müsvedde, sözlerini şöyle sürdürüyor:

> Bunun çıplak gözle en kolay görünebilir sebebi, radikalizm ve siyasi İslamcılığın aynı keskinlikle hayatın ahlak, adap ve iman-amel intibakında yer alamamasıdır. Oysa bugün toplum olarak acilen ahlaki radikalizme ihtiyacımız var. **Lakayt ve kaytarmacı bir inanç** amelle birleşemediği için ipi kopmuş uçurtma gibi hedefsiz bir boşlukta salınıp duracaktır. Şimdi size soruyorum Kabe'de bile nefislerine hakim olamayan, İslam kardeşliğini sözün ötesine taşıyamamış cemaat mensuplarının birbirini acımasızca yaralamaları neyin nesidir?

"Düm üstünde saksağan, vur beline kazmayı" lafı bile bu zırvaların yanında pek hikmetli duruyor.

Böylece, İslamcılığın bir versiyonunu üretiyor: **Siyasî İslamcılık**.. Demek ki İslamcılığın hukukîsi, tıbbîsi, ticarîsi, teknolojiği, kültüreli, sosyali, ekonomiki vs. de varmış.

Siyasî İslamcılık tabiri, önce, en azından iki farklı İslam'ın varlığını gerektirir: Siyasî olan ve olmayan.. Peki hangisi gerçek İslam'dır, yani ***Kur'an*** ve Sünnet İslamı'dır?

Doğal olarak hiçbiri.. Ne o, ne de bu.. Her ikisi de eksik olur.

İslam, İslam'dır.

*

Saçmalık sadece bundan ibaret değil.

Sözünü ettiği "**esnemesiz, keskin**" inanç burada birden bire 180 derecelik bir dönüş yapıp "**lakayt ve kaytarmacı bir inanç**"a dönüşüyor.

Bunlar aynı şey mi?

Hem esnemesizsiniz, hem kaytarmacı, bu nasıl oluyor?

Hem keskinsiniz hem lakayt..

Yazarın esnemesiz donuklukta bir kafası, kaytarmacı bir yazarlık ahlâkının olduğu anlaşılıyor.

Peşin hükümlülüğü, ilgisiz birkaç kişinin kavgasına bakarak İslamcılık gibi devasa bir konu hakkında fetva verecek kadar keskin.

Bundan hareketle bütün İslamcılara sataşmasının ahlâkî sefaletinin tescili anlamına geleceğini umursamayacak kadar da lakayt.

Ama zararı yok, nasıl olsa yazar, önemli bir bölümü akıl bakımından kendisinden daha fakir, zihnen daha tembel, ahlâkı ahlâk edebiyatı yapmak zanneden bir kitleye hitap ediyor.

Gramatik olarak düzgün cümle kurması kâfi, yazısında akıl, izan ve mantık bulunması gerekmiyor.

*

İslamcı diye bilinen bir siyasî hareketin partisiyle, gazetesiyle, lideriyle, yazarlarıyla geldiği nokta bu..

Bu tipler, ahlâktan, adabdan, edebden bahsettikleri zaman dünyanın en ahlâklı adamı haline gelmiş olduklarını zannedecek kadar da budalalar.

Sizde bir miligram ahlâk olsa İslam ve İslamcılık kelimelerini ağzınıza almaya utanır, sesinizi keser susarsınız.

Bu “düşünsel engellilik” ve cehaletle size düşen ahlâkî ödev, ebediyen susmak olabilir.

HUKUKÇULUK SAPIKLIK MIDIR?

"Hakim ol, avukat ol, noter ol; ***hukukçu olma****!* ***Hukukçuluğun iyisi olmaz****. Bütün hukukçuluklar sapıklıktır."*

Şimdiye kadar hiç böyle manyakça bir cümle duydunuz mu?

Duymadınız.. Çünkü, Türkiye'de **derin**ler böylesi bir **psikolojik harekât** ve **algı operasyonu** yürütmüyor.

Ajanlarına bu türden **şizofrenik laflar** ettirmiyorlar.

Ancak, Türkiye'nin "derin"leri İslam'a, İslam'ın siyasal, ekonomik ve hukukî düzenlemelerine karşı kısmen açık ve kısmen de örtülü bir savaş yürüttüğü için böylesi zırvalar sadece İslam söz konusu olduğunda piyasaya sürülüyor.

Israrla, temcit pilavı gibi..

Deli tekerlemesi gibi dillerde pelesenk olmuş halde..

*

Müslümanmışlar da, **İslamcı** değillermiş..

Sanki İslamcılar, **"Biz müslüman değiliz, İslamcıyız"** diyorlar.

Sanki İslamcılıktan kasıtları, en azından zihniyet olarak dört dörtlük, hakkıyla müslüman olmak değil.

İslamcı değillermiş.. **Ama hukukçu, siyasetçi, gazeteci, sanatçı, edebiyatçı, tarihçi, fizikçi, denizci, sporcu, antikacı, tamirci, saatçi, eğitimci** vs. olduklarını iftiharla ilan edebiliyorlar.

Gençlere "İslamcı olma! İslamcılığın iyisi olmaz" diye öğüt veren Mehmet Şevket Eygi, o gençlere, *"Gazete çalışanı ol, muhabir ol, musahhih ol, yazar ol, gazeteci olma! Gazeteciliğin iyisi olmaz. Bütün gazetecilikler sapıklıktır"* der miydi?!

Demedi!.. Ama, *"Müslüman ol, İslamcı olma! İslamcılığın iyisi olmaz, bütün İslamcılıklar sapıklıktır"* demekten geri kalmadı.

Ve bu, bir kelimesi okyanusa düşse tümünü leş gibi kokutacak olan çirkin lafını geri almadı, düzeltmedi.

*

Bir de, bu tür bozguncuların dümen suyunda giden **cahil ve şuursuz siyaset esnafı** var..

Bunlar da, lafın sonunun nereye gittiğini düşünmeden aynı tekerlemeyi tekrarlıyorlar.

Etraflarındaki insanlara, **"Milletvekili ol, parti üyesi ol, sandık müşahidi ol, fakat siyaset-*çi* olma!"** demiyorlar.

Siyasetlerine sadık oldukları için siyasetçilik konusunda böylesi manyakça, çocukların bile güleceği türden zırvalar "yumurtlamıyorlar".

Çok akıllılar ya, bir tek *"Müslüman ol, İslamcı olma!"* diyorlar.

*

"Hakim ol, avukat ol, noter ol; hukukçu olma!" diyen bir kişi ya zır delidir, aklını yitirmiştir, ya da gerçekte **hukukun düşmanı**dır.

Hakimlik, avukatlık ve noterliğin "hukuk"la alâkasız, iç boş bir unvandan ibaret olmasını istiyor demektir.

"Hakim ol, avukat ol, noter ol; hukukçu olma!" diyen bir kişinin dolaylı biçimde hakimlik, avukatlık ve noterliği de sapıklık olarak nitelendirmiş olacağını anlamak için **mantık** ve **edebiyat (dil bilgisi)** otoritesi olmak gerekmiyor.

Eğer "Saatçiliğin iyisi olmaz, saatçilik sapıklıktır" derseniz, bizzat saatin sapıklık üreten zararlı birşey olduğunu söylemiş olursunuz.

"Çiftçi ol, ziraatçı olma; ziraatçiliğin iyisi olmaz" derseniz, bundan, ziraatın/tarımın sapıkça bir faaliyet olduğunu kabul ettiğiniz sonucu çıkar.

Eğer aklınız ve mantığınız varsa, hüküm budur..

Ya da siz, tımarhaneye tıkılması gereken bir zır, hatta hınzır **delisiniz** demektir.

*

Samimi biçimde *"**Siyaset** iyidir, ama siyasetçiliğin iyisi olmaz, bütün siyasetçilikler sapıklıktır"* diye konuşmanız durumunda, zırvalamış, mantıklı düşünme yetisini kaybetmiş (Erdoğan gibi konuşalım, af buyurun) bir öküz olduğunuz anlaşılır.

Ya da sizin birileriyle alay ettiğiniz, onları sarakaya aldığınız düşünülür.

Fakat bu, sizi **kâfir** yapmaz.

Fakat, aynı şeyi **İslamcılık/dincilik** için söylediğinizde, otomatik olarak kâfir olursunuz.

Çünkü **küfür**, İslâm fıkhına göre, **"Şer'an yüceltilmesi vacip/gerekli olanı aşağılamak, aşağılanması vacip olanı yüceltmek"**ten ibarettir.

İslamcılığı aşağılamak, İslam'ı aşağılamaktır. **Mantık** ve **dil kuralları** gereği bu böyledir. Mazur görülmeniz için, ne söylediğinizi bilmeyen bir **zır deli** olmanız gerekir. Akıl ve mantığını yitirmiş deliler, mazurdur. "Delidir, ne söylerse yeridir" denilir geçilir.

Kapkaççılık kötüdür, çünkü kapkaç olayı kötüdür. Avantacılık kötüdür, çünkü avanta kötü birşeydir. Buna karşılık sebzecilik meyvecilik iyidir, çünkü sebze ve meyve iyidir, faydalıdır.

İslamcılık iyidir, çünkü İslam iyidir. Kim ki "İslamcılığın iyisi olmaz" diyorsa, İslam düşmanıdır, kâfirdir. Müslüman olduğunu söylüyorsa, münafıktır, gizli kâfirdir.

Mehmed Zahid Kotku rh. a., ***Nefsin Terbiyesi*** adlı kitabında (İstanbul, Seha Neşriyat, s. 59) *"**Kim olursa olsun**, tâzimi (yüceltilmesi) vacip (şer'an zorunlu) olan birşeyi tahkir (aşağı görme) ve tahkiri vacip olanı tâzim eden kâfirdir"* demektedir.

Evet, kim olursa olsun..

*

"İslamcılığı aşağılamak küfürdür" denildiğinde bir **tevil** kapısı arayanlar çıkabilir.

Mesela adam, "Benim kastım Cemalettin Afganî gibi adamların savunduğu anlayış, ben onu kabul etmiyorum" diyebilir.

Tekfir etmeyiz, tevili ile başbaşa bırakır, "İslamcı olduğunu söyleyen ya da İslamcı olarak bilinen herkes Cemalettinci olmadığı gibi, kimse de İslamcılık denince Cemalettinciliği anlamıyor. Kastın buysa, aptalın tekisin, ve senin gibi bir ebleh ile konuşup tartışmaya da değmez. Fakat böylesi tevillerle bizi aldatmaya çalışıyorsan, Allahu Teala'nın kalpleri bildiğini de unutma!" der geçeriz.

Ya da, **selefi** bir üslupla şöyle diyebilir: "Selefin kullanmadığı kavramların kullanılmasını hoş görmüyorum. Benim için müslüman sıfatı yeterlidir."

Bu durumda, samimiyetini ispat için **Millî Görüş-çü, milliyet-çi, ülkü-cü, Türk-çü, Nurcu, Süleymancı** vs. türünden sıfatlardan da uzak durması gerekir.

Ancak, bir kimse böylesi bir s**elefi** hassasiyete sahip değilse, İslamcılık dışındaki cilik ve cılıklara karşı dostlar alışverişte görsün kabilinden bile bir tepki göstermiyorsa, "Bütün İslamcılıklar şöyledir böyledir" diye **toptancı bir üslupla** İslamcılık aleyhinde konuşuyorsa, artık onun için tevil kapısı kapanır.

*

Böylesi sonu küfre varan sözleri söyleyenlerin namaz kılıyor, riyakârca dinî öğütler veriyor olmaları onları kurtarmaz.

Çünkü, **amel** başka, **itikad** başkadır. Amel, itikadî hataları ortadan kaldırmaz. Tam aksine, itikadî hatalar amelleri siler, mahveder, geçersiz hale getirir.

İtikad, mesela şu üniversite vs. giriş sınavlarındaki kimlik numarası kodu gibidir. O kodlamayı doğru yaptığınızda, cevaplarınızın doğruluk ve yanlışlığı teraziye konulur. Fakat kodlamayı yanlış yaparsanız, bütün sorulara doğru cevap verseniz bile, sınavda "çakarsınız".

Kodlama, hata kabul etmez. **Sıfır hata** gerektirir. İtikad da böyledir.

Evet, *"İslamcılığın iyisi olmaz, bütün İslamcılıklar sapıklıktır"* diyen kimse (aklını yitirmiş bir deli değilse) kâfir olur.

Ahmaklık ve cehaletinden dolayı İslamcılık ile İslam arasındaki ilişkiyi kavrayamayacak kadar kafasız ya da bunak ise, bu eblehliğiyle birlikte "sapaklıktır" diye **fetva** vermeye kalkıştığı için, en iyi ihtimalle "**sapık bir bid'atçi**" olur.

Evet, kesinlikle **sapık**tır. En iyi ihtimalle.

Küfre düşmediyse..

*

Birtakım hasletler vardır, amelleri yer tüketir. **Gıybet** ve **haset** gibi. Birden bire tümden yok etmez, fakat yavaş yavaş eksiltir. Yine de, böyle birinin hasenatı seyyiatından fazla olabilir, ve sonuçta Cennet'e gidebilir. Fakat bazı hasletler de vardır ki, onların sahipleri kesin Cehennemliktir.

Hadîs-i şerîflere göre **kibir** ve **nemîme** (nemmamlık, insanların birbirleri aleyhindeki sözlerini aralarında taşıyarak arabozuculuk yapmak) bunlardandır. *"Nemmam (tevbe edip bu ameli terk etmedikçe) Cennet'e giremez"* buyurulmuştur. (*Buharî*, Edeb, 50; *Müslim*, İman, 169, 170)

Aynı şekilde, kalbinde zerre kadar **kibir** bulunan kişinin de Cennet'e giremeyeceği haber verilmiştir.

Ve kibrin, **hakkı kabul etmemek ve insanları küçümsemek** olduğu da açıklanmıştır (***Müslim***, Îmân 147).

Kibirli, insanları küçümsediği için, onlardan gelen uyarıları dikkate almayı gururuna yediremez. Hakkı kabul edip hatasını düzeltmek yerine **karşısındakini küçümseyici, aşağılayıcı ve değersizleştirici laflar** eder. Böylece güya, karşısındakinin uyarısını dikkate almasının gereksiz olduğunu ispatlamış olur.

Ve bu, onun Cehennem'e yuvarlanmasına yol açar. Böylesinin namaz ve oruç gibi amelleri kibir hastalığını tedavi etmeyeceği gibi, azdırır. *"Benim bu kadar ibadetim var, bana birşey olmaz"* diye düşünür.

*

Hangi sözün insanı küfre düşüreceğini anlamak için **müftü, kadı** vs. olmak gerekmez.

Tam aksine, her müslümanın bunları bilmesi **farz-ı ayn**dır. Çünkü küfre düşmemek için bunları bilmesi şarttır.

Dolayısıyla, yeterli dinî bilgiye sahip olan kişi, insanların sözlerinin hükmünü anlayabilir. Hangi söz hangi durumda kişiyi küfre düşürür, bunu anlaması zor değildir.

"İslamcılığın iyisi olmaz, İslamcılık sapıklıktır" şeklindeki söz de küfür sözdür. Bunu söyleyen kişi, sözün ucunun nereye gittiğini anlamaktan aciz bir **idrak fakiri, düşünce tembeli ve dinî bilgi cahili** ise, uyarılır. İkaz edilir. Aydınlatılır.

*

Demiştik ki, İslamcılığı aşağılamak, İslam'ı aşağılamaktır. **Mantık** ve **dil kuralları** gereği bu böyledir.

Açalım.

Baştan başlayalım, şu **dindarlık** ve **dincilik** meselesinden..

Dindar insan, tanım gereği, aynı zamanda dincidir. Batıl ve sapık dinleri savunanların kusuru da "dincilik" yapıyor olmaları değil, sapıklığı din olarak benimsemeleridir. **Türkçü, Atatürkçü, akılcı, gerçekçi, Akpartici, ülkücü, devrimci, toplumcu, milliyetçi, cumhuriyetçi, halkçı, Kuva-yı Milliyeci, emekçi, barışçı, Saadetçi, fıkıhçı, maliyeci, eğitimci, tarihçi, sanatçı, saatçi, tamirci, çömlekçi, antikacı, kuyumcu, sanayici, fizikçi, kimyacı, denizci, havacı, ziraatçı, eczacı, dişçi, dahiliyeci, sporcu, edebiyatcı, gazeteci** vs. olduklarını söyleyenlerin "dinci"lik hakkında konuşmaya hakları yoktur.

Mantıksız bir **dincilik-dindarlık** ayrımı üretilerek yapılan dincilik düşmanlığı ve karşıtlığı söylemi, dinin ve dindarlık düşmanlığının maskelenmiş halidir. Bir psikolojik savaş taktiğidir.

Emekçi olmadığını, fakat **emekdar** olduğunu, **kinci** olmadığını ama **kindar** olduğunu söyleyen biri, ne konuştuğunu bilmeden saçmalayan bir akıl yoksunudur. Ya da, su katılmamış bir sahtekârdır.

Dindar olup da **dinci** olmamak diye birşey olamaz.

Bu **emekçi** olmayıp da **emekdar** olmak anlamına gelir ki, çelişkidir.

Aptalca, manyakça, akılsızca bir ayrımdır.

Hazineci ile **hazinedar** arasında ne fark vardır?

Aradaki tek fark şu: Ci-cı-cü-cu eki **Türkçe**'dir, "dar" eki ise **Farsça**..

*

"Dar"ın aslı "dâşten"dir, "malik/sahip olmak" anlamına gelir.

Fakat, bir kelimeye eklendiğinde her zaman mülkiyet ya da malikiyet göstermez.

Mesela **bayrakdar** ya da **alemdar** dediğimizde, bundan bayrağı **taşıma** anlamı çıkar, fakat **sahiplik** manası çıkmaz.

Dindar da, son tahlilde dine sahip olan değildir; **din hiç bir kulun tekeline ve sahipliğine girmez**. Tam aksine bir dine **aidiyet** söz konusu olabilir.

O yüzden, aslında **dinci** kelimesi, bir müslümanın durumunu dindar kelimesinden daha iyi anlatır. Çünkü dincilik kelimesinde **mensubiyet anlamı**, malikiyete göre daha açıktır. Mesela **denizci** dediğimizde, **denize sahip** olan kişiyi anlamayız. Ya da **tarihçi**, tarihin sahibi olan kişi değildir.

Bu nedenle **dinci kelimesi, dindar kelimesinden "daha dindar"cadır.** Daha mütevazıdır, daha uygundur, ve de üstelik "**öz Türkçe**"dir.

Dindarmış da dinci değilmiş.. Kindarmış da kinci değilmiş..

Böyle budalaca laflar edip de zihinsel özürlü rolü oynamak kime ne fayda sağlar?

*

Meselenin bir başka boyutu şu: Dinci olmamak, gerçekte **dinsiz** olmaktır.

Bir kimse "**Ben Atatürk*çü* değilim**" dediğinde, bundan neyi anlarsınız?

Atatürk'ün düşünce dünyasını paylaşmadığını..

Ya da bir kimse "**Sol*cu* olmadığını**" söylüyorsa, bundan ne anlaşılır?

Tabiî ki sol dünya görüşünü benimsemediği..

"**Irk*çı*** değilim" diyen kişi de, ırk olgusuna değer yüklemiyor, onda bir keramet aramıyor demektir.

Aynı şekilde **dinci** olmamak da, dinî inançları paylaşmamak, benimsememek, önemsiz saymak, küçümsemek, değer vermemek anlamına gelir.

Yani **dinci olmamak, dinsizliktir**..

Özetle, "dinci olmadığını, dindar olduğunu" söyleyen biri, ya karşısındaki müslümanı kelime oyunuyla aldatmaya çalışan bir münafık şeytandır..

Ya da dini hiç anlamamış fakat anladığını zanneden bir angut..

Belki imtihan kâğıdına tam not almasını sağlayacak şeyler yazdığını zanneden bir geri zekâlı..

*

İslamcı değil de müslüman olmaya gelince..

Müslümanım diyen kişinin ayrıca **İslamcıyım** demesi gerekmez.

Fakat, "**İslamcı değilim**" deme**me**si gerekir. Bu meselede hiç değilse susmalıdır.

İslamcı değilim demekle, **İslam-İslamcılık ayrımı yapan küfür cephesine** dolaylı olarak "Ben sizin safınızdayım" mesajını vermiş olur. Bu bir..

İkinci olarak, **İslamcı olmadığını söylemede, İslam'ı açıkça aşağılama/tahkir vardır.**

Mesela, sanatı önemseyen, sanata değer veren bir kimse **sanatçı** olmaktan ya da sanatçı diye nitelenmekten gocunmaz.

Bilakis bununla iftihar eder. Çünkü ona göre, **sanat** çok iyi birşeydir.

Buna karşılık, **rüşvetçi** bir memur bile, rüşvetçi diye anılmayı istemez. Çünkü, **rüşvet** kötüdür.

İslamcı diye anılmaktan rahatsız olan kişi, **küfür ya da nifak**tan kurtulmuş olamaz.

İSLAMCILAR, TÜRKÇÜLER, ATATÜRKÇÜLER VE "DERİN/ÇUKUR DEVLET"

Yeni Şafak gazetesindesi bir yazıda şöyle bir ifade yer alıyordu:

> Yakınlarda **Türkiye Gençlik STK'ları Platformu** tarafından gençlere yönelik bir kamuoyu araştırması yapıldı ….
>
> Araştırmaya göre, gençlerin yüzde 31'i kendini **milliyetçi**, yüzde 29'u **Atatürkçü**, yüzde 16'sı **muhafazakâr**, yüzde 12'si **dindar**, yüzde 11'i ise **demokrat** olarak tanımlamış.

Görüldüğü gibi, **İslamcılık** diye bir kategori yok.

Yine, **müslümanlık** diye bir kategori de yok, **dindarlık** var.

Türkiye insanının yüzde 99'unun müslüman olduğu kabul edildiğine göre, dindarların yanı sıra milliyetçiler, Atatürkçüler vs. de, zımnen müslüman kabul ediliyorlar demektir.

Böylece ortaya, yine zımnen, "**dindar müslüman**" ve "**dindar olmayan müslüman**" ayrımı çıkıyor.

*

Sadece bu araştırma bile, Türkiye'de **İslamcılığın** hemen hemen bitmiş, bitirilmiş olduğunu ispatlıyor.

Nedeni gençlerin sadece yüzde 12'sinin kendisini **dindar** olarak tanımlaması değil.

Nedeni, **İslamcılığın** artık unutulmuş olması. Bahse değmez bir konu haline getirilmiş olması.

Bu, birden bire olmadı..

Türkiye'deki **derin/çukur devletin bir projesi** olarak yavaş yavaş, adım adım gerçekleştirildi.

İslamcılığa karşı cepheden, karşı saflardan, mertçe saldırmadılar.

Kaleyi içeriden işgal etmek için "**beşinci kol**"u kullandılar.

Mehmet Şevket Eygi gibi tecrübeli duayen ajanları (etki/nüfuz/tesir ajanları) ortaya sürdüler.

Bu tür ajanlardan aferin alma heveslisi bazı saf (ya da geri zekâlı) "dindar" yazarlar da onları taklit ettiler.

*

Derin/çukur devlet, bunu İslamcılığa karşı
yaptı, **milliyetçiliğe** ve **Atatürkçülüğe** karşı ise asla!..

Mesela **milliyetçi**ler arasındaki sözü dinlenen yazarlara şu minvalde laflar söyletmediler:

"Milliyetperver ol, milliyetçi olma! Bütün milliyetçilikler sapıklıktır!"

"Türk ol, Türkçü olma; bütün Türkçülükler sapıklıktır!"

Böylesi mesajları verdirselerdi, tamamen **Türkçü** nitelik taşıyan bugünkü **Anayasa**'yı da tartışmaya açmış olurlardı.

"Tamam, Türk'sek Türk'üz, ama bunu Anayasa'da illa da belirtmek, herkesi Türk olduğunu söylemeye zorlayarak Türkçülük yapmak doğru birşey mi?" diye düşünülmeye başlanırdı.

*

Derin/çukur devlet, Atatürk'e bağlılığıyla tanınan yazarlara, **"Atatürk'ü sev, Atatürkçü olma; bütün Atatürkçülükler sapıklıktır!"** şeklinde mesajlar da verdirmedi.

Bunu, İslamcılık için yaptılar.

Çünkü İslam'a karşı, hainice, sinsice, alçakça, münafıkça bir savaş yürütüyorlar.

Aynı şekilde, "**dinci**" kelimesini de, son derece ayıp, utanılacak birşey haline getirmeye çalışıyorlar.

Bunu da, ***Odatv*** gibi **derin/çukur devletin adi yayın organları**na yaptırıyorlar.

Bir müslüman iyi birşey yaptığında, mesela Afrika'da aç ve susuz insanlara yardım ettiğinde, **"İşte dinciler böyle insanlar"** diye duyurmuyorlar. Fakat nerede bir hata olsa, "İşte dinciler böyle" diyorlar.

Böylece **dinci kelimesi üzerinden dini aşağılıyorlar**.

Ama biz, o çevreden birileri soygun, gasp, cinayet, fuhuş filan yaptığında "aynı dili" kullanmıyoruz.

"İşte Atatürkçü ahlâkı, işte Atatürkçü kafası" filan demiyoruz.

*

Odatv gibi ahlâksız ve şerefsiz odakların tesiri, herşeye rağmen sınırlıdır.

Fazla etkilenen olmaz.

Onlar, pirincin içindeki siyah taşlar.

Asıl tehlikeli olanlar, pirincin içindeki beyaz taşlar.

İçimizdeki beşinci kol.

MADEN İYİYSE, MADENCİLİK KÖTÜ OLABİLİR Mİ?

ABD'li komedyen Trevor Noah, geçmiş yıllarda, '**The Daily Show**' adlı programında Hollanda'daki ırkçı lider Geert Wilders'la alay etmişti.

Wilders, ABD Başkanı Donald Trump ve İngiltere Dışişleri Bakanı Boris Johnson'un saçlarının benzerliğine dikkat çekip **"Kötü saç formunda olan ve zihni kontrol eden uzaylılar, dünyayı ele geçirdi"** demişti.

Geert Wilders'in *"**İslaml'a bir sorunum var mı? Evet var.** İslam'ın vahşi ve tehlikeli bir din olduğunu düşünüyorum. Ve hatta yavaş gelişen bir kültürü olduğunu düşünüyorum. **Ancak Müslümanlarla bir sorunum yok**"* açıklaması için de şunu söylemişti:

> "Vay canına, Müslümanların hangi dine mensup olduklarını öğrenene kadar bekleyin. Bu herif (hangi dine mensup olduklarını öğrenince) onlara çok kızacak."

*

Tabiî bu, "İslam'a düşmanım, Müslümanlar'la sorunum yok" mantıksız lafı, aslında, Müslümanları aldatmak için söylenen **şeytan kurnazlığında bir yalan**dan ibaret.

Türkiye gibi ülkelerdeki İslam düşmanı derin mahfiller ise, "İslam'a düşmanım" ya da "karşıyım" diyemedikleri için, onun yerine, **"İslamcılığa düşmanım, karşıyım"** diyorlar.

Başörtüsüne vs. karşı olan nüfus kâğıdı müslümanlarına bir bakın, hiçbirinin "İslamcı olmadıklarını", içlerinden bir bölümününse iflah olmaz İslamcılık düşmanları olduklarını görürsünüz.

Bir de, İslam düşmanı derin mahfillerin **İslamî camia içindeki provokatör, manipülatör, tetikçi, kukla ve piyonlar**ı var.. Bu **münafıklar**ın ve onlara özenen **imanı zayıf birtakım geri zekâlıları**n da, "Müslümanım, İslamcı değilim" dedikleri biliniyor.

"İslam'a karşıyım" deseler, olmayacak.

Bunu diyemiyorlar.

Bu yüzden, İslamcılığa karşı olduklarını söylüyorlar.

Sinsi karakterli birisinin, salak zannettiği ya da salak yerine koyduğu birilerini, "**Madene karşı değilim, madenler çok iyidir. Ama madenciliğe karşıyım, madencilik sapıklıktır, madencilikle savaşacağım"** diyerek tefe koyması, aldatmaya çalışması gibi.

*

İslamcılığın iki anlamı var..

Birincisi, İslamî ilkelerin toplumsal yaşama, siyasete ve ekonomiye yön vermesini istemek.

İkincisi, İslam birliğini savunmak.

Her ikisine karşı olmak da, açıkça, **küfür**dür.

İslamcılığa karşı olduğunu söyleyen bir kişi, dil ve mantık gereği, "Ben müslüman değilim" demiş olur.

"Müslümanım, İslamcı değilim" diyenler, "Benim müslümanlığım, İslamî olmayan, İslam düşmanlarının benimsediği anlamda uydurma bir müslümanlıktır" demiş olmaktadırlar.

*

Atatürk'e önem veren, onu sevip sayan hiç kimsenin, "**Atatürk'ü seviyorum, ama Atatürkçülüğe karşıyım. Atatürkçülük sapıklıktır**" dediğini göremezsiniz.

Bu tür bir beyinsizliğe, Atatürk'ün peşinden gidenler itibar etmezler.

Ya da Türk milletine mensup olmayı çok önemseyen birine, "**Türk milletini severim, fakat Türkçülüğe düşmanım, Türkçülük sapıklıktır**" dedirtemezsiniz.

Yahut, saltanattan değil de cumhuriyetten yana olan birinin, "**Cumhuriyet iyi birşey, ama cumhuriyetçilik sapıklıktır**.. Bu cumhuriyetçilerle mücadele edilmelidir" dediğine şahit olamazsınız.

Fakat böylesi beyinsizlikler, dindar bilinen halk kesimi arasında kabul görebiliyor.

Bu tür **beyinsizler**, "**Türkçülük sapıklıktır**" diye yazmaz. "**Atatürkçülük sapıklıktır**" diye de yazmaz, "**Cumhuriyetçilik sapıklıktır**" da demez. Müslüman mahallesinde, "İslamcılık sapıklıktır" diyerek **derin küfrün borazanlığını** yapar.

*

Şunu herkes bilmelidir ki, **"İslamcılık sapıklıktır" diyen bir kimse kesinlikle sapıktır.**

İş'e karşı değilmiş de, işçiliğe karşıymış.. İşçilik sapıklıkmış..

Sanata karşı değilmiş de, sanatçılığa karşıymış.. Sanatçılık sapıklıkmış..

Madene karşı değilmiş de, madenciliğin hasmıymış, madencilik sapıklıkmış..

İnşaatla bir sorunu yokmuş da, inşaatçılığın düşmanıymış.. İnşaatçılık sapıklıkmış..

Vay sapık vay!

TÜRKİYE'DE TEK DİNCİ BEN Mİ KALDIM YOKSA?

Dinci kavramını İslam düşmanlarının icat edip tedavüle koyduklarını hepimiz biliyoruz.

Kimleri kastettikleri de açık.

Dinî hassasiyeti olan veya öyle olduğu zannedilen herkesi "dinci" olarak adlandırıyorlar.

İslamcı kavramı için de aynı şey geçerli.

İslam'ı önemseyen veya ö**nemsediği varsayılan** herkes, Kemalistlere ve solculara göre, **İslamcı** sıfatını hak ediyor.

Mesela, İslamcılığa savaş açmış bulunan Mehmet Şevket Eygi adlı **ajan**ı alalım..

Odatv'cilere göre, Mehmet Şevket, İslamcı yazar..

İslamcı diyorlar, çünkü bu "devlet taraftarı"nın İslamî hassasiyet sahibi olduğu, yani devlet değil İslam taraftarı olduğu **varsayılıyor**.

Onun hakkında "devletçi, Türkiye tipi **cumhuriyetçi**, Amerikancı, **İngilizci**" vs. demiyorlar.

Ve, onun İslamcılık aleyhindeki laflarını, sövgü ve hakaretlerini, iftira ve yalanlarını kaale almıyor, ona da İslamcı etiketini yapıştırıyorlar.

*

Solcu ve Kemalistler birileri için dinci nitelendirmesi eşliğinde hakaretler yağdırıyorlar, muhatapları da, sanki kendilerine değil de başkalarına söyleniyormuş

gibi, “He, haklısınız, biz **dindar**ız, o **dinciler** çok adiler, dincilik çok kötü” diye topu taca atmaya çalışıyorlar.

Kimse bu dinci sıfatını üzerine almıyor. Öyle ki, ara sıra, acaba bu ülkede tek **dinci** ben mi kaldım diye düşünmüyor değilim.

*

Müslümanın kendisini İslamcı olarak adlandırması şart değildir. **Müslüman** olduğunu söylemesi yeterlidir.

Ancak, İslamcı olmadığını söyle**m**emek zorundadır. Çünkü, İslamcı olmadığını söylemesi, İslam **taraftarı** olmadığını ilan etmesi anlamına gelir. Mutlak anlamda söylendiğinde **küfür**dür.

Aynı şey **dinci** kavramı için de geçerlidir.

Bir müslümanın kendisi için **dinci** sıfatını kullanması zorunlu değildir.

Fakat dinci olmadığını söylemesi kesinlikle caiz olmaz.

Çünkü bu, dil açısından, kendisini dine nispet etmemesi, dinle ilgisinin bulunmadığını söylemesi anlamına gelir.

Mesela bir adam “Ben **tarihçi** değilim” diyorsa, tarihle bir ilgisinin olmadığı anlaşılır. Normaldir, tarihçi olmayabilir. Fakat bir müslümanın “Ben dinci değilim” diyerek dinle bir ilgisinin bulunmadığını söylemesi olacak şey değildir.

Dinci değilse, **dinsizlikçi**liği kabul etmiş olur.

Dindar-dinci ayrımının da bir anlamı yoktur.

Bir insan **emekçi** olmadan nasıl **emekdar** olabilir?

Kindar olduğunu kabul edip de **kinci** olmadığını ileri sürmek ancak tımarhanelik deliler için doğal kabul edilebilecek bir mantık arızasıdır.

Dindar olduğunu fakat dinci olmadığını söyleyen sahtekârlara gelince, mantık arızaları yoksa, iman arızalarının olup olmadığı sorusu devreye girer.

Bu şekilde küfür cenahına "kuş dili" ile "Dinci adını verdiğimiz müslümanlara karşı sizinle aynı saftayız" mesajını vermiyorlarsa ne yapmaya çalışıyorlar?.

﴿وَلَوْ نَشَاء لَأَرَيْنَاكَهُمْ فَلَعَرَفْتَهُم بِسِيمَاهُمْ وَلَتَعْرِفَنَّهُمْ فِي لَحْنِ الْقَوْلِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ أَعْمَالَكُمْ ﴿٣٠

"Biz dileseydik onları (münafıkları) sana gösterirdik de, sen onları yüzlerinden tanırdın. (Bununla birlikte) andolsun ki sen onları konuşma tarzlarından tanırsın. Allah işlediklerinizi bilir." (Muhammed, 47/30)

İSLAMCI OLMAYAN, İMANI ŞÜPHELİ "MÜSLÜMAN" YAZARLAR

Bazı yazarların şu türden cümleleri sıkça kullandığına şahit oluyoruz: "**Müslümanım, İslâmcı değilim**."

Bazıları bu ifadelerini biraz daha açıyor, "İslâm'ın bir ideoloji olmadığı, İslâmcılığın, İslâm'ı bir ideoloji haline getirmek olduğu" hükmünü de sözlerine ekliyorlar.

Ancak bu, sorunlu bir söylem.. Çünkü, **laikçi çevreler nezdinde** halkın "müslüman" olmasının istenen birşey, "İslâmcılığın" ise tehlike anlamına geldiği biliniyor.

Böylece, **söz konusu yazarların söyleminin, resmî ideolojinin söylemi ile örtüşür bir hale geldiği görülüyor.**

Onların Kemalizm'i vs. eleştiriyor olması bu noktada önem arzetmiyor, çünkü resmî ideoloji açısından insanların **"ideolojisiz"** hale gelmesi yeterli..

Rejimin "derin"leri, müslümanlardan illa da Kemalist olmalarını istemiyor aslında, bunun (en azından bir hamlede) mümkün olmadığını biliyor, onların **İslâmcı olmamalarını** yeterli görüyor.

Ya da bu İslamcılıktan koparma ameliyesi, **"laikleştirme"** ve **"Gazi Mustafa Kemal"ci** hale getirme hedefi için ilk aşama. Ara durak.

*

Kendilerini devletin sahibi ve resmî ideolojinin bekçileri kabul edenlerin (Derin devletçiler de diyebiliriz), muhalif ideolojilerin yerli ve milli, Türkiyeci olduğunu söyleyerek resmî ideolojiye dolaylı yoldan biat etmesini sağlamaya çalıştıkları görülüyor.

Mesela Demir Perde'nin yıkılmasından, komünist bloğun çökmesinden (Varşova Paktı'nın ve Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin tarihe karışmasından) önce, solculardan istenen, solculuk ve sosyalistliklerini "yerli ve milli" hale getirmeleriydi.

Eski (tövbekâr, itirafçı) komünist **Aclan Sayılgan**'ın hatıralarını anlattığı ***Deprem*** adlı kitabında, solculuğun milli olması gerektiğini savunduğunu görmüştüm.

1970'lerin başında yazmış olduğu kitabında bunu savunmuştu.

Türk solunun tarihi açısından önemli bir adamdı. 1960'ların başında yayınlattığı ***İnkâr Fırtınası*** adlı otobiyografik kitabı çok yankı uyandırmış.

2001 yılında öldüğünde Hasan Pulur ***Milliyet***'te onun için şunları yazmıştı:

> **Aclan Sayılgan,** 1940 kuşağı solcuları arasında, adı en çok geçen biriydi, **"dönekliği"** nedeniyle...
>
> Sayılgan, 1947'de, gizli, Türkiye Komünist Partisine girmiş, **1952 tevkifatı"**nda tutuklanmış, yargılanırken partiden ayrılmış, savcıya başvurmuş, itiraf etmiş, hüküm giymiş, çıktıktan sonra da **"döneklik"** yaftasından kurtulamamıştır.
>
> * * *
>
> **ATTİLA İlhan,** onun için yazdığı yazıda **"Döneklik, elbette onun için icat edilmemişti ama, onun için ne kadar çok ve sık kullanılmıştır"** diyor.
>
> * * *
>
> **ACLAN Sayılgan,** 1989'da yazdığı **"Kabahat Kimde (Çehreler)"** kitabında, kendisini döneklikle suçlayanlara, onları suçlayarak karşılık verir:

"Onlar sattı birbirlerini ilkin... 135'inci sırada ben satıldım." diye...

Peki, niçin?

"Yoldaşlar cezaevinde tükenmişliklerini kabul edip sussalardı, kaderime razı olacaktım."

Yani **"yoldaşlar"** konuşunca o da konuşmuş!

Anlaşılması güç bir izah!

*

Gerçekte **resmî ideoloji** dediğimiz şey, Kemalizm de değil.. Statik, dogma niteliği taşıyan bir resmî ideoloji yok çünkü.. Uluslararası konjonktür, iç siyasal dengeler, halkın talepleri ve bürokratik elitlerin tercihleri gibi farklı parametrelerin karşılıklı etkileşimi ile belirlenen ve sürekli yenilenen dinamik, konjonktürel, pragmatik ve oportünist bir ideoloji söz konusu..

Resmî ideolojiye sırtını dayamış kesimler, insanlardan "birşey olmaları"ndan ziyade, **düzen** dışı "siyasal" anlam içeren herhangi birşey olmamalarını istiyor.

Bu yüzden, halkın "müslüman" olmasında sakınca görmüyorlar,
fakat **İslâmcı** olmasını istemiyorlar.

Ve, bizim bazı yazarlar da, onlarla aynı dili konuşarak, İslâmcı olmadıklarını söylüyorlar.

Resmî ideoloji yanlılarının projelerinin bir parçası olmadıklarının anlaşılmasını sağlayacak açıklamaları yeterince yapmıyorlar.

"Gerçek anlamda müslüman" olmanın, resmî ideolojinin müslümanlık tanımıyla ilgisiz olduğu hususunun altını, fark edilecek belirginlikte çizmiyorlar.

İkincisi, **resmî ideolojinin İslâmcılık kavramı altında hedef tahtasına koyduğu zihniyet** konusunda açık ve anlaşılır birşey söylemiyorlar.

*

Nedir İslâmcılık?..

Türk Dil Kurumu'nun (TDK) sözlüğü, "İslâmcı" kavramını şöyle tanımlıyor:

> "Müslümanlığın esaslarını sadece dinî hayatta değil, **hukuksal, ekonomik ve siyasal düzenlemeler**de de geçerli kılmak isteyen."

İslâmcı olmadığını, sadece müslüman olduğunu söyleyen muhafazakâr yazarlar ne demek istiyorlar bu durumda?..

Resmî ideoloji yanlılarına göz kırpıp, **"Bakın biz İslâm'ın sadece 'dinî hayatta', yani ibadetler söz konusu olduğunda geçerli olmasını istiyoruz. Hukuksal, ekonomik ve siyasî düzenlemeler İslâm dışı olabilir, bizim için sorun değil"** demek mi istiyorlar?..

Bunu demiyorlarsa, ne demek istiyorlar?..

*

Bununla birlikte TDK sözlüğünde yer alan "din" tanımı İslam'a ait değil, Hristiyan Batı'dan alınma..

İslam'a göre hukuksal, ekonomik ve siyasal hayat da dinî hayatın bir parçasıdır. Dinî hayat salt **ibadet**lerden ibaret değildir.

Yani bir insan ibadet yaparken **dinli ya da dindar**, hukuksal, ekonomik ve siyasal alanda **dinsiz** olmaz.

Burada "dinli ya da dindar" dedik, çünkü dindar, dinli, yani "**din sahibi olan**" demektir.

Din kelimesi Arapça, "**dar**" eki ise **Farsça**'dır. Dar, dâşten (sahip olmak) masdarından türemiştir.

Kelimenin asıl anlamı itibariyle bir din sahibi olan herkes, **dininin gereklerini yerine getirmese bile**, dindardır.

Yani dindar olmak, mesela sıradan bir müslüman değil de dinî hassasiyet sahibi ibadet ehli bir müslüman olmak değildir, tanım gereği, müslüman olduğunu söyleyen herkes dindardır, din sahibidir.

Dindar olmayan herkes de dinsizdir.

*

İslâmcılık buysa, ki bu, ancak şunu demeleri makul karşılanabilir: "Biz Müslümanız. İslâmcı, sonradan icat edilmiş olmasi itibariyle bize ait bir kavram değil.."

Böylesi bir "kavramsal" hassasiyet belki anlayışla karşılanabilir.. **Özü itibariyle de selefî bir tutumdur.** Bilindiği gibi selefîler, dinde (tarım alanında, hububat vs. mevzuunda değil) sonradan ihdas edilmiş kavramları kullanma konusunda çekincelere sahipler. Bu, tutarlı olunması kaydıyla, anlaşılabilir bir durumdur.

Ancak, **"İslâmcı olmadığını, müslüman olduğunu" söyleyenlerde de, bu İslâmcılık bahsi bir yana bırakıldığında, söz konusu selefî hassasiyetin birden bire yok olduğunu görüyoruz.**

Mesela, "Modernizme karşıyız" diyorlar, fakat "Modernizme karşı vs. olma gibi kavramları kullanmak bizim işimiz değil; biz **küfre, şirke ve bid'ate** karşıyız" demiyorlar..

İslâmcı olmadıklarını, "sadece müslüman" olduklarını söylüyorlar; fakat, müslüman olmanın Allah'a (en azından zihniyet düzeyinde) kayıtsız şartsız **teslim**

olmak anlamına geldiğini; hukukî, ekonomik ve siyasal alanlarda Allah'ın emirlerine **aykırı yasaların varlığını** normal kabul etmenin **İslâm açısından şirk** demek olduğunu yeterince açık bir biçimde dile getirmiyorlar.

*

İslâm'ın ideoloji değil din olduğunu söylüyor, fakat **din kavramının gerçek anlamı** konusunda yeterli bilgi vermiyorlar.

Hem sözlük anlamı itibariyle, hem de bir fıkıh ıstılahı (terimi) olarak **dinin, aynı zamanda bir siyasal düzene ve yasalar manzumesine karşılık geldiğini** açık bir şekilde anlatmıyorlar.

Bu yüzden, **TDK'nın *Türkçe Sözlük*'ünün tanımı çerçevesinde ele alındığında İslâmcı olunmadan müslüman olmanın mümkün olmadığını,** fakat kendilerinin "kavramsal" hassasiyet nedeniyle İslâmcı tabirine sıcak bakmadıklarını söylemeleri gerekirken, bunu yapmaktan kaçınıyorlar.

Şunu görmezden geliyorlar: İslâmcı tabiri, müslümanlar tarafından icat edilmedi. Tam aksine, bu ülkenin Batıcıları ve ulusçuları, İslâm'ı tam ve kâmil manada benimseyen alimleri "İslâmcı" olarak yaftaladılar.

Böylece, **yapay ve tuzak niteliği taşıyan bir müslüman-İslâmcı ayrımı** icat ettiler.

İstediler ki, İslâm'ın ne olduğunu tam öğrenememiş (ilim bakımından yetersiz) olmakla birlikte **kendisini müslüman olarak adlandıran halk, İslâmcı olarak yaftaladıkları kişilere cephe alsınlar**..

Aklı başında bir müslümana, hele de yazılarıyla müslümanlara yol gösterme iddiasında olan bir müslümana, kendisini bu yapay ve yanlış savaşın bir tarafı haline getirmesi, "İslâmcı olmadığını, müslüman olduğunu" söyleyerek, İslâmcılık diye adlandırılan düşünceye cephe alması yakışır mı?!..

Bu kişiler, laflarının ucunun nereye vardığının farkındalar mı?.

"Bedevîler 'İman ettik' dediler. De ki: Siz iman etmediniz, ama 'Müslüman olduk' deyin. İman kalplerinize henüz yerleşmedi. Eğer Allah'a ve Elçisi'ne itaat ederseniz Allah işlerinizden hiçbir şeyi eksiltmez. Çünkü Allah çok bağışlayan, çok esirgeyendir." (Hucurât, 49/14)

İSLÂMCILIK VE TOPLUM MÜHENDİSLİĞİ

Yazılarımı yayınla(t)maya başladığımdan beri hep, hitap ettiğim insanlara **kavramsal çerçeve**nin, "**paradigma**"nın ve **terminolojinin/ıstılahların** önemini anlatmaya çalıştım diyebilirim.

Müslümanca düşünmek demek, herşeyden önce, insanlara, hayata ve olaylara bakarken İslâm'ın kavramlarını kullanmak demektir.

Mesela karşımızdaki bir insana baktığımızda **mümin, münafık ya da kâfir** görüyorsak, daha özelde bir müslümana baktığımızda onu **müttekî, salih, fasık ya da facir** gibi isimlerle değerlendirme konusu yapıyorsak, müslümanca düşündüğümüz söylenebilir.

Buna karşılık, karşısındaki insanı **Türk, Kürt ya da Çerkez** vs. olarak tanımlayan, onun en belirgin özelliği olarak ırkını gören bir insanın "**ırkçı**" olduğu kesindir.

Ya da insanları **emekçi, burjuva, proleter** vs. olarak tasnif ediyorsanız, siz sosyalist ya da komünistsinizdir. Geçmişte bu tutum yaygındı.

*

Yine, yazılarımda öteden beri hep şunu anlatmaya çalıştım: Kendi kavramlarını başkalarına kabul ettirmeyi başaranlar, onların **yaşamları** ve en önemlisi **zihinleri üzerinde egemenlik** kurmuş demektir.

Bir patron, birilerini genel müdür, yönetim kurulu üyesi, şef, sekreter vs. diye tanımlayabildiği ve bu tanımlarını onlara kabul ettirebildiği için, onlar üzerinde **otorite** sahibidir.

Gücü, tanımlayabilmesinden gelir.

Sağcılık, solculuk, vatan-severlik, milliyetçilik, millîlik, ulusalcılık, muhafazakârlık, halkçılık vs. gibi kavramlar ya da tanımlar bize Batı'dan geldi.

Kendimizi bu kavramlarla tanımlamaya başladık.

Başkaları tarafından bu şekilde tanımlanmayı kabullenmenin ruhen köleleşmek olduğunu anlamak istemedik.

*

Bu ülkede belki yüzyılı aşkın süredir belirli İslâmî taleplerin "**irtica**" olarak adlandırılmış olması sebepsiz değildir.

Siz, irticaın, gerçekte bin 400 yıl öncesinin **içkiseverliğini, putçuluğunu ve heykelperestliğini, müstehcenliğini, yıldız falcılığını** vs. benimsemek olduğunu anlatmak yerine, "**mürtecî olmadığınızı**"**, vatansever insanlar olduğunuzu, ya da yerli ve millî olduğunuzu** anlatmaya başladığınızda, aslında zokayı yutmuş oluyordunuz.

Müslümanlar'a yönelik bu tür adlandırmaların (mürteci, gerici, yobaz vs.) belki en masumunun İslâmcı tabiri olduğunu kabul etmek gerekiyor.

Çünkü**, İslâmcı kavramında bir aşağılama ya da çarpıtma yok**.

*

Bir gayrimüslim, İslâm dünyasını analiz ederken bizim kavramlarımızı kullanmak zorunda değildir. Dolayısıyla, İslâmcı kavramını kullanması, İslâmcı ve müslüman ayrımını yapması doğal karşılanabilir.

Bunu yapanlardan biri, Olivier Roy..

Bu yazarın tezlerinin yanlışlık ya da doğruluğu tartışılabilir ve tartışılmalıdır. Ancak, kavramsal çerçevesini oluştururken **dürüst** davrandığı görülmektedir.

Mesela "**İslamî/İslamcı aydın**" ile**, "düşüncesini bilinçli olarak İslam'ın kavramsal çerçevesi içinde düzenleyen aydını"** kast ettiğini belirtmektedir. Müslüman kavramını ise, "**olgudan çıkanı**" ifade etmek için kullandığını söylüyor.

Yani, müslüman bir toplumda yaşayan ve ismindan dolayı müslüman bilinen kişileri "müslüman" olarak adlandırıyor.

*

İslâm alimlerinin "usûl" (yöntem) açısından kabul ettikleri ilkelerden biri şudur: **Terimlerde tartışma olmaz**. Mesela İmam Matüridî "***Kitabü't-Tevhîd***"de, İmam Gazalî "***Mustasfa***"da, *İbn Haldun* da "***Mukaddime***"de bu hususu vurgulamaktadır.

Yani tartışma, terimler değil, o terimlere karşılık gelen **manalar** çerçevesinde yapılır.

Buna bağlı olarak İslâm âlimleri gerek itikadî, gerek fıkhî, gerekse tasavvufî konularda farklı terimler ihdas etmişlerdir.

Terimler konusunda dikkat edilmesi gereken husus, onların **efradını câmi ve ağyarını mâni** bir biçimde tanımlanmış olmaları ve ifade ettikleri manaların gerçeklikle çelişmemesidir.

Yani iç tutarlılığa (kendi içinde çelişmeme) ve dış tutarlılığa (olgularla mütekabiliyet) sahip olmalıdırlar.

Olivier Roy'un "İslâmcı-müslüman" ayrımına bu açıdan baktığımızda, **siyaset sosyolojisi** eksenli bir çalışma yaptığı için, kavramlarına itiraz etmenin makul olmayacağını söyleyebiliriz.

Ancak, mesela **fıkıh** konulu bir çalışmada böylesi bir ayrım yapıldığında, bunun peşinen reddedilmesi gerekir.

Çünkü, bir fakih ya da fıkıh araştırmacısı, müslüman kavramını "kafasına göre", ya da **"olgu"** yu esas alarak, İslam dünyasının mevcut toplumsal yapısından veya durumundan hareketle tanımlayamaz.

Olguya değil, **norm**lara bakmak zorundadır.

Yani ***Kur'an*** ve Sünnet'e, bir başka deyişle ayet ve hadîslere dayanması gerekir.

Kısacası, bir fıkıh kitabında "müslüman" kavramına verilen anlam, Olivier Roy'un yaptığı gibi "olgu"dan (sosyo-politik realiteden) çıkarılarak oluşturulamaz.

*

İslâmcılık kavramını canhıraş bir öfkeyle reddeden "müslüman" yazarlara gelince.. Şayet bunlar, "**Yapılan İslâmcılık tanımı çerçevesinde biz de İslâmcı kategorisi içine giriyoruz.** Fakat biz, bize giydirilen bu kavramsal elbiseleri kabul etmiyoruz. Kendi kavramlarımız bize yeter" deseler, bu tavır, anlayışla olmanın ötesinde, saygıyla karşılanabilir.

Ama beyzadeler öyle yapmıyorlar: "**Ben müslümanım, İslâmcı değilim.. Zaten İslâmcılar şöyle şöyle adamlar..**" diyorlar.

Yani, söz konusu **ayrımı, tasnifi, kategorizasyonu ya da kavramsal çerçeveyi kabul ediyor, ona göre tutum belirliyorlar**.

Batılılar'ın kavramsal çerçevesini **meşrulaştırıyor ve yeniden üretiyor**, hatta İslâmcılık diye adlandırılan anlayışa karşı "**ideolojik**" bir düşmanlık sergiliyorlar.

İslâmcılığı "**ideoloji**" olmakla suçlarken bile, **Batılılar'a ait bir terimle akıl yürütüyor, İslâm'ın kendi kavramlarını bir tarafa bırakmış olduklarını farkedemeyecek kadar ölçüsüz bir gaflet** sergiliyorlar.

Buna şayet sadece gaflet denilebilirse...

Zımnen ya da açıkça İslâmcı-müslüman ayrımını onaylıyor, sonra da, **İslâmcılığın tanımının içerdiği özelliklerden dolayı olsa gerek**, İslâmcılara nefret kusuyorlar.

*

Şimdi bazıları da çıkıp, "**Biz TDK'nın İslâmcılık tanımını kabul etmek zorunda mıyız?**" diyebilirler.

Elbette zorunda değildirler. Ancak, kelime ve kavramlar, insanların birbirlerini anlamaları, birbirlerine meramlarını anlatabilmeleri içindir. O yüzden, **dil, en temelde inşaî değil, ihbarîdir**. Belirli bir kelime toplum nezdinde belirli bir anlamı kazanmışsa, sizin onu reddetmeniz, zihinsel melekelerinizin dumura uğramış olduğu, sağlıklı düşünme yeteneğini yitirmiş bulunduğunuz anlamına gelir.

Şayet bir kelimenin otantik anlamında bozulma olmuşsa, veya terim/ıstılah olarak özel bir manada da kullanılmaktaysa, buna dikkat çekebilirsiniz; o, ayrı birşeydir. Mesela, (teorik olarak) şöyle birşey diyebilirsiniz: "TDK, İslâmcılığı yanlış tanımlamış. Aslında İslâmcılar, İslâm'ı dinî (ibadete ilişkin) hayatın yanı sıra hukuksal, ekonomik ve siyasal düzenlemelerde de geçerli kılmak isteyen kimseler değildiler. İslâmcılar laiklik için çalışıyorlardı."

Böylesi bir itiraz, "kendi içinde" mantıklı olur, tabiî ki ispat edilmesi, vakıaya mutabık olduğunun gösterilmesi kaydıyla. Fakat, ortada hiçbir neden yokken, "Ben TDK'nın tanımını kabul etmiyorum" diyorsanız, düşünme melekeniz arızalı demektir.

Ya da, bir **toplum mühendisliği** projesinin parçasısınızdır. Toplumu şizofrenleştirmek, insanların kafasını karıştırmak, düşünemez ve anlayamaz hale getirmek istiyorsunuzdur.

Hangisi?..

Hangisi olduğu açık değil mi?!..

YERLİ-MİLLİLERE “MÜSLÜMANIZ, İSLAMCI DEĞİLİZ” NAKARATINI HRİSTİYAN BATI EZBERLETTİ

Önceden **irtica** ve **gericilik** kavramları vardı..

Fakat bu kavramlar, bütün bir tarihi, medeniyet birikimini, ecdadı mahkum etmek anlamına geliyordu.

O yüzden, bu kavramların kullanımı, tarihini ve kökenini önemseyen herkesi bir şekilde rahatsız ediyordu.

İrticacı ve gerici oldukları söylenen insanların “dışlanması”nı, **marjinal** hale getirilmesini sağlamaya yetmiyordu.

Tam aksine, bu kavramları kullananlar marjinal hale geliyordu.

O yüzden, sosyal psikoloji, sosyoloji, antropoloji ve siyaset bilimi gibi disiplinlerden yardım alan “**üst akıl**”, oryantalizmin rehberliğinde, İslam dünyasındaki “**acenta**”ları için yeni **kavramsal silahlar** hazırladı.

Müslüman-İslamcı ayrımını icat ettiler.

*

Buna göre, İslam’ın ahlâk ve kişisel ibadet boyutu kadar **siyasal ve sosyal** yönlerini de önemseyenleri İslamcı olarak adlandıracaklardı.

Sonra da, **İslam**’ın bir **din**, **İslamcılığın** ise bir **ideoloji** olduğunu ileri süreceklerdi.

İslamcı olarak adlandırdıkları kişileri, İslam’ı din olmaktan çıkarıp ideoloji haline getirmekle suçlayacaklardı (Evet, **Batılı akademisyenler** bunların hepsini yazdılar).

Müslüman kavramının içini ise, kendi heva ve heveslerine göre dolduracaklardı.

Sonra da, İslam dünyasındaki **işbirlikçi ve ajanlar**ına, uzantılarına, işbirliği yaptıkları yerli-milli **gizli servisl**ere, "Müslüman toplumu" yanlarına alıp, mücadele ettikleri "bilinçli/şuurlu Müslümanları" marjinal hale getirmek için, bu kavramsal silahları kullanmalarını telkin edeceklerdi.

Bu yerli acentalar da, İslamî camia içinden (**şantaj, tehdit veya vaat**lerle) satın aldıkları adamlarına (ya da **"hizmet" ediyor diye sürekli el üstünde tutulmayı bekleyip de bunu bulamayan, "hizmet imtiyaz ve imkânı"nı başkalarına kaptırdığı için hasedinden çılgına dönmüş ihlas yoksunu menfaatperestlere**), bu kavramlar çerçevesinde "hizmet" etmeleri talimatını vereceklerdi.

*

Evet, "Müslüman-İslamcı" ayrımı, bir **Haçlı** Batı icadıdır.

İslam dünyasındaki Haçlı Batı ile işbirliği yapan **laik gizli servisler ve hükümetler**, pekçok konuda olduğu gibi, bu noktada da **Haçlı** Batı'nın taklitçisi ve takipçisidir.

Batı laikliğinin, düzeninin, putperestlik ve **şirk**inin hizmetindedir.

Ve bunlar, İslamî camia içinde **derin kollara, tecrübeli uşak ve piyonlar**a sahiptir.

Bu piyonların dindarlık gösterilerine aldanmamak gerekir.

Bunların kurdukları müesseseler vs. birer **"mescid-i dırar"**dır.

Kıldıkları namaz, yaptıkları namaz çağrıları vs. de, imanlarından kaynaklanmıyor.

Bu riyakâr ve gösterişçi dindarlık gösterileri, **münafıklıkta maharet kesbetmiş olmalarından** kaynaklanıyor.

"Çevrenizdeki bedevi Araplardan ve Medine halkından birtakım münafıklar vardır ki, münafıklıkta maharet kazanmışlardır. Sen onları bilmezsin, biz biliriz onları. Onlara iki kez azap edeceğiz, sonra da onlar büyük bir azaba itileceklerdir."

(Tevbe, 9/101)

İSLÂM-CI VE MİLLİYET-Çİ

Ahmet Turan Alkan, bir yazısının başlığında şu soruyu yöneltiyordu: "Milliyetçilik bir **dünya görüşü** müdür?" Cevabı yine kendisi veriyordu:

> "Milliyetçilik, icabında her türlü doktrin ile bağdaşabilen bir siyasi duruş ve kültür yorumudur. Meselâ liberalizmle, kapitalizmle, otoriter ve totaliter yönetim anlayışıyla, demokrasiyle, baasçılıkla, solculukla pekâlâ imtizac eder. Milliyetçilik, bir dünya görüşü içinde bir terkib unsurudur, başlıbaşına dünya görüşü teşkil etmesine tabiatı yeterli değildir."
>
> (Ahmet Turan Alkan, "Milliyetçilik bir dünya görüşü müdür?", ***Zaman***, 14 Ocak 2002.)

Bir şahsın, hayatının belli safhalarında farklı fikirlere meyletmesi doğal olabilir; ama bunu bile anormal bulan, böylesi kişileri "**dönek**"likle suçlayanlar var. (Gerçi "döneklik" kavramını dillerine pelesenk edenler de, Marksizm'den Liberalizm'e değilse de, Kemalizm'e döndüler.) Bir insanın fikir değiştirmesini ya da başka fikir mensuplarıyla bir araya gelmesini yadırgayanların, bir "ideoloji"nin her ideolojiyle imtizaç ediyor olmasına daha çok tepki göstermeleri gerekir.

Bana öyle geliyor ki, Alkan'ın tespiti, milliyetçiliğin bir ideoloji olmadığını göstermeye yetmez. Sadece, onun yetersiz bir ideoloji sayılabileceğini ortaya koyar. Milliyetçiliğin ideoloji olduğunu, onun yurtseverlik değil, "**yurtseverlikçilik**" olmasının ispatladığı ileri sürülebilir. Milliyetçilik bir millete aidiyet de değildir; bir millete "**aidiyetçilik**"tir. O nedenle bir ideolojidir.

Bununla birlikte, milliyetçilik ile bütün ideolojilerin hattâ Amerikancılığın bile pekâlâ uzalaşabileceğini kabul etmek gerekiyor. Nitekim, 1970'li yıllarda milliyetçi olduklarını söyleyenler **Amerikancılık**la suçlanıyorlardı ve gerçekten de ABD'nin emperyal emelleri ile Türkiye'deki milliyetçilerin söylem ve eylemleri paraleldi.

Milliyetçilik, yeri gelince küreselleşmeci de olur, Amerikancı da, AB'ci de, solcu da..

Milliyetçilik yeri gelince solcu da olabiliyor. **Ulusalcılık** adı verilen yamalı bohça ideolojisi ile bu da anlaşılmış oldu..

*

Milliyetçiliğin yükseliş nedenini açıklarken birilerinin sergilediği düşünme biçimi (paranoyakça tehlike icadı), düşünce tarihçisi Isaiah Berlin'in söylediklerini doğrulamaktadır. Onlar, "milliyetçilik ideolojisinin doğmasının esas itibariyle **toplumun kolektif bilincinin yaralanmasına** bağlı olduğunu" söyleyen düşünce tarihçisi Isaiah Berlin'in tezinin canlı kanıtı durumundadır. Berlin'e göre, tarihsel olarak milliyetçilik, büyük ölçüde, "**yaralı ulusal bilincin patolojik alevlenmesi**"nden doğmuştur. (Mustafa Erdoğan, "Milliyetçilik İdeolojisine Dair", ***Liberal Düşünce Dergisi***, C. 4, Sayı: 15.)

Milliyetçi ve/veya ulusalcıların, aynı kelimeleri kullanmasalar bile, milliyetçiliği bir tepki hareketi olarak açıklıyor olmaları ve bir **tehdit algısı** (bölücülük veya dış saldırı) ile irtibatlandırmaları, aslında milliyetçi ve/veya ulusalcı olduklarını söyleyenlerin de kendi tutumlarının '**tepkisel ve duygusal**' olmaktan öteye gitmediğinin farkında olduklarını gösteriyor.

Böylesi hareketler, insanlardaki bu tehdit algısını sürekli canlı tutmaya muhtaçtır. 1970'lerde milliyetçilik **anti-komünizm** (komünizm karşıtlığı) ile özdeşti, şimdi ise can havliyle kendisine düşman arıyor. Düşman adayı listesinin "**siyasî İslamcılar**"dan küreselleşmecilere kadar geniş bir yelpazeyi kapsadığı anlaşılıyor.

Görünen o ki, onların düşmanları konjonktüre göre değişecek, fakat milliyetçilik ideolojisinin **patolojik** (hastalıklı) niteliğinden dolayı düşmana olan ihtiyaçları hiçbir zaman son bulmayacaktır.

Birçok ülkede milliyetçilik, milletini sevme olarak değil, milletin büyük bir bölümünü, milletini **yeterince sevmemekle suçlayarak** nefret ve düşmanlık objesi kabul etmek olarak tezahür ediyor. Pratikte milliyetçilik, milletinin büyük bir bölümüne düşmanlık etmekten başka birşey değil ne yazık ki.

Kim bilir belki de Alkan haklıdır, milliyetçilik bir ideoloji değildir. Ama şurası kesin ki, Türkiye'de hiçbir zaman İslamcılık diye adlandırılabilecek bir "**ideoloji**" olmadı. Çünkü, "İslamcı" olarak adlandırılanlar ne kendilerini İslamcı olarak takdim ettiler ve ne de İslam'ı bir ideoloji olarak düşündüler. Fakat İslam'ın **hiçbir ideolojiye yer bırakmadığını** savundular.

Ne var ki, İslam'ı ideolojiler karşısında savunurken, bazıları, reaksiyoner bir tavırla, muhataplarının öne çıkardıkları görüşlerin İslam'daki karşılığını aramaya ya da icat etmeye koyuldular.

Böylece, ideolojik bir İslamî söylem oluştu. Marksistlere karşı "**İslam'ın sosyal adaleti**", kapitalistlere karşı İslam'ın hürriyete ve özel mülkiyete verdiği önem, feministlere karşı "**İslam'da kadının hakları**", milliyetçilere karşı "**İslam'da millet sevgisinin yeri**", demokratlara karşı da "bey'at ve istişare" gibi konular öne çıkarıldı.

Böylece inanç, ibadet, muamelat ve ahlâk manzumesi olan İslâm, **Allahu Teala'ya teslim olma** çağrısı olmaktan ziyade, ideolojik bir fikirler bütünü gibi algılanır oldu.

*

Yine de İslamcı yaftası, İslam'ı savunanlara kendileri dışındakiler tarafından yakıştırılan bir etiket idi.

Bu yüzden, İslamcı denilince kimlerin kastedildiği belliyse de, İslamcı sıfatını benimseyip kullanana Türkiye'de rastlanmamaktadır. Kendisini "**İslamcı yazar**" olarak takdim eden sadece bir kişi çıktı (Ki ona da İslamcı diyebilmek için bin şahit

lazımdı); televizyonun meşhur ettiği o şahıs da sonradan bu sıfatı kullanmaktan vazgeçti, "İslam araştırmacılığı"na terfi (!) etti.

"İslam-cı" olarak adlandırılanların aksine "milliyet-çi" olarak bilinenlerin "**milliyetçi**" sıfatını yaygın biçimde benimseyip kullandıkları herkesin malumu.

Bizler, Osmanlı'nın son dönemindeki siyasal akımların oluşturduğu kategorilere bağımlı olmak veya bağlı kalmak zorunda değiliz. Geçmiş, bugünümüzü mutlaka belirleyecekse, o siyasal akımları oluşturanların da kendilerinden öncekilerin görüşlerine itibar etmeleri, eski köye yeni adet getirmemeleri gerekirdi.

Batıcılık ve milliyetçilik, çökmekte ve dağılmakta olan sorunlu bir siyasal yapının ürettiği olağandışı çözüm arayışlarıydı. Osmanlı'da yaşananlar, "milliyetçilik ideolojisinin doğmasının esas itibariyle toplumun kolektif bilincinin yaralanmasına bağlı olduğunu", milliyetçiliğin "**yaralı ulusal bilincin patolojik alevlenmesi**"nden doğduğunu söyleyen düşünce tarihçisi Isaiah Berlin'i doğrulamaktadır.

Cumhuriyet dönemi, Türkçülük ve İslamcılık diye adlandırılan yaklaşımlarının bir terkibine de sahne oldu: **Türk-İslam Sentezi**. Sözkonusu "sentez" kavramı, farkında olunmadan bir **Marksist** gibi akıl yürütüldüğünü ortaya koyuyordu. Diyalektik mantık çerçevesinde sentez, bir tez ve antiteze muhtaçtır; sentez, tezin de, antitezin de aşılması durumudur. İslam ile Türklüğün tez ve antitez olması muhaldi. Bu, elma ile armudu toplamak gibi bir şeydi.

Buna bir sentez denilebilirse, İslamcılık diye adlandırılan görüşlerin belli bir bölümü ile Türkçülük akımının sentezi olduğu söylenebilirdi ve bu yeni yaklaşım ne saf anlamıyla İslamcılık diye adlandırılan fikirler bütününden oluşuyordu ne de Batı'dan ithal edilen milliyetçilikten.

Böyle olmakla birlikte, tabiî ki, dileyen dilediği kavramla kendisini nitelendirebilir. Ancak, Allahü Teala c.c. hiç kimseyi, insanları milletine davet ettiği ve "Ben milliyetçiyim" dediği için ödüllendirmeyecektir:

> **"(İnsanları) Allah'a çağıran, salih (sevaplı) amel yapan ve 'Ben müslümanlardanım' diyenden daha güzel sözlü olan kimdir?!"** (Fussılet, 41/33)

Mesele burada... İnsanları Allah'a çağırabiliyor muyuz? Dava **"i'lâ-yı kelimetillah"** mı, yoksa "sen-ben davası" mı? Dava, i'lâ-yı kelimetillah ise, ırklarla dava özdeşleştirilemez; dava yüce ve mukaddestir, ırklar ise aciz, naçiz, kusurlu ve nakıs kullardan oluşur. Ayrıca dava i'lâ-yı kelimetillah ise, bunun hiçbir ırkın tekelinde olmadığını bilmek gerekir.

Diğer bütün davalar ise benlikten, heva ve hevesten ibarettir.

> **"... Allah, ona [Hz. Peygamber'e] huzur ve güven (sekîne) indirdi ve onu görmediğiniz askerlerle kuvvetlendirdi. Böylece inkâr edenlerin sözünü (kelimetellezîne keferû) alçalttı. Allah'ın sözü (kelimetullah) ise, o çok yücedir (ulyâ). Allah, mutlak galiptir (azîz), eşsiz hüküm ve hikmet sahibidir."** (Tevbe, 9/40)

İ'lâ ve ulyâ aynı kökten gelen kelimelerdir. Allah'ın sözü zaten yücedir. Asıl mesele, Allah'ın sözünün (vahyinin, Şeriat'in) en yüce olduğunu anlama meselesidir. Kelimetullahı önce kendi iç dünyamızda yüceltmek zorundayız, aksi takdirde dış dünyada nasıl yüceltebiliriz ki?!

> **"Sonra seni (din) işinde bir şeriat üzere (alâ şeriatin) kıldık. O halde sen ona uy! Onu bilmeyenlerin hevâlarına (ehvâ) uyma!"** (Casiye Suresi, 18)

*

Milliyetçiliği, bugün insanlar tarafından önemsenen sosyal bilimlerin yaklaşımları açısından değerlendirmek, mesela "**yaralı ulusal bilincin patolojik alevlenmesi**" gibi kavramlarla ele almak, konuyu "tartışılabilir" bir zemine çekmektir. Unutulmamalıdır ki, sosyal bilimlerin doğruları mutlak değildir, izafîdir ve ancak belirli teoriler çerçevesinde geçerli sayılabilirler; dolayısıyla bunlar kesin değildir, tartışılabilirler. Birtakım konuları sosyal bilimlerin kavram ve kuramları açısından tartışmak, itiraz kapısını açık tutmak anlamına gelir.

Buna karşılık ayet ve hadîslerin dili kesindir, bunlar tartışılamaz; kişi inanmıyorsa o başka... Kur'an ve Sünnet'in öğrettikleri, (bu dünyada "Ben müslümanlardanım" diyenler, öbür dünyada ise herkes açısından) **mutlak** doğrulardan başkası değildir.

Tartışılmaz doğrulara bir örnek: Ebû Dâvud ve Tirmizî, şu hadisi nakleder:

> "Allahu Teala, cahiliyet gururu ve cahiliyetin atalar ile övünmesini sizden kaldırdı. Mümin müttekî ve facir de şakîdir. Sizler Adem'in çocuklarısınız, Adem de topraktandır. (O kimseler,) ya Cehennem kömürlerinden ibaret olan milletleri ile övünmeyi terk ederler, ya da Allah indinde, **burnu ile hayvan tersi iten mayıs böceğinden daha kıymetsiz** olurlar."
>
> (***Seçme Hadîsler***, Haz.: İbrahim Atay ve diğerleri, Diyanet İş. Baş. Yay., t.y., s. 90.)

NİÇİN İSLAMCILIK?

Haksızlık ve zulüm, genellikle **çoğunluk** tarafında ve **güçlüler**de görülür.

Zayıf, güçlüye zulmedemez, haksızlık yapamaz. Cevabını hemen alır.

Azınlık da, güçlü olması durumu hariç, çoğunluğa tahakküm edemez. Haksızlıkta bulunamaz.

(O yüzden, pratikte böylesi zalim ve haksız azınlıklar, çoğunlukmuş gibi görünmeyi bir şekilde başarırlar, ***Kur'an***'daki tabirle **"halkını fırkalara bölen"**, böylece onları **birbiriyle uğraşan küçük azınlıklara dönüştüren Firavun** gibi hareket ederler. Küresel küfür sisteminin ve yerli-milli acentalarının **"müslüman-İslamcı" ayrımını** yapmaları ve "müslüman"ları, İslamcılar'a karşı kendilerinin yanında yer alan doğal müttefikler olarak göstermeleri, bunun sonucu.)

Aslına bakılırsa, **iyiler** her zaman **azınlık**ta kalmaya mahkumdurlar.

Mesela Hz. Davud, ***Kur'an***'da nakledildiği üzere, ticaretteki ortaklıktan söz ederken, birbirlerine karşı dürüst davranan ortakların "**çok az**" olduğunu belirtir.

Bir ayet meali şöyle:

> **"Eğer yeryüzündekilerin *çoğuna* uyarsan seni Allah yolundan saptırırlar."** (En'am, 6/116)

*

1989 yılında Sovyet Bloğu çökünce, Batı, Komünizm'in yerine **İslam'ı "yeni düşman"** olarak seçmişti.

Ancak, sözde "**din olarak İslam**"la savaşıyor gibi görünmemek için, ısrarla **İslamcılık (Islamism)** kavramını kullanıyorlar.

İslamcılık tanımlarına bakıldığında ise, bunun, İslam'ın sosyal, siyasal ve ekonomik boyutlarının hayata geçirilmesi olduğu görülüyor.

"Din olarak İslam" ise, müslümanların, yaşadıkları **küfür rejimleri**nde **"devletlerine sadık iyi vatandaşlar"** olarak, **bireysel ibadetleri**ni, yine "küfür rejiminin izin verdiği sınırlar içinde" ifa etmeleri demek oluyor.

*

Bu kadarının o küfür rejimlerine bir zararı yok.

Müslüman kimseye zarar vermeyecek, herkese iyilik yapacak, yardım edecek, çalıp çırpmayacak, hırsızlık yapmayacak, **iyi bir yönetilen (ya da güdülen davar** olacak) fakat "siyaset"e müdahil olmak, **"İslam'a göre yönetmek"** isterse, **"İslamcı"** diye hedefe konulacak..

Tabiî ki İslamcılık'la mücadele edenler sadece Batılılar değil. Onların **"yerli ve milli" laik/dinsiz (din dışı) müttefikleri** de canla başla uğraşıyorlar.

Kaleyi içerden işgal edip çökertmek için de, "**münafıklıkta maharet kesbetmiş**" **medenî/medineli kaşarları** kullanıyorlar.

*

Gerçekte, **İslamî** yerine **İslamcı** tabirini kullanmak daha uygundur.

Çünkü **İslamî** tabirinde bir **"İslam'la özdeşleştirme ve *İslam'a kesin uygunluk* varsayımı"** ya da ön kabulü mevcut.

İslamcı tabiri ise, İslam taraftarı olma anlamına gelmekle birlikte, İslam'la özdeşleştirme anlamı taşımaz ve ***İslam'a "peygamberce" kesin bir uygunluk*** ve "peygamberane **masumiyet**" iddiasına imkân vermez.

İSLAMCILIĞIN VE ATATÜRKÇÜLÜĞÜN "ONTOLOJİ"Sİ

İlginç bir tevafuk (ya da rastlantı, her neyse).

Tam da Hilal Kaplan'ın kendilerine yönelik bir hakareti üzerinden ***Odatv***'cilerin MİT mensubu Nuh Yılmaz'ın adını teşhir/meşhur etmelerinin ardından Zeytinburnu Belediyesi'nin ***Türkiye'de İslâmcılık Düşüncesi ve Hareketi - Sempozyum Tebliğleri*** **(**ed. İsmail Kara, Asım Öz, İstanbul: Zeytinburnu Belediyesi Kültür Yayınları, 2013) adlı kitabına bakacağım tuttu ve orada Nuh Yılmaz'ın bir tebliğine (makalesine) rastladım.

Kitaba daha önce bakmış olsaydım, ismi aklımda kalmazdı. Orada bir makalesinin bulunduğunu hatırlayamazdım. (Tabiî tebliğ, MİT'te mesaiye başlamasından önceki döneme ait.)

Yazısının başlığı şöyle: "**İslâmcılık Tartışmasına Katkı: İslâmcılık ve AK Parti'den Sonra İslâmcılık**".

Yazarın şu tespiti, İslamcılığı sömürgecilik dönemine özgü tepkisel bir harekete indirgeyenlere cevap olması bakımından önemli:

> Bir siyasi özne pozisyonu olarak İslâmcılık, Müslümanların ülkelerinin sömürgeleştirilmeye başlaması ile birlikte ortaya çıkıyor. Bu tarihsel dönem eğer sadece sömürgeleştirme ya da sömürgecilikle mücadele tecrübesinden ibaret olsaydı, İslâmcılık bir sömürge-karşıtı siyasi akım olarak kalır, sömürge sorunu çözüldüğünde de biterdi. (s. 778)

Ancak, bunu izleyen cümlesinda bazı hatalar var:

> Oysa sömürgeciliği dünya tarihine oturtursak, bu dönem Müslümanların ilk defa gayrimüslim yönetimler altında yaşamak zorunda kaldıkları, Modern

> ulus devletin ortaya çıktığı, Müslümanların devlet ve siyasetle ilişkisinin değiştiği/dönüştüğü, vatandaşlığın oraya çıktığı bir döneme tekabül ediyor. (A.y.)

Müslümanların gayrimüslim yönetimler altında yaşamak zorunda kaldıkları ilk dönem, modern ulus-devletin ortaya çıktığı dönem değil.

İran, Anadolu, Irak ve Suriye'ye hakim olan Moğollar da gayrimüslimdi. Zamanla müslümanlaştılar.

Yazarın bize teklifi, İslam ile İslamcılığı ayırmak.. Şöyle diyor:

> ... bu tartışmayı sağlıklı bir şekilde yürütmenin yollarından ilki ***modern bir özne pozisyonu olan İslâmcılık*** **ile İslâm arasındaki farkın** gündemde tutulmasıdır. Sadece İslâmcılık karşıtları değil, İslâmcıların da büyük bir kısmı İslâm ile İslâmcılık arasında ayrımın olmadığını savunurlar. **Bir din olan İslâm** ile, **bir siyasal özne pozisyonu olan İslâmcılık** arasındaki farkı gör(e)memek siyasal, entelektüel ve teolojik nedenlerle mümkündür. Ancak bu tür yaklaşımlar zaman zaman bütün tartışmanın önünü tıkayıcı bir işlev görmektedir. (s. 779)

Ancak, yazarın İslam ile İslamcılığı aynı şey olarak gördüğü de söylenebilir. Sözleri şöyle:

> İslâmcılık bu esnekliği nedeniyle de her tür ideolojiyle ve özne pozisyonuyla hesaplaşabilir, pazarlık yapabilir, eklemlenebilir bir karakter kazandı. Süreç içinde de bazen bunlardan birine yakınlaştı ve kâh 'İslâmcı Sosyalizm' oldu, kâh 'Liberal İslâm'. (s. 779)

Liberal İslamcılık demiyor, **Liberal İslam** diyor.

Aslında İslam ile İslamcılığı ayıramayız.

Hukuk ile hukukçuluğu birbirinden ayıramayışımız gibi.

"Hukuk başka hukukçuluk başka" dediğiniz anda film kopmuştur.

Mesela adam mahkemede yargılanıyor. Savcı ve hakimlere şöyle sesleniyor: *"**Hukuk başka, hukukçuluk başkadır**. Burada sadece hukukçuluk var. Bana hukuktan söz etmeyin, hukuk başka birşeydir, o sizin babanızın malı değildir."*

Bunu söyleyen adama gülerler.. Kimse muhatap alıp da tartışmaz.

Ancak, böylesi akla ziyan tartışmalar, İslamcılık söz konusu olunca yapılır da yapılır.

Sırf milleti niçin İslamcı olmaması gerektiğine inandırmak için.

Demagojinin, mugalatının, kelime oyunlarının, laf ebeliğinin bini bir paradır bu piyasada.

*

İslamcı kelimesini İslamcı denilen insanlar icat etmediler.

Onlar, kendileri için müslüman sıfatını yeterli görüyorlardı.

Onlara İslamcı diyenler, İslam ile bir şekilde sorun yaşayan adamlardı.

Mesela bu topraklarda İslamcı kelimesini ilk icat edip kullanan kişi, **Ziya Gökalp**'ti. Kürt'tü, Türkçülük yapıyordu.

Benzer şekilde Batılılar da "muslim" (müslüman) yerine **Islamist** tabirini icat ettiler. Onların dillerinde "ci, cı" yoktu, "ist" vardı.

Bunun ardından "İslam başka, İslamcılık başka, İslam bir **din**, İslamcılık ise **ideoloji**" demeye başladılar.

Ancak, onların din kelimesine yükledikleri anlam, aslında İslam'ın din tanımıyla uyuşmuyordu.

Onların anladığı anlamda din olduğunda İslam, İslam'ın kendisi açısından bir din olmaktan çıkıyordu.

İslamcılık ise, İslam'ı İslam olarak muhafaza edip savunmaya çalışıyordu.

*

Çoğu zaman aynı şeyleri söyleriz, fakat kullandığımız kelime ve kavramlar farklı olduğu için birbirimizi anlamayız.

Nuh Yılmaz, yukarıya aldığımız sözleriyle, **İsmail Kara**'nın aynı kitaptaki "İslamcı düşüncenin ana kabulleri"nden biri olarak gösterdiği bir yaklaşımı gündeme getirmiş oluyor. Okuyalım:

> Oryantalistlerin iddia ettikleri gibi İslâm bizzat kötü durumun, menfiliklerin kaynağı ve sebebi olamayacağına göre kabahat "İslâm'da değil Müslümanlardadır". Modern dönem Müslüman aydınlarının kahir ekseriyetinin paylaştığı bu fikir bir taraftan kaynaklara dönüş hareketini, oradan yeni bir İslâm yorumunu (kendilerine göre **sahih/doğru/gerçek İslâm anlayışı**nı) beslerken bir taraftan da İslâm'la İslâm tarihi tecrübesi, İslâm ilimler mirası arasındaki mesafeleri, problemleri artırmakta idi.
>
> Bu bakımdan kaynaklara (Kur'an'a, Sünnete ve Asr-ı Saadete dönüş) aynı zamanda yeni bir tarih anlayışı ve görüşü olarak karşımıza çıkacaktır. Bu yoruma göre Hz. Peygamber ve dört halife dönemi (yaklaşık yarım asır) dışta bırakılırsa İslâm tarih tecrübesi İslâm'a uygun/doğru bir şekilde yaşanmamıştır. Bu aynı zamanda İslâm'ın doğru anlaşılmadığı ve yorumlanmadığı manasına da gelmektedir. Bugünkü gerçek İslâm-tarihî İslâm ayırımlarının kaynağı da problemleri de buradadır.

Kara'nın eleştirdiği İslamcılar "Kabahat İslam'da değil, müslümanlarda" demişler. **Nuh Yılmaz** ise "Kabahat din olan İslam'da değil, fiilen mevcut olan (siyasal özne olan) İslamcılıklardadır" denilmesini sağlayacak bir ayrım öneriyor.

"Kabahat İslam'da değil, Müslümanlar'da" denilmesinden rahatsız olan Kara, ne denilmesini bekliyordu? Diyelim ki "Kabahat İslam'da da değil, Müslümanlar'da da değil" dedik.. Bu bir çözüm mü? Sorunu görmezden gelmek, sorunu ortadan kaldırır mı?!

İmdi, kabahatin Müslümanlar'da olduğu söylendiğinde bundan hep "bilgi" meselesini anlamak da doğru değildir. Olayın bir de **amel** boyutu var, bildiğiyle amel etmeme sorunu..

Kara, İslamcıların sorunu ele alış biçimlerinin *"İslâm' ile İslâm tarihi tecrübesi, İslâm ilimler mirası arasındaki mesafeleri, problemleri artırdığını*" ileri sürüyor.

Nuh Yılmaz ise tam da bu "mesafe ve problem"i tavsiye ediyor: İslam ile tarihî tecrübe olan İslamcılığı ayıralım. (İslamcılık da sonuçta İsmail Kara'nın sözünü ettiği türden bir tarihî tecrübe.)

Yani İslamcılar, (İsmail Kara'nın sunumuna göre) söylemleriyle bir bakıma, "İslam başka, bizim müslümanlığımız/İslamcılığımız başka, bir kabahat mevzubahis olursa suç biz müslümanlarda/İslamcılardadır" demiş oluyorlar.

İsmail Kara ise, "Yok, öyle demeyelim" diyor.

Burada bir çelişki var da, kimde, İsmail Kara'da mı, İslamcılar denilen kitlede mi?

İsmail Kara, İslamcıların "gerçek İslam" adına yaptıkları sorgulamayı reddettiğine göre, kendisinin de İslamcıları "gerçek İslam" adına eleştirme hakkı ortadan kalkar.

O halde İslamcıları ne adına eleştiriyor?

*

Nuh Yılmaz'ın sözlerine dönelim.

Yazısı çok fazla akademik bir dille kaleme alınmış. Seküler sosyal bilimlerin "büyülü" diliyle konuşuyor.

Şöyle bir cümlesi var:

> .. kavramların kapattığı dili pratik bir örneğin kullanılması, bu tartışmadan çıkmamıza yardımcı olur. (s. 782)

Evet kimi zaman pratik bir örneği kullanmak "kavramların kapattığı dil"i açabilir. Fakat aynı zamanda, Weber'in tabiriyle "büyünün bozulmasını" da sağlayabilir (*Entzauberung*).

Nuh Yılmaz'ın **İslamcılık** etrafında söylediklerini **pratik** bir örneğe **Atatürkçülüğe/Kemalizm'e** uygulamakta fayda var.

Türkiye'de İslamcılığın önü Anayasa ve yasalar ile kapatılmıştır. Bu, siyaset alanına (**pratiğe**) hiç yansımayacağı anlamına gelmez, fakat kendisi değil de farklı birşeymiş gibi ortaya çıkmak zorundadır. Böylece "**kimlik**"siz hale gelir, kendisi olmaktan çıkar. Bu, Nuh Yılmaz'ın kullandığı tabirle "**ontoloji**" sorununun ortaya çıkması demektir. Pratikte İslamcılığa var olma hakkı tanınmamaktadır, o sadece sempozyumların, kitapların konusu olabilir.

Pratikte Atatürkçülük vardır, Türkçülük (milliyetçilik) vardır, laiklik (dinler arasında tarafsızlıkçılık, dinsizcilik) vardır.

*

Malum, bundan 10 yıl önce **Mümtazer Türköne**, İslamcılığın öldüğünü, bittiğini ilan etmişti. Belki de bu, bir tespit değil, temenni olarak ortaya konuyordu. Öyle görünüyor ki, Türköne'nin olmasını istediği, dört gözle beklediği şeydi buydu.

Ancak, İslamcılık asla bitmez. Türk'ün, Kürt'ün İslamcılığı bitebilir, fakat İslamcılık devam eder. Mesela, "uygarlığın" nimetleri için ondan sen vazgeçersin, Afgan, NATO tarafından bombalanma pahasına sahip çıkar.

Hadislerde haber verildiği gibi, kıyamete kadar hak üzere cihat eden bir topluluk her zaman bulunacaktır. Onlar kınayanın kınamasından çekinmezler, birilerinin övgüsüne de, yergisine de aldırış etmezler. Kendilerine katılanı da, ayrılanı da umursamazlar.

Sonuçta ne oldu, İslamcılığı öldürmeye çalışan Mümtazer'in eklemlendiği (İslamcı olmayan, İslamcılık / Siyasal İslam karşıtı) The Cemaat öldü bitti.

İslamcılık değil.

*

Yılmaz'ın şu cümleleri, İslamcılığı öldürmeye çalışanlara yapılmış bir itiraz anlamına geliyor:

> ... İslâmcılık farklı ideolojilerle, siyasetlerle eklemlenebilir, bazen solcu, bazen anarşist, bazen liberal renklerin ağırlığıyla ortaya çıkabilir. Bu farklı tezahürler İslâmcılığın öldüğünü ya da tasfiye olduğunu değil, **farklı ideolojilerin etkisine girmeden, farklı siyasi özne pozisyonlarına teslim olmadan, bu farklılıkları da içine alarak, bunlarla hesaplaşarak** yürüyebilme potansiyelini gösteriyor. (s. 778)

Eh, bu da olabilir.. Farklı ideolojilerin etkisine girmiyor, teslim olmuyorsanız, sorun yok.

Fakat en iyisi hiç eklemlenmemek, müstağnî olmaktır.

*

Yılmaz'ın şu sözlerine gelelim:

> Bu nedenle eğer **İslâmcılık tartışmasını analitik olarak 'İslâm' tartışmasından ayırabilirsek**, İslâmcılığın bağlamını yakalamak daha kolay olacaktır. Hatırlanacak olursa İslâm'ın farklı yorumları çerçevesinde gündeme gelen önemli başlıklardan birisi **ontolojik olarak farklı** bir metnin (Kur'an-ı Kerim), nasıl bir epistemolojiye yol açacağı tartışmasıdır. Bir başka deyişle, **Halik-Mahluk tartışması** ve bu tartışmanın sonunda ulaşılan cevabın yarattığı sonuçlardır. Bu tartışma özü itibariyle Allah'ın kelâmı olan bir Kitab'ın, yani farklı bir varlık düzlemine ait bir Kitab'ın, Kur'an-ı Kerim'in, **tarih içinde yaşayan bitimli özneler** –insan- tarafından nasıl anlaşılabileceği tartışmasıdır. Bu noktada bile tefsir sorunu üzerinden bir **tarihsellik t**artışması devam ederken, İslâmcılığı İslâm'a eşitlemek bitimli-tarihsel özneleri bitimsiz bir alana taşıma çabasıdır. (s. 779)

Bu ifadelerin zımnen içerdiği varsayımlar geniş bir tartışmayı hak ediyor, fakat bunu yaparsak konudan uzaklaşmış oluruz.

Onun yerine, "kavramların kapattığı dili pratik bir örneğe" uyarlayalım: Atatürkçülüğe:

> Bu nedenle eğer **Atatürkçülük tartışmasını analitik olarak 'Atatürk' tartışmasından ayırabilirsek**, Atatürkçülüğün bağlamını yakalamak daha kolay olacaktır. Hatırlanacak olursa Atatürk'ün farklı algılamaları çerçevesinde gündeme gelen önemli başlıklardan birisi **ontolojik olarak farksız** bir metnin (***Nutuk***), nasıl bir epistemolojiye yol açacağı tartışmasıdır. Bir başka deyişle, **insan-insan tartışması (Atatürk de senin benim gibi bir insandı, bir tanrı değildi)** ve bu tartışmanın sonunda ulaşılan cevabın yarattığı sonuçlardır. Bu tartışma özü itibariyle hata da yapabilen, yeri gelince takiyye yapıp yalan da söyleyebilen, şu anda da ölü bir kul durumundaki Atatürk'ün lafları olan bir kitab'ın, yani bizimkilerle aynı varlık düzlemine ait, varoluşsal olarak bizim kitaplarımıza üstünlüğü bulunmayan bir kitab'ın, ***Nutuk***'un, **henüz ölmemiş olup tarih içinde**

yaşayan özneler –yaşayan insanlar- tarafından nasıl anlaşılabileceği tartışmasıdır. Bu noktada böylesi kitapların tarihçiler tarafından nasıl değerlendirileceği tartışması devam ederken, bir devletin resmî ideolojisi kabul edilerek anayasa haline getirilen Atatürkçülüğü ölmüş Atatürk ile eşitlemek, bitimli-tarihsel, ölüp bitmiş bir özneyi teorik olarak bitimsiz bir geleceğe, bitimsiz bir alana taşıma çabasıdır. Yani Atatürk'ü haşa Allahu Teala gibi ölümsüz, geleceği de bilen, bizim hayrımıza olan şeyleri biz daha doğmadan takdir edip vahyetmiş bir tanrı haline getirmektir.

Bence bugün tartışılması gereken sorun budur: Bu ontolojik kepazeliktir.

İslamcılığı değil bunu tartışmalıyız.

MÜSLÜMAN VE İSLAMCI

Merhum **Kadir Mısıroğlu** bir kitabında şöyle diyor:

> O zaman "Nurcu" değil "Nur Talebesi" deniliyordu. Nurcular "**Nurcu**", Süleymancılar "**Süleymancı**" denilmesine kızarlardı. Bu isimleri yerleştiren basındır.
>
> Bugün böyle tabirlere itiraz eden kalmadı. Biz bile "Müslüman Gençliğin El Kitabı" yerine "***İslâmcı Gençliğin El Kitabı***" adıyla bir eser te'lif etmiş bulunmaktayız. Çünkü, müslüman sözü, "İslâmcı"daki hareket ve iddiayı artık ifade etmez olmuştur.
>
> (Kadir Mısıroğlu, ***Geçmiş Günü Elerken -I-***, İstanbul: Sebil Y., 1993, s. 149. dn. 81)

*

Malum olduğu üzere, **münafıklar** da müslüman olduklarını söylerler ve onlara **müslüman** muamelesi yapılır.

Hadîslerde haber verildiği gibi, "**ahir zaman**"ın özelliklerinden biri, münafıkların sayıca çok fazla olmasıdır.

Öyle ki, gökten bir parça düşse ya bir münafığa ya da bir facire kadına rastlayacağı, bir mescidde bin kişi namaz kılacağı halde içlerinde gerçek/samimi bir tane bile müslüman bulunmayacağı rivayet edilmiştir.

Evet, münafıkların özelliklerinden biri, İslam'ı/Şeriat'i gerçekte benimsemedikleri halde, müslüman sıfatını bir kalkan olarak kullanmalarıdır.

O yüzden, günümüz münafıkları İslamcı tabirinden özellikle nefret etmekte ve (İslam düşmanları tarafından) İslamcılık kavramı ile ifade edilen gerçek müslümanlığa, kâfirlerle birlikte kin kusmaktadırlar.

Her ne kadar İslamcı olduklarını söyleyenler arasında da münafık bulunabilirse de (ki, **istihbarat servislerine** çalışan sözde İslamcılar yok değildir), bunlar münferit olaylar olmaktan öteye gitmez..

Müslüman sıfatı altında varlıklarını sürdürmeye çalışan münafıklar ise büyük kalabalıklar/kitleler olarak arz-ı endam etmektedirler.

İSLAMCILIĞI AŞAĞILAMAK KÜFÜRDÜR

Fıkıh ve akaid literatüründe **küfür** şöyle tanımlanır:

> "Küfrün en kısa tarifi şöyledir: Şer'an ta'zimi vacib olan şeyleri tahkir ve tahkiri vacib olan şeyleri ta'zim etmektir."
>
> (Mehmed Zahid Kotku, ***Nefsin Terbiyesi***, Konya: Vuslat Vakfı, 2010, s. 59.)

Yani İslam'a/Şeriat'e göre yüceltilmesi gerekeni aşağılamak, aşağılanması gerekeni yüceltmek küfürdür.

İslamcılığa gelince..

Müslüman olmak, aynı zamanda **İslamcı** olmaktır.

Lügat anlamı itibariyle İslamcı olmak, İslam **taraftarı** olmaktır. **Demirelci** olanın Demirel taraftarı, **Türkçü** olanın Türk milleti yanlısı, **milliyet/çi/**liğin millet/kavim/ırk taraftarlığı, **sol/cu/**luğun sol fikirleri benimseme olması gibi..

Dolayısıyla, **sözlük** anlamı itibariyle müslüman olmak, İslamcı (İslam taraftarı, İslam yanlısı) olmayı tazammun eder.

İslam taraftarı olmamanın **küfür** olduğu açıktır.

Bu, iki kere ikinin dört etmesi kabilinden, ispat bile istemeyen bedihî bir gerçektir.

Bunun böyle olduğunu kabul etmemesi için insanın ya aklını kaçırmış bir deli ya da zır deli numarası yapan bir sahtekâr (münafık) olması gerekir.

*

Kimi kelimelerin (gündelik yaşamda kullanılan) lügat/sözlük anlamı dışında bir de (belirli alanlara ait) **ıstılah/terim** anlamı olur.

Ansiklopedi ve sözlüklere de girmiş olan böylesi anlamlandırma çerçevesinde Türkiye'de (ve aynı zamanda dünya genelinde) İslamcılıktan şu iki husus anlaşılmaktadır:

1. Müslümanların ya da İslam dünyasının birliğini istemek;

2. İslam'ın sosyal, siyasal ve ekonomik hükümlerinin **devlet yönetiminde belirleyici** olması.

Batılılar da **Islamism** (İslamcılık) kavramı ile bunları (özellikle ikinci anlamı) kastetmektedirler.

Bunları istememek, bunlara karşı olmak da, küfürdür.

*

Sözde İslam'ı savunuyor görünüp de **yerli ve/veya uluslararası küfür çeteleri**yle birlikte İslamcılığa ve İslamcılara savaş açmak, ya delilik alâmetidir..

Ya da küfür **ajan**lığıdır (nüfuz/tesir ajanlığı), yani münafıklıktır, maskeli kâfirliktir.

Bu, küfür cephesiyle birlikte, "Ben **namaz**a, **oruc**a, **abdest**e karşıyım, çünkü ***Kur'an***'da bu tabirler yok, o yüzden **savm u salât ve vudû**'dan yanayım, ***Kur'an***'da bu kelimeler geçiyor" demek gibidir.

Arapça'da ne namaz kelimesi var, ne oruç, ne abdest. ***Kur'an*** ve Sünnet'te bu kelimeler geçmez.

*

Bir kimse, **"Namaz kılmak, oruç tutmak, abdest almak sapıklıktır"** diyerek küfür cephesiyle birlikte şirretlik ve arsızlık yapıyor, sonra da "Ben savm u salâttan

yanayım, namaz ve oruca düşmanım" diye konuşuyorsa, kendisine verilen **münafıklık görevini şeytanca** yerine getiriyor demektir.

Evet, böyle konuşan yok.. Fakat, "Ben İslamcı değilim, müslümanım" diye konuşanların laflarının gerisindeki mantık aynı.

Onlar da "***Kur'an***'da müslüman kelimesi ("muslim") var, İslamcı yok" diyerek utanmazlık, kasıtlı kafasızlık ve şirretlik sergiliyorlar.

O kadar ki, ***Millî Gazete***'nin artık hayatta olmayan arsız bir duayen cazgırı da "**İslamcılık sapıklıktır**" diye yazabilmişti.

Temel Karamollaoğlu da gerine gerine "Ben İslamcı değilim, müslümanım" diye konuşabildi.

*

Komünistlik ve Millî Görüşçülük duraklarından geçtikten sonra Türkçülük istasyonunda karar kıldığı görülen bir şiirsiz şair bozuntusu da "**Ben İslamcı değilim, İslam satmıyorum**" diye konuşmuştu.

Mazisindeki solculuğu "satarak" İslamcı kesimde prim yapan, yazdığı boş kitaplarla havanda su döven, karaladığı şiirimsilerin de sadece beş on mısraını şiire benzetmeyi becerebilmiş olan bu yanar döner şahıs, mesela "**denizci**"lerin deniz sattıklarını mı sanıyordu?!

Hayatı boyunca Türkçülere bir kez olsun, "**Demek ki siz Türk satıcısısınız, erkeğiyle kadınıyla Türk satıyorsunuz**" demiş miydi?!

Tabiî ki dememişti..

Çünkü, gücü müslümana yetiyordu.

Onun için, “müslüman”lığın tanımını bile Türkçülerin hatırı için bozmaya koyulmuş, “**Kâfirle çatışmayı göze alan müslümana Türk denir**” zırvasını palavralar antolojisinin ilk sayfasına yazmıştı.

Ve, ***Kur’an***’da “İslamcı” kelimesi yok diye (Sanki ***Kur’an*** Türkçe..) İslamcılığa savaş açan beyinsizler orkestrasının mızıkacılarından biri bile çıkıp, “Hadi ordan şaklaban, kâfirle çatışmayı göze alan müslümana **mücahid** denir” dememişti.

*

Böylesi kelime oyunları, küfre yapılan dolaylı hizmetin görmezden gelinmesini sağlamaya yetmez.

Bir kimse nasıl “Namaz kılmak, oruç tutmak, abdest almak **sapıklıktı**r” dediği anda **küfre** düşerse, “İslamcılık sapıklıktır” diye konuştuğu zaman da küfür söz söylemiş olur.

*

Bazı dünyaperest, hakka hak, batıla batıl demek için **rejimin müsadesi**ni gözeten “sınırlı sorumlu hakperestler”, su içer gibi küfür söz söyleyenlere, ne yazık ki, **derin efendileri**ni incitmemek ya da memnun etmek için hiçbir tepki göstermiyorlar.

“Rejim nazarında tehlikeli addedilen müslümanlar”la uğraşmaktan başka birşey düşünmüyorlar.

Küfre küfür demek yerine, İslam’ı “o küfür sözleri makul ve meşru gösterecek surette” **tahrif** etmeye yeltenme cinayeti işliyorlar.

Allahu Teala’yı ve müminleri aldattıklarını zannediyorlar, gerçekteyse sadece kendilerini aldatıyorlar.

*

"Bunlar Allah'ı ve inananları aldatmaya çalışırlar, oysa sadece kendilerini aldatırlar da farkında değildirler." (Bakara, 2/9)

"Münafıklar, kendilerince güyâ Allah'ı aldatmaya çalışıyorlar. Oysa Allah, onların hilelerini sürekli kendi başlarına çeviriyor. Onlar namaza kalktıklarında tembel tembel kalkarlar, insanlara gösteriş yaparlar ve Allah'ı da çok az anarlar/zikrederler." (Nisa, 4/142)

ŞİZOFREN İSLAMCILIK KARŞITLIĞI

Allahu Teala, münafıklar hakkında şöyle buyurmaktadır:

> Allah'ın onları hep berâber dirilteceği gün, size (îmân ettiklerine dâir) yemîn ettikleri gibi, O'na da yemîn edecekler ve kendilerinin bir şey üzerinde olduklarını sanacaklardır. Dikkat edin, şüphesiz ki onlar yalancıların ta kendileridir! (Mücadele, 58/18)

Münafıklar bir taraftan iman ettiklerini söyler, diğer taraftan da kâfirlerin hoşuna gidecek laflar ederler.

Yani bir taraftan da küfre göz kırparlar..

Mesela, bakarsınız ki kaşar bir münafık dindarca laflar eder, sonra da küresel ve yerel küfür çetelerinin verdiği **ev ödevi**ni yerine getirerek İslamcı olmadığını ilan eder.

Yani, küfre, küfür cenahına, şeytanın hizbine "Bakın aslında ben de sizden sayılırım, İslamcılardan çok size yakınım" diye işmarda bulunur.

Böylesinin münafık olduğundan şüphe edilemez.

Zaten, **mantık** ve **dil kuralları** çerçevesinde düşünüldüğünde, İslamcı olmadığını söylemek, kâfir olduğunu deklare etmek anlamına gelir.

Bu, iki kere ikinin dört etmesi kadar açık bir hakikattir.

*

Birçok kelimenin bir "**sözlük**" anlamı, bir de **ıstılah/terim** anlamı bulunur.

Mesela **mezheb**, sözlük anlamı olarak "**gidilen yol**" demektir. Fıkıh terimi/ıstılahı olaraksa hepimizin bildiği anlama sahiptir.

"Ci-cı" eki ile türemesi bakımından **İslamcı** olmak, İslam taraftarı olmak anlamına gelir.

Mesela, **Ecevitçi, Demirelci, Erdoğancı** vs. olmak, onların taraftarı olmak demektir.

*

Ci-cı eki, ardına eklendiği kelimeye göre farklı anlamlar taşıyabilir.

Mesela, **kapıcı** kelimesi, kapıyı bekleyeni ifade eder. Kapı **yandaşlığını değil**.

Çalgıcı dediğimizde, bir çalgı aletini kullanan adamı kastederiz.

Saatçi dediğimizde, saat **tamir**iyle uğraşan kişi akla gelir.

Edebiyatçı dediğimizde, edebiyatla **meşgul** olan hatırlanır. Edebiyat satan değil.

Türkçü dediğimizde, Türklüğü önemseyeni anlarız. Türkçülük, Türk satmak değildir.

Topçu kelimesi, ya bir silahı kullananı ya da top oynayanı ifade eder.

Hancı, han işletendir, han **satan** değil.

Demirci kelimesi ile de, demirden birşeyler **üreten** adamı anlarız.

Savaşçı dediğimizde savaşan, **barışçı** dediğimizde barışı seven adam akla gelir.

Lokantacı dediğimizde lokanta satanı değil işleteni anlarız.

Örnekler çoğaltılabilir.

Tabiî ci-cı eki bir de, sütçü kelimesinin ifade ettiği gibi, eklendiği sözcüğe, **bir şey satma** anlamı da katabilir.

Fakat, ci-cı eki sadece bunu mu ifade eder? Mesela **Atatürkçü olmak, Atatürk satmak mıdır?**

Kuva-yı milliyeciler kuva-yı milliye mi satıyordu?

Siz hiç, Akparti yandaşlarının **"Erdoğancı değilim, çünkü ben Erdoğan satmıyorum"** dediklerine şahit oldunuz mu?

Ya da Atatürkçülerin "Atatürkçü değilim, Atatürk satmıyorum" dediklerini hiç duydunuz mu?!

Duymadınız.

*

Bu tür uyanıklar (daha doğrusu kendisini akıllı sanan geri zekâlılar) bir tek İslam söz konusu olduğunda böylesi **şizofren mantığı** ile konuşuyorlar.

*

Şizofren kelimesini durduk yere kullanmış değiliz.

Şizofrenlerin bazılarının **soyut düşünme yeteneği** o kadar bozulur ki, mesela kelimelerin **hakikat anlamı ile mecaz anlamını** ayıramadıkları görülür. Diyelim ki birisi için "Alnı açık" dediniz, o bundan, bahsedilen kişinin alnının örtülmemiş olduğunu anlar.

Aslında, şizofrenlere acımak gerekir. Hiç kimse bile isteye böyle bir hastalığa yakalanmaz.

Ancak, "ci-cı" eki, ardına ilave edildiği kelimeye göre çok farklı anlamlar üretebildiği halde, İslamcı kavramı için **"normal çalışan bir aklın"** anlaması

gerekeni değil de, **şizofrence "İslam satmayı" anlayanların**, işi bile bile deliliğe vurdukları, şizofrenlik tasladıkları açıktır.

*

Evet, İslamcı olmak, **sözlük anlamı** çerçevesinde, İslam taraftarı olmak demektir.

Bilerek işi deliliğe vurmayan, şizofrenlik taslamayan herkes, İslamcılıktan bunu anlar.

İslamcılığın bir de, B**atılı siyasetçi, sosyolog, siyaset bilimci ve siyaset sosyologları** tarafından kullanılan **terim anlamı** var.

Bu da, **din-ideoloji ayrımı**na dayanıyor.

Ancak, Batılılı akademisyenlerin **din kavramı**na yükledikleri anlam ile, İslam'ın din kavramına yüklediği anlam aynı değil.

Batılılar'ın yaptığı İslam-İslamcılık ayrımında İslam, **Hristiyanlık gibi tahrif edilmiş bir inanca** dönüşüyor.

Kur'an ve Sünnet'e dayanan **gerçek İslam** ise, İslamcılık adını alıyor.

*

Buradan anlaşılabileceği gibi, İslam'ı benimsediklerini fakat **İslamcılığa** karşı olduklarını söyleyenlerin hiçbir makul gerekçesi bulunmamaktadır.

Sözlük anlamı çerçevesinde **şizofrence** yaptıkları anlam çarpıtması, şeytanlıktan başka bir şey değil.

Yaptıkları mugalataya kendilerinin bile inanıyor olmaları imkânsız.

Çünkü, normal çalışan bir aklın bunu kabul etmesi düşünülemez.

Batılılar'ın kullandığı terim anlamına gelince, bu açıdan bakıldığında da, bir kimsenin, şayet müslümansa, kendisinin **müslüman-İslamcı ayrımı** çerçevesinde İslamcı kategorisine girdiğini, İslamcılığa karşı olmasının küfür olacağını bilmesi gerekir.

*

Bir kimse, **selefî** yöntem çerçevesinde, bu tür ayrımlara itibar etmeyebilir. Reddedebilir.

Bu anlaşılabilir bir durumdur.

"Ben müslüman-İslamcı ayrımını kabul etmiyorum. Bu ayrım, bir küfür uydurmasıdır. Ve ben müslümanım" diyen bir kimseye saygı duyulur.

Ancak, Batılı şeytanların yaptığı bu ayrımı kabul eden, bunu ikide bir kullanarak yaygınlaştıran, ardından da "Ben müslümanım, İslamcı değilim" diyen soytarılar, açıkça küfürle işbirliği halindedir.

Onların dindarlık gösterilerine itibar edilmez.

Tabiî bir de, dünya işlerine kafaları iyi çalışıyor olsa bile, dinî konuları okuması-yazması olmayan insanlar gibi kulaktan dolma malumat ile değerlendiren ümmîler var.

Onlar da, bu gönüllü işbirlikçilerin yönlendirdiği "davar sürüsü" durumundalar:

> "Onlardan ümmî olanlar da vardır ki, Kitâb'ı bilmezler; ancak (birilerinden duydukları) boş kuruntuları (bilirler) ve onlar ancak zanda bulunurlar." Bakara, 2/78)

*

Neden bu müslüman-İslamcı ayrımı yaygınlaştırılıyor ve ardından İslamcılık, **derinlerin işbirlikçisi soytarı**lar tarafından sapıklık ilan ediliyor?

Nedeni şu: Bunlar, Batılı şeytanların İslamcılık kavramı ile neyi kastettiğini gayet iyi biliyorlar. Onlara yaranma derdindeler.

İnsanlar İslamcılığa karşı olduklarını söylediklerinde, bir zaman sonra o şeytanların (ve içimizdeki **derin acenta**sının) tahrif edilmiş İslam anlayışını benimsemeye başlarlar.

"İslamcı olmayan İslam", kendisinden yana olmayan bir İslam demektir. Akla ziyandır.

Böylesi bir şeytanî küfür aldatmaca ve mugalatasına müslümanım diyen hiç kimse müşteri olmaz.

Fakat münafıksa ya da dostunu düşmanını ayırmaktan aciz, düşünce özürlü ve idrak bakımından engelli bir zavallı ise, o başka.

İSLAM-CI'YA ÖYLE, TÜRK-ÇÜ'YE BÖYLE

*"**Allah'a çağıran, salih amel işleyen** ve '**Kuşkusuz ben Müslümanlardanım' diyen**den daha güzel sözlü kim olabilir?"* (Fussilet, 41/33)

Bu ayet-i kerimeyi, **İslamcılık** eleştirisi yapan demagoji düşkünlerinin istismar ettikleri biliniyor.

İslamcı olduklarını söyleyen müslümanlara hışımla saldıran bu haşeratın, milliyet**çi**ler, ülkü**cü**ler, sağ**cı**lar, sol**cu**lar, Atatürk**çü**ler, Kuva-yı Milliye**ci**ler vs. söz konusu olduğunda, **"Hayır, müslümansanız, sadece müslüman olduğunuzu söylemelisiniz"** dediklerine şahit olamazsınız.

Tepkileri sadece **İslam**'adır. İslam-cı olunmasınadır.

*

Merhum **Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır** hoca, ***Hak Dini Kur'an Dili*** tefsirinde, söz konusu ayet-i kerimeyi şu şekilde tefsir ediyor:

> "*Ve kimdir o kimseden daha güzel sözlü ki*", yani sözü ve görüşü o kimseden daha güzel hiçbir kimse olamaz ki, "*Ben şüphesiz müslümanlardanım deyip*", yani **ihlas** ile Allah'a yüz tutup, İslâm yoluna seve seve girip hayır ve düzeltmeye çalışarak **Allah'a davet** etmektedir. … Allah'a davet; peygamberlerin ve peygamber varisleri olan ermişlerin gittikleri yoldur. "*De ki: 'İşte bu benim **yol**umdur. Ben Allah'a bir basiret üzere **davet** ediyorum. Ben de, bana tabi olanlar da böyleyiz."* (Yunus, 12/108) buyurulduğu gibi, bu âyet de başta peygamber olmak üzere onun izinden giden ve basiret ile Allah'a davet edenlerin hepsini kapsamaktadır. Bu sebepledir ki İbnü Abbas'tan bir rivayette bunun Resulullah hakkında,

bir rivayette de ashabı hakkında nazil olduğu nakledilmiş, Hz. Aişe'den de müezzinler hakkında nazil olduğu rivayet olunmuştur. Bununla birlikte nüzul sebebi özel olsa bile, bu niteliklerle vasıflı bulunan, yani İslâm'a inanan samimi bir tevhidçi ve hayra, düzelme etkeni olarak Allah'a davet eden, her davetçinin bu kavrama dahil olduğunda şüphe yoktur. Sûrenin Mekkî, yani Mekke inişli olması, ezanın ise Medine'de meşru bulunması dolayısıyla müezzinler hakkında indiği rivayetini, hükmün onlara da şümulü, yani onları da kapsaması mânâsına anlamak gerekir. Ezanın da en güzel sözlerden olduğu söz götürmez. Demek olur ki **Allah'a davet yalnız imana davet etmek demek değildir. Müminleri amel etmeye davet etmek de bu mânâya dahildir.** Bundan dolayı **Allah'a davet, tevhid ve *itaatine davet* demektir** ki, bunun neticesi de Allah'a kavuşmaya davete varır. Kısacası **Allah'a davet en güzel sözdür, ancak böyle olması iki şart ile şartlıdır.** [Şartlardan] Birisi o davet yalnız kuru bir laftan ibaret kalmamalı, durumu sözüne aykırı olmamalı, **sözü ile birlikte salih ameli de olmalıdır.** Yani önce kendini düzeltmeli, kendisi ilâhî ahlâk ile ahlâklanmalı, başkalarını davete layık ve sözüne kendi fiili şahid olacak şekilde çalışarak, güzel iş yaparak davet etmeli ki, basiret üzere bulunmak ve **icabında kılıca sarılmak bu salih ameldendir**. [Şartlardan] Birisi de İslâm'dır. Davetçi müslümanlardan olmalı, **davetine hiç şirk karıştırmayarak "Rabbimiz Allah deyip sonra istikametle giden"** samimi müslümanlardan bulunmalıdır. **İslâm olmayınca amelde tam düzgünlük bulunmaz ve Allah'a davet edilmiş olmaz.** Ebu Hayyan, ***Bahr***'da der ki:

*"[Hz. Hüseyin'in oğlu Ali'nin oğlu olan] Zeyd b. Ali [bu ayetin tefsirinde] '**Allah'a kılıçla davet eden…**' demiştir. Kendisini Emevî hükümdarlarından **bazı zalimlere karşı kılıçla ayaklanmaya sevkeden** de bu olsa gerektir. Adı geçen Zeyd, Allah'ın kitabını bilirdi. [Emevî hükümdarı] Hişam b. Abdülmelik'in hapsinde iken kendisinden not*

tutanlara açıklamış olduğu tefsirinden bir kısmını gördüm ki, ilimde ve Arap kelamı ile delil getirmede çok büyük bir ilmî nasibi vardır. Denilir ki kardeşi [Cafer-i Sadık'ın babası] Muhammed Bakır ile ikisi tartıştıkları, münazara ettikleri zaman herkes mürekkep şişelerini alıp toplanır, onların ilimlerinin ürünlerini yazarlardı. Allah her ikisine de rahmet etsin ve onlardan razı olsun."

*

Türkiye Cumhuriyeti *sözde* **laik** (yasama faaliyetine dini karıştırmamakla birlikte kendisi de dine karışmayan) bir devlet olduğu, ve iddiasının aksine "din"e müdahale ettiği için, hutbelerde "**salih amel**"in bu "**kılıç**" tarafı asla dile getirilmez.

Kitap satırları arasında kaybolur gider.

Birisi çıkıp söylerse, ona da, "Atatürkçülük" zaviyesinden "**terörist**" gözüyle bakarlar.

Ne yaptık, ne yaptılar mukaddes emaneti?
Ah, küçük hokkabazlık, sefil aynalı dolap;
Bir şapka, bir eldiven, bir maymun ve inkılap.

*

*"**Allah'a çağıran, salih amel işleyen** ve '**Kuşkusuz ben Müslümanlardanım' diyen**den daha güzel sözlü kim olabilir?"* buyuran Allahu Teala, devamında şöyle ferman ediyor değil:

*"**Fert** olarak, tek başınıza böyle yapın, fakat, **devlet** adı altında biraraya gelip **topluluk** halini aldığınızda buna gerek yoktur. Ondan sonra serbestsiniz. İnsanları **laikliğe**, yani dinler arasında **tarafsızlığa**, Allah'a kulluk ile Şeytan'a ubudiyet arasında bîtaraf kalmaya **davet** edebilirsiniz. **Salih amel** yapmanız da*

gerekmez, emir ve yasaklarıma aykırı da olsa devletinizin yasalarını çiğnemeyin kâfidir. Sadece, birey olarak, 'Ben de müslümanlardanım' deyin yeter."

Evet, Allahu Teala böyle buyurmuyor.

NEDEN İSLÂMCI DEĞİLMİŞ?

Hilal Kaplan isimli bayan yazar, ***Yeni Şafak*** gazetesinde yayınlanan "Neden İslâmcı değilim?" başlıklı yazısında şunları söylemişti:

> Her kavram için olduğu gibi 'İslâmcılık neden doğdu ve böylesi bir kavrama neden ihtiyaç duyuldu?' sorusu, meseleye giriş için hayatiyetini korumaktadır. Zira 19. Yüzyıl'dan itibaren, Voltaire'le başlayıp de Tocqueville'den Renan'a kadar pek çok yazarın kitaplarında rastlayabileceğimiz bu kavrama, Müslümanlar kolonyal dönem olarak adlandırılması daha doğru olan Rönesans sonrası zaman diliminde benimseyip sahip çıkmışlardır. Bunda Müslüman kavramındaki bir 'işlev daralması'ndan ziyade modern toplumsal-siyasal düzen karşısındaki bocalamanın ve **İslâm'ın ontolojisiyle** yüzleşerek cevaplar ortaya koyamamanın etkisi olduğu muhakkaktır.

Bir insanın bunları yazabilmesi için, zihninin cehl-i basît değil, cehl-i mürekkeple malul olması şarttır. Ya da bile bile "kara propaganda" ve "çarpıtma" tekniğini uyguluyordur.

"19. yüzyıldan itibaren Voltaire ile başlayan" bir süreçten söz ediyor hanımefendi..

"Madam", **sen ya Voltaire'i bilmiyorsun ya da 19. yüzyıl hakkında bir fikrin yok**.. Voltaire'in ölüm yılı, 1778. Bu sana acaba ne ifade ediyor?.

Muhtemelen şunu: Yazıma bir kaşık Voltaire, bir tutam Alexis de Tocqueville (ö. 1859) ekleyip bir baş da Renan rendeledim mi, tadından yenmez..

Aferin, sende bu kafa ve kurnaz kalem oldukça daha çook "katkı" sunarsın..

*

Hanımefendi “Kendisini hiçbir zaman İslâmcı olarak nitelendirmemiş bir Müslüman olarak belki küçük de olsa farklı bir katkı sunabilirim düşüncesiyle tartışamaya katılmayı uygun” görmüşmüş..

Bir taraftan da “tevazu”u elden bırakmıyor hanımefendi..

Sadece tevazuu mu?.. Hayır, geniş hayal gücünü de elden bırakmıyor. De Tocqueville’in kitaplarında “İslâmcılık” kavramı geçiyormuş.. Şunu bir zahmet göster de görelim..

Gösteremez, çünkü yok.

Ama Türkiye böyle bir ülke.. Nasıl olsa hiç kimse, de Tocqueville’in kitaplarının **hepsini** baştan sona okumamış olduğu için, belki baltayı taşa vururuz korkusuyla kimseden ses çıkmaz.

De Tocqueville’de böyle bir kavramın bulunması mümkün değil. Ama yalandan, daha doğrusu işkembeden atmadan kim ölmüş..

Ha, Renan’da olabilir.. Fakat onun da bu kavramı kullandığını şahsen sanmıyorum.

*

Bitti mi?..

Hayır.. Hanımefendi şöyle diyor:

> “Zira 19. Yüzyıl'dan itibaren, Voltaire'le başlayıp de Tocqueville’den Renan'a kadar pek çok yazarın kitaplarında rastlayabileceğimiz bu kavrama, Müslümanlar kolonyal dönem olarak adlandırılması daha doğru olan Rönesans sonrası zaman diliminde benimseyip sahip çıkmışlardır.”

Hanımefendi, **kolonyal dönemi de, Rönesans sonrasını da aslında bilmiyor**..

Rönesans, 1400'lü ve 1500'lü yıllara karşılık gelir. Rönesans sonrası dönem, Reformasyon olarak bilinmektedir, Reformasyon'u Rönesans hazırlamıştır.

Bundan, Hilal Kaplan adlı bilgisiz şahsın, Müslümanlar'ın "İslâmcılık" kavramına 1600'lerde "benimseyip sahip" çıktıklarını söylemiş olduğu sonucu çıkıyor.

"Kolonyal dönem"in hangi tarihler arası olarak kabul edilmesi gerektiği de ayrı bir konu.. Buna hiç girmeyelim..

*

Bitti mi?..

Nerdee.. Hanımefendiye göre, "Bunda Müslüman kavramındaki bir 'işlev daralması'ndan ziyade modern toplumsal-siyasal düzen karşısındaki bocalamanın ve İslâm'ın ontolojisiyle yüzleşerek cevaplar ortaya koyamamanın etkisi olduğu muhakkaktır"mış..

Peh peh peh..

Bu bayan, yazısının başında vurguladığı "işlev daralması" edebiyatını yazısının sonuna geldiğinde unutacak, "**Müslüman kavramının azametini Müslümanlara anlatma**" edebiyatına geçiş yapacaktır. Dolaylı olarak işlev daralmasını kabul etmiş bulunduğunu **akıl edemeyerek**..

İşlevde daralma yoktuysa, bu "azamet" telaşı nedir peki?

*****

Bu bilgisiz madam, kendisinden yaptığımız ilk alıntının da gösterdiği gibi, Voltaire, de Tocqueville ve Renan doğrayarak pişirmeye başladığı çorbaya, entel görünme meraklılarının vazgeçilmez "sünnet"ini izleyerek, **ontoloji sosunu eklemeyi** de unutmamış..

İslâm'ın ontolojisiymiş... Bunu diyen bir kimse ne İslâm'ı anlamıştır, ne de ontolojiyi.. Bu iki kavramı bir arada kullanmak, bir "**İslâm materyalizmi**"nden bahsetmekten mahiyet itibariyle farksızdır.

Hanımefendi bir de bu ontolojiyle "**yüzleşmek**"ten söz ediyor ki, güler misin, ağlar mısın?..

Bu entel görünme meraklısı hanım, yersiz ve mantıksız **"İslâm'ın ontolojisi" palavrasının**, tam da sözünü ettiği "**modern toplumsal-düzen karşısındaki bocalama**"ya karşılık geldiğini anlayabilecek bir zihinsel kapasiteye sahip mi acaba?..

Bunlara göre, İslâm'ın "**ide**"olojisi olmuyor, fakat felsefî "**ide**"alizmin bir şubesi olan ontolojisi olabiliyor.

Doğal olarak, İslâmcılık karşıtı çevreler, "**İslâmcılık ideolojidir, İslâm değildir, ama İslâm'ın muazzam bir ontolojisi vardır**" diye bıyık altından gülerek bu kompleksli tiplere "gaz" vermeyi de ihmal etmiyorlar.

Bu taksime razılar.. Çünkü ideoloji; siyasal, toplumsal ve ekonomik alana müdahale etme arayışına karşılık geliyor; ontoloji ise, "Tavuk mu yumurtadan çıkar, yumurta mı tavuktan?" diye başını kaşıyıp oturmaktan ibaret.

Ancak, İslâmcılık karşıtları, bu "müslüman" ("Bedevî usulü müslüman" mı demeliydim?) öncü birliklerine, "**Ontolojiden söz edersen 'entel' olursun**" demeyi de ihmal etmiyorlar.

*

Voltaire vs. palavraları ile söze başlamış bulunan bayan sözlerini şöyle sürdürüyor:

> Müslümanların dinlerini siyasetlerine içkin ve etkin hale getirmek için başvurdukları bu mefhum, aslında dinin siyasete harici olabileceği

> düşüncesini de zımnen doğrulamıştır. Nitekim dinlerini siyasetlerinden ayrı tutanlar Müslüman, kendileri İslâmcı Müslüman olarak tanımlanmaktadır. Ne ironiktir ki 'Laiklik, din işlerinin devlet işlerinden ayrı olduğu sistemdir' klişesiyle damarlarımıza dek işlenen bir düşünceye cevap vermek istenirken, aslında o düşüncenin bizzat tasdikine yol açılmıştır.

Dünyadan haberi olmamak diye herhalde buna denir.

Herşeyden önce, "dinin siyasete harici olabileceği düşüncesi" şeklindeki bozuk ifade ile anlatılmak istenen şey, salt bir düşünce değildir, bir vakıadır.

Eğer sizin dininiz fiilen siyaset dışı hale getirilmişse, bunu düşünseniz ne olur, düşünmeseniz ne olur!

Din, bir müslüman için, düşünce düzeyinde siyaset dışı olamaz, fakat fiilen siyaset dışı olabilir. Ancak bu gerçek, birilerinin dini, düşünce düzeyinde böyle yorumlayıp bir yandan da kendilerini müslüman olarak tanımlamalarına engel olamaz.

Türkiye'de yaşanan da bir ölçüde budur.

Bu, böyledir.. Dini siyaset alanının dışına atanlar, onun siyaset dışı biçimde yorumlanması veya mevcut siyasetin emrine verilmesi için gereken adımları atmaktan geri kalmazlar. Bunu, "**dinin siyasete alet edilmemesi**" şeklindeki yaldızlı ifadelerle takdim ederler.

Elbette buna tepki gösteren müslümanlar da olacaktır. İşte böylelerine birilerinin taktığı en masum isim **İslâmc**ıdır; **mürteci, yobaz, gerici, softa** vs. diyenler de olmuştur.

Entellik taslayan madamın "Nitekim dinlerini siyasetlerinden ayrı tutanlar Müslüman, kendileri İslâmcı Müslüman olarak tanımlanmaktadır" şeklindeki düşük

cümlesine gelince, bu tanımlamayı yapanlar müslümanlar değil, müslüman olmayı yeterli görmeyip başka ideolojileri (Laiklik de bir ideolojidir) benimseyenlerdir.

Onlar, "**Bizim derdimiz müslümanlarla değil, İslâmcılarla**" demektedirler.

Siz İslâm'ı sadece ibadetler manzumesi değil, aynı zamanda bir hukuk sistemi, siyasî düzen ve ekonomik sistem olarak gördüğünüzde, o çevreler nezdindeki isminiz "İslâmcı"dır.

Bu kişiler bir yandan da size, "**Biz de müslümanız. Ama siz dini siyasete alet etmek istiyorsunuz**" derler. Geçmişte dediler ve gelecekte de diyeceklerdir.

Yeni Şafak'ın entel görünme meraklısı yazarı bunu görmek istemese de durum budur.

*

Hilal Kaplan adlı naylon entel, şunları da yazabilmişti:

> Bu minvalde, Mahçupyan'ın iddia ettiği gibi sekülerleşme ve İslâmcılık birbirinin zıddı olan değil, bilakis birbirlerini tamamlayan süreçlerdir. Dini, siyasî hayatın 'da' bir parçası olarak sunmak, dini özel hayatın bir parçası olarak tanımlamak ve konumlandırmak isteyenlerin elini güçlendirmiştir. Zira böylelikle dinin toplumsalın ve siyasalın bir parçası olmayabileceğine dair bir anlam hasıl olmuştur.

İşte Vehbi'nin kerrakesi bu..

İslâmcılık ve müslümanlık üzerine atıp tutuyor, **referans**ı ise Etyen Mahçupyan..

Hayır, **kılavuzu kargadır** demiyor ve ulaşacağı menzili bahis konusu etmiyorum.

Diyorum ki, kılavuzu hristiyan Etyen..

Şeyhülislam'a Allah rahmet etsin, "**Dinimize dahleden bari müselman olsa**" diye boşuna söylememiş.

Bundan daha kötüsü, entellik meraklısı bir madamın çıkıp, **Etyen'den aldığı akılla** malumatfüruşluk yapmaya kalkışması..

Etyen'in bu naylon entel çırağına göre, "Dini, siyasî hayatın 'da' bir parçası olarak sunmak, dini özel hayatın bir parçası olarak tanımlamak ve konumlandırmak isteyenlerin elini güçlendirmiştir"miş.

Hayatım boyunca pekçok mugalata ve demagoji ile yüzleşmek zorunda kaldım.. Fakat bu kadarını ender gördüm..

Bu mantığa göre, dini, siyasî hayatın bir parçası olarak sununca, onu özel hayatın bir parçası olarak tanımlamak isteyenlerin elini güçlendirmiş oluyormuşsunuz.

Din, zaten özel hayatın da bir parçasıdır. Ancak, lafın gelişinden, bu anlayışı kıt yazarın "**salt** özel hayatın parçası" olmaktan söz ettiği anlaşılıyor.

Bu bayanın mantığına göre, "Din siyasî hayatın bir parçasıdır" dediğinizde, tam aksi görüşü savunanların elini güçlendirmiş oluyormuşsunuz.

Ne yapmamız lâzım peki?..

Zımnen söylenmek istenen şundan ibaret: "Dinin siyasî hayatın bir parçası olduğunu savunmayın, hristiyanlar gibi ruhbanlıktan söz edip durun, bakın o zaman neler oluyor neler.. Karşınızdakilerin eli hemen zayıflıyor.."

Ne bu? Bir şaka mı!..

Çocuk kandırmak gibi birşey..

İşte, İslâmcı etiketi altında kendilerine savaş açılan insanlar, öncelikle bu tür aldatmacaları kabul etmiyorlar.

Böylesi **akı kara, karayı ak gösterme hokkabazlıklarına ve sahtekârlıklarına** göz yummak istemiyorlar.

Böylesi bir çarpıtmanın seviyesizliğin en kabul edilemez biçimlerinden biri olduğunu söylüyorlar.

*

Entel görünme meraklısı bayan, Etyen'den aldığı ilhamla, suret-i haktan görünerek başlattığı saldırıyı şu ifadelerle sürdürüyor:

> İslâmcı/lık tanımlarına kaçınılmaz olarak mündemiç olan Müslümanın siyasasının, onun varlığından bağımsız/ ayrı bir vakıa olarak konumladırılabilmesi ihtimalidir. Toplumsal-siyasal tüm amellerini İslâm'dan ilham alarak gerçekleştirmek zaten Müslümanların üzerine farzdır. Ancak bu farîzayı 'İslâmcı' sıfatıyla tanımlamak, aslında bu amel anlayışının paranteze alınabilir bir yükümlülük olduğu intibaını uyandırır. Uyandırmakla da kalmaz, her söylemsel oluşum gibi bir takım sonuçlara da yol açar. Bu sonuçlardan en önemlisiyse İslâm'ın düsturlarının toplumsal-siyasal alana hâkim kılınması gayretini marjinalleştirmesidir. Müslümana yük olan bir vazifesinin askıya alınabilir olmasını sağlamasıdır.

Entellik meraklısı yazarın gözlerden kaçırmaya çalıştığı husus şu: Söz konusu farîzayı "İslâmcı" sıfatıyla tanımlamak gerekmiyor, ama yaşadığımız dünyada ne yazık ki bunu böyle adlandırıyorlar. Bu sıfat kulanılsın ya da kullanılmasın, sözü edilen "amel anlayışı"nın "paranteze alınabilir bir yükümlülük olduğu intibaı" zaten mevcuttur.

Etyen'den ilhamla söylenen zırvalar da bundan başka bir anlama gelmemektedir.

Etyen'in kılavuzluğuyla söz konusu farîzadan söz edilmesini tam karşıt yöndeki anlayışın elinin güçlendirilmesi olarak nitelendiren bayan, bir sonraki paragrafında

bu “amel anlayışı”ndan söz ederken, acaba ne yaptığını sanıyor? O zaman karşısındakilerin eli güçlenmemiş mi oluyor?..

Ha “Hasan Kel”, ha “Kel Hasan”, ne farkı var ki!.

Bir lafı diğerini tutmayan bir insanın Etyen’den aldığı akıllarla böylesi bir tartışmaya yapacağı “katkı” ne olabilir?!..

Hele bir de **marjinalleşme**den söz etmesi var ki, ne yenilir ne yutulur.. Sanki ortada “marjinal olmayan” bir oluşum var da, onu marjinalleştirme tehlikesi mevcut.

Ortada bir marjinallik yok.. Bizzat “yokluk” var. İslâmcılık diye adlandırılan yaklaşım, aslında bu yokluktan, hiç değilse marjinallik düzeyinde bir varlığa sıçrama çabasından başka birşey değildir.

“**Müslümana yük olma**”ya gelince, hanımefendi için söz konusu farîzanın bir yük olduğu anlaşılıyor.

Müslümana yükmüş de, askıya alınabilirmiş.. Sanki birileri bu vazifeyi yapıyorlar da, İslâmcılık denilen söylem yüzünden bu vazifenin askıya alınması tehlikesi ortaya çıkmış..

Sen herkesi kör, âlemi sersem mi sanırsın!..

Böyle bir yazar, çok iyi romancı, hikâyeci, özellikle de masal yazarı olabilir, fakat düşünce alanında “katkı” sunamaz.

*****

Hilal Kaplan, “**Hz. Muhammed (s.a.v.) İslâmcı mıydı?**” şeklindeki yanlış soruyu başlık yaptığı yazısında ise cehaletinin boyutlarını şu şekilde teşhir etmişti:

Allah sizi hem daha önce, hem de bu Kur'an'da Müslüman diye isimlendirdi ki, Peygamber size şahit (ve örnek) olsun; siz de insanlara şahit (ve örnek) olasınız. (Hac, 78)

Başlıktaki soru benim gibi sizlerin de kulağını tırmalıyor mu bilmiyorum. Ancak kulağı tırmalanmayan önemli bir kesim Müslüman'ın Hz. Muhammed'in en büyük İslâmcı olduğunu öne sürdüklerini biliyoruz.

İnsan ürünü her kavram gibi İslâmcılığın ortaya çıkışının tarihsel-toplumsal bağlamına bile aldırmadan Abdülkâdir Geylânî'den Hazreti Pîr Mevlana'ya, Yunus Emre'den Niyâzî-i Mısrî'ye Bediüzzaman Said-i Nursi'den Said Halim Paşa'ya kadar herkesin İslâmcı olduğuna hükmedilebiliyor. Silsilenin neden Geylânî Hazretleri'yle başladığını bilmiyorum. Örneğin neden Hz. Hüseyin veya Hz. Ali (r.a.) değil ve hatta başlıkta sorduğum gibi Hz. Muhammed değil? Hüsnüniyetlerinden şüphe etmek söz konusu olmasa bile geleneğimizin kıymetli isimlerini İslâmcı olarak nitelemenin teşrihe ihtiyaç duyduğu aşikâr.

"Neden İslâmcı Değilim?" yazımda belirttiğim gibi Müslümanı kapsayan ama ondan daha 'fazla'sını ihtiva ettiği ileri sürülen İslâmcı mefhumunun, Müslüman'ın siyasasının, onun varlığından bağımsız/ ayrı bir vakıa olarak konumladırılmasına yol açtığıdır:

"Toplumsal-siyasal tüm amellerini İslâm'dan ilham alarak gerçekleştirmek zaten Müslümanların üzerine farzdır. Ancak bu farîzayı 'İslâmcı' sıfatıyla tanımlamak, aslında bu amel anlayışının paranteze alınabilir bir yükümlülük olduğu intibaını uyandırır. Uyandırmakla da kalmaz, her söylemsel oluşum gibi birtakım sonuçlara da yol açar. Bu sonuçlardan en önemlisiyse İslâm'ın düsturlarının toplumsal-siyasal alana hâkim kılınması gayretini marjinalleştirmesidir. Müslüman'a yük olan bir vazifesinin askıya alınabilir olmasını sağlamasıdır."

Muhterem Hayrettin Karaman Hocaefendi, "İsme değil, maksada bakalım" yazısında şöyle demiş:

"Eğer tarihe ait şartlar (İslam ümmeti/toplumu içinde batıcılık, türkçülük, kavmiyetçilik gibi ideolojilerin ortaya çıkması) sebebiyle islamcılık diye bir dava ve terim kültür dünyamıza girmemiş olsaydı mesele yoktu, dostların dedikleri gibi "Müslümanlık, Müslüman olmak" bizi ve davamızı ifade için yeterli olacaktı. Ama olan oldu, ismen veya dinen Müslüman olan bazı şahıslar ve gruplar "İslam'a aykırı olmadığı kanaatiyle veya aykırı olduğunu bile bile" mesela batıcılık, türkçülük gibi davaların peşine düştüler. Bunları ifade ederken "mesela türkçü, kavmiyet davası güden Müslümanların" karşısına "Müslüman"ı koyarsanız "onları müslümanlık dışına atmış olursunuz."

Bu mülahazaya birisi teorik diğeri de tarihsel olan iki sebepten ötürü katılmıyorum. Öncelikle isimlendirme fiilinin, toplumsal bir oluşumun şekil almasında sahip olduğu kilit roldür. Örneğin günümüzde Müslümanlar kendilerine 'muhafazakâr' demeye başladığından beri gelişen sürecin bizi getirdiği noktaya bakarsak, Müslüman tanımından ayrılmanın zararlarını müşahade edebiliriz. Benzer şekilde İslâmcılığın da Müslümanların büyük kesimi tarafından marjinal kabul edilip, dışlanması da isimlendirmenin sosyal boyuttaki bir diğer yansımasıdır. Yine belirttiğim gibi, her ne kadar murad edilen bunun tam tersi olsa da, Müslümana farz olan İslâm davasına adanmışlığın, sadece belli bir grubun vazifesi gibi görünmesine, Müslümanın siyasası ile varlığının, tam da seküler zihniyetin arzu ettiği gibi ayrışmasına vesile olmasına yol açmıştır.

Hocamız "İslam ümmeti/toplumu içinde batıcılık, türkçülük, kavmiyetçilik gibi ideolojilerin ortaya çıkması" sebebiyle Müslümanların İslâmcılık kavramını benimsemek zorunda kaldığını söylüyor. Aslında sebep bunun tam tersi; bugün itibariyle İslâmcı olarak tanımlanılan Müslüman

mütefekkir ve alimlerin hiçbirisi kendilerine İslâmcı dememişlerdi. Bilâkis onlara İslâmcı diyen bizzat dönemin Türkçü/ Batıcı akımlarına kapılmış olan yazarlardı. Önceden Müslüman bir çizgide oldukları sanılan Yusuf Akçura veya Ziya Gökalp gibi isimler, kendilerinin de milliyetçi olmalarına rağmen Müslüman olduklarını belirtme ihtiyacından olsa gerek, bir kısım Müslümanı İslâmcı olarak nitelendirmişlerdir. Bizde kavramın ilk ortaya çıkışı budur. Hatta dönemin önemli 'İslâmcı'larından Babanzâde Ahmed Naim, 1914'te Sebîlürreşad'da yayımladığı "Da'vâ-yı Kavmiyyet" başlıklı makalesinde İslâmcı kavramına karşı çıkmıştır. Benzer bir karşı çıkışa İslâm'ın siyasi, içtimai, iktisadi ve hukukî açılardan ayrılmaz bir bütün olarak tecrübe edilmesi gerekliliğini savunan Said Halim Paşa'nın "Buhranlarımız" eserinde de rastlayabiliriz. Zaten Said Halim Paşa'yı bugün hayırla yâd etmemizi sağlayan en önemli sebeplerden birisi de İslâm'ın ve Müslümanın ontolojisinin parçalarına ayrılamaz olduğunu sarih biçimde savunmasıdır.

Bazı dostlar da ısrarla Ebu'l-Hasen el-Eş'ârî'nin 930'da telif ettiği 'Makalatu'l-İslamiyyin ve İhtilafu'l-Musallin' eserinin isminden yola çıkarak İslâmcı kavramının modern olmadığına iknaya çalışıyorlar. Peki, Eş'ârî'nin bir kitabının ismine karşılık onun çağdaşı olan veya ondan önce ve sonra yaşamış olan binlerce alimin bu kavramı hiç kullanmamasını nereye koyacağız? Ve 19. Yüzyıla geldiğimizde Voltaire'in "Muhammed'in dininin adı İslâmcılıktır" diyerek tedavüle soktuğu, bizim yazarlarımızdan on yıllar önce Alexis de Tocqueville veya Ernest Renan'ın kullandığı bu kavramın modern olmadığına nasıl inanacağız? Yani bizleri "öze dönüş"e çağıran dostların, öz olarak konumlandırdıklarının evrensel ve zamanlarüstü bir öz değil de tarihsel-toplumsal olarak ortaya çıkmış bir mefhum olmadığından emin olabilir miyiz gerçekten?

İsimlendirme, girilen yolu belirler. Yola doğru güzergâhla çıkılmaz ise, kaybımız büyük olabilir. Sadece modernist değil, Müslüman'ın

> siyasasından ayrılabileceği ihtimalini meşrulaştırdığı için sekülerist de bulduğum İslâmcı mefhumuna bu yüzden karşıyım.
>
> Hz. Muhammed'in (s.a.v.) buyurduğu gibi "Bizi Müslümanlardan kılan Allah'a hamd olsun." Allah, her şeyin en iyisini bilendir.

Bayan Kaplan'ın lafları böyle..

"**Hz. Muhammed (s.a.s.) İslâmcı mıydı?**" sorusu, yanlış bir sorudur.

Böylesine ahmakça ve saçma bir soruyu yöneltenler, açıkça, "Hz. Peygamber s.a.s. İslâmcı değildi" diyebilirler mi?..

Zihin sefaletlerine bakıldığı zaman, "Belki de derler" diyebiliriz. Fakat böyle bir cevap, ahmaklıktan ya da bile bile hakikati gizlemekten başka ne anlama gelir?!

İlahiyatçı bir arkadaşım anlatmıştı: Yaşlı bir kadın, ona, "**Evladım, Peygamberimiz de Hanefî değil miydi?! Niye bu Şafiîler ayrı baş çekiyor?**" diye sormuş.

Şimdi birileri çıkıp, "**Hz. Peygamber s.a.s. Hanefî ya da Şafiî mi idi; nerden çıkardınız bu Hanefîliği, Şafiîliği?**" derse, bunu mantıklı ve iyi niyetli bir soru olarak kabul edebilir miyiz?!

*

Söz konusu bayan, hak söz ile batılı kastederek şöyle konuşuyor:

> " 'Neden İslâmcı Değilim?' yazımda belirttiğim gibi Müslümanı kapsayan ama ondan daha 'fazla'sını ihtiva ettiği ileri sürülen İslâmcı mefhumunun, Müslüman'ın siyasasının, onun varlığından bağımsız/ ayrı bir vakıa olarak konumladırılmasına yol açtığıdır."

Şayet söz konusu bayan, bu düşük cümlede ifade ettiği türden bir hassasiyete sahipse, “Her müslüman zaten İslâmcılık olarak nitelendirilen düşünce yapısına sahiptir, sahip olmalıdır. O nedenle bir müslüman olarak kendimi İslâmcı diye nitelendirmek zorunda değilim” deyip geçerdi.

Ancak o, böyle yapmıyor. İslâmcılık kavramına savaş açanların safında üstüne düşeni yapmakla meşgul. Fakat, yazısına saçma bir soruyu başlık yaparken, asıl sorulması gereken soruyu atlıyor: “Her müslüman olduğunu söyleyen kişi, İslâmcılık olarak nitelendirilen, **kendisinin ‘siyasa’ diye adlandırdığı** düşünce yapısına sahip mi?”

Ayrıca, bedevîlerle ilgili ayetin işaret ettiği şekilde, “**imansız müslümanlık**” olgusunu da görmezden geliyor.

*

Söz konusu bayanın, bir önceki yazısında öne sürdüğü saçma argümanları ikinci yazısında temcit pilavı gibi ısıtıp yeniden dile getirdiği görülüyor. Ancak, bahis konusu ifadelerinin mantıksızlığını göstermek için burada başka açıklamalar yapmak da yerinde olacaktır:

> "Toplumsal-siyasal tüm amellerini İslâm'dan ilham alarak gerçekleştirmek zaten Müslümanların üzerine farzdır. Ancak bu farîzayı 'İslâmcı' sıfatıyla tanımlamak, aslında bu amel anlayışının paranteze alınabilir bir yükümlülük olduğu intibaını uyandırır. Uyandırmakla da kalmaz, her söylemsel oluşum gibi birtakım sonuçlara da yol açar. Bu sonuçlardan en önemlisiyse İslâm'ın düsturlarının toplumsal-siyasal alana hâkim kılınması gayretini marjinalleştirmesidir. Müslüman'a yük olan bir vazifesinin askıya alınabilir olmasını sağlamasıdır."

Benzer bir mantıkla, şunu söylemek mümkündür: *“Tüm amellerini İslâm’dan ilham alarak gerçekleştirmek zaten müslümanların üzerine farzdır. Ancak bu*

*farîzayı '**tasavvuf**' olarak tanımlamak, aslında bu amel anlayışının paranteze alınabilir bir yükümlülük olduğu intibaını uyandırır. Uyandırmakla da kalmaz, her söylemsel oluşum gibi birtakım sonuçlara da yol açar. Bu sonuçlardan en önemlisiyse, **İslâm'ın ibadet ve ahlâk boyutunun yaşanması gayretini marjinalleştirmesi**, **hatta İslâm dışı hale getirmesidir**. Müslüman'a yük olan bir vazifesinin askıya alınabilir olmasını sağlamasıdır."*

İslâmcılığın (İslâm taraftarlığının), İslâm'la olan ilgisi açıktır; adı üstünde. Buna karşılık, tasavvufun ve sufîliğin müslümanlıkla olan ilişkisi, kavramın bizzat kendisinde fark edilebilen birşey değildir. Şayet söz konusu bayan, tutumunda samimiyse ve düşünce düzeyinde tutarlılıktan zerre kadar nasiplenmişse, tasavvuf ve sûfîlik gibi kavramlara çok daha şiddetli bir biçimde karşı çıkmak durumundadır.

Ancak, bu noktada bilinen çifte standart devreye girmekte ve "**Haspaya yakışıyor**" şarkısı eşliğinde Şark usulü kurnazlıklar sergilenmektedir.

Gerçekte, İslâmcılık kavramını bile sorgulayan anlayış, özü itibariyle **selefî** bir tutumdur. Çünkü selefîlerin bariz özelliklerinden biri, selef sonrası kavram ve yaklaşımları reddetme eğilimi göstermeleridir.

Ancak, söz konusu bayan gibiler, bu noktada da Şark usulü kurnazlık ve çifte standart sergilemekten geri kalmamaktadırlar.

Açık konuşmak gerekirse, bunların derdi aslında İslâm'la.. Birilerinin sufî olmasının onlar için mahzuru yok. İsteyen istediği kadar "**suf"cu (yüncü)** olsun, sorun değil, ama yeter ki İslâmcı olmasın..

Mesela, "İslâm'ın aslî kaynaklarında **vahdet-i vücud** diye bir kavram var mı?" diye sormazlar. Fakat **"İslâmcılık var mı**?" diye çıkıntılık yaparlar.

Evet, İslâmcılık var, çünkü İslâm var.. Ci-cı eki, insanlar içindir; kavramın aslına etki etmez.

*

Söz konusu bayanın **Hayrettin Karaman**'a yönelttiği itirazlara gelince..

Muhafazakâr kavramı ile İslâmcılık kavramını aynı kefeye koyacak kadar gözü dönmüş bir abrakadabracı gözbağcı ile karşı karşıyayız.

Muhafazakârlık nötr bir kavramdır. Hak kadar batıl da muhafaza konusu olabilir. İslâm ise açık ve bellidir.

Bu hokkabaz yazar, solculuk, sağcılık, liberal(ci)lik vs. gibi kavramların geçersiz olduğunu, bir müslümanın bu tür tanımlamaları kabul edemeyeceğini söylemiyor da, bizzat İslâm kelimesinden rahatsız oluyor. Diyor ki:

> "Benzer şekilde İslâmcılığın da Müslümanların büyük kesimi tarafından marjinal kabul edilip, dışlanması da isimlendirmenin sosyal boyuttaki bir diğer yansımasıdır."

İslâmcılığın "müslümanların büyük kesimi" tarafından marjinal kabul edilip dışlanması, isimlendirmeden mi kaynaklanmaktadır, yoksa, sözü edilen "müslümanların büyük kesimi"nin İslâm'la sorunlarının bulunmasından mı?

"Müslümanlar"ın o büyük kesimi, kendisinin solcu, sağcı, muhafazakâr, laik, Atatürkçü vs. şeklinde adlandırılmasından rahatsızlık duymuyor, ama sıra İslâm'a gelince, kıvranmaya, bin dereden su getirmeye başlıyor.

Hanımefendiye göre, bunlar **müslüman**.. Ama İslâmcılar, **bu "müslümanlar" tarafından dışlandıkları için** dayağı hak ediyorlar.

Ne yapmalılar?..

Şunu: "Müslümanların büyük kesimi"ne dahil olup, "İslâm"ı bir tarafa atarak, **ci-cı eklerini kullanmak için** başka kavramların peşine takılmak..

Evet, aslında hanımefendinin derdi bu.. Suret-i haktan görünmeyi de elden bırakmıyor. Abdurrahman Dilipak'ın sık tekrarladığı gibi, "**Zehiri altın tas içinde sunarlar, bal da onun suç ortağı..**"

*

Bitti mi?..

Yine hayır..

Hanımefendiye göre, "her ne kadar murad edilen bunun tam tersi olsa da, Müslümana farz olan İslâm davasına adanmışlığın, sadece belli bir grubun vazifesi gibi görünmesine, Müslümanın siyasası ile varlığının, tam da seküler zihniyetin arzu ettiği gibi ayrışmasına vesile olmasına yol açmıştır"mış.

İllüzyonistliğin bu kadarına pes doğrusu...

Kur'an'da sadece "müslüman" kelimesi kullanılmaz.. **Müttekîler**den de söz edilir. Bakara Suresi'nin daha ilk ayetlerinde müttekîlerin özellikleri anlatılır.

Şimdi bu mantıkla, birileri şöyle diyebilir: Müslüman zaten müttekî olmak zorundadır. Müttekî ve fasık-facir ayrımı yapmak, **takvanın müslümanlar içinden sadece belli bir grubun vazifesi gibi görünmesine, müslümanın takvası ile varlığının ayrışmasına yol açar.** Dolayısıyla, hepsine sadece müslüman diyelim..

Böyle diyen çıkmaz, çıkamaz.. Çünkü açık ayetler var.. Eğer bunu demeleri mümkün olsaydı, gerçek amaç, fasık ve facirlerin, takvayı sadece "varlık" değil, "isim" düzeyinde de yok etmek istemelerinden başkası olamazdı. Çünkü, takvadan söz edildikçe, kendi fısk ve fücurları akla geleceği için, "müslüman" kelimesi altında müttekîlerle eşitlenmek isteyeceklerdi.

İşte, İslâmcılık kavramından rahatsız olanların da gerçek derdi budur.

İslâmcılık kavramı, onların gerçek yüzünü ortaya çıkarmakta, maskelerini indirmektedir. İslâmcı olarak nitelendirilmeyi göze alamamaları, İslâmcılık olarak nitelendirilen özellikleri de "kendi indî ya da bedevî usulü müslümanlıkları için yük" saymalarından dolayı, bu kavramı yok etmeye çalışıyorlar.

*

Söz konusu hanım, "**ontolojik cehaleti**"ni sergilemekten de geri kalmıyor.

Diyor ki:

> "Zaten Said Halim Paşa'yı bugün hayırla yâd etmemizi sağlayan en önemli sebeplerden birisi de İslâm'ın ve Müslümanın ontolojisinin parçalarına ayrılamaz olduğunu sarih biçimde savunmasıdır."

Bu cahil, **ontolojinin müslüman ve kâfir için ayrı olamayacağını, bütün bir varlık için düşünülebileceğini** bilmeden entellik taslıyor.

Sözünü ettiği "müslümanın ontolojisi" ise, basitçe kelimelerin lügat ve ıstılah anlamlarının ayrı olması meselesinden ibaret.. "Müslim" (müslüman), kelime anlamı itibariyle teslim olan demektir. Şer'î ıstılah manası ise, "İslâm dinini bir bütün olarak kabul edip onun hükümlerine uyan insan olmak"tan ibarettir.

Müslümanın ontolojisiymiş..

Suç sende değil, seni yazar diye ortaya sürenlerde...

*

Hanımefendinin bir başka vecizesi ise şöyle:

> "Ve 19. Yüzyıla geldiğimizde Voltaire'in **'Muhammed'in dininin adı İslâmcılıktır'** diyerek tedavüle soktuğu, bizim yazarlarımızdan on yıllar

önce Alexis de Tocqueville veya Ernest Renan'ın kullandığı bu kavramın modern olmadığına nasıl inanacağız?"

Birincisi, Voltaire 18. yüzyıla ait.. 19. yüzyılda, olsa olsa hortlağı olurdu.

İkincisi, Voltaire'in ifadesi, Batılılar'ın dili kullanışı çerçevesinde, aslında İslâm'ın İslâmcılık'la aynı şey sayılması gerektiğini ispatlamaktadır.

Voltaire, "Muhammed'in (s.a.s.) dini İslâm değil, İslâmcılık'tır" demiyor, "Muhammed'in dini İslâmcılık'tır" diyor.

Bundan çıkan sonuç, konuya dışardan bakan bir Batılı için İslâm ile İslâmcılığın aynı şey olduğudur.

Aslında, samimi bir müslüman için de aynı şeydir. Ancak İslâmcılık, bireyin İslâm'ı kabul etmiş olduğuna işaret eden bir anlam boyutuna sahiptir. İslâmcı olmamak da, gerçekte, İslâm'ın benimsenmemesi anlamına gelir.

Dilin mugalata ve demagoji bir tarafa bırakılarak yalın biçimde kullanılması ve anlaşılmasından çıkan sonuç budur.

İLAHİYAT-ÇI AMA DİN-Cİ YA DA İSLAM-CI DEĞİL

Odatv, ilgili **haberinde**, *"İlahiyatçı yazar Cemil Kılıç'ın yeni çalışması **Kur'an ile Aldatmak**, Kırmızı Kedi Yayınevi tarafından yayımlandı"* diyordu.

Kitabın başlığından, yazarın temel mesajının şu olduğu sonucuna varmak mümkün: *"Ey okur, insanları **Kur'an** ile nasıl aldatacağını öğrenmek için bu kitabı oku."*

Fakat Cemil efendinin demek istediği bu değilmiş.

Şuymuş (***Odatv***'nin ifadesiyle):

> Kılıç, bu çalışmasıyla "***Kur'an*** ile aldatmanın nasıl başladığını, ***Kur'an*** ile aldatma kurumları olarak **Kur'an Kursları'nı, Diyanet İşleri Başkanlığı'nı, cihada karşı cihadı, Müslüman ile İslamcı arasındaki farkı**" anlattı.

Bu "**müslüman ile İslamcı (Islamist) arasındaki fark**"ın patenti **Batılı** (birçoğu **istihbarat örgütleri**yle bağlantılı olduğu anlaşılan) akademisyenlere (**sosyolog, siyaset bilimci** vs.) ait ama, bizdeki "yerli-milli" Batı işbirlikçilerinin de vird-i zebanı durumunda.

*

Kur'an ile aldatma meselesine gelince..

Kur'an'da "**Allah ile aldatma**" tabiri geçer; bundan kasıt da, Şeytan'ın Allahu Teala'nın **affına güvendirerek** insanları günahlara sürüklemesidir.

Kur'an ile aldatma, gerçekte, olabilecek birşey değildir. ***Kur'an***, Bakara Suresi'nin hemen başında belirtildiği gibi, **müttekîler** için hidayet kaynağıdır.

Evet, müttekîler için..

Kendilerini **dindar** diye adlandıran, takvadan ve müttekîlerden nefret eden, sözde dindarlıklarını gözümüze sokmaya çalışan **riyakâr münafıklar** için değil..

*

Odatv, *"Kitapta dikkat çeken noktalardan biri de **dinci ve dindar arasındaki fark**ın anlatıldığı bölüm oldu"* diyor.

Normalde, **müslümanca (dindarca) bir bakış açısı ve duyarlılıkla** yazılmış bir kitabın, ***Kur'an*** ve Sünnet'teki kavramları kullanması gerekir.

Algı operasyonlarını varlık sebebi kabul eden **istihbarat** örgütlerinin alet çantasındaki dindar-dinci gibi **genetiği değiştirilmiş hormonlu** materyalleri değil.

Dindar ve **dinci** gibi kavramları piyasaya sürenlerin asıl gayesi **müttekî, salih, abid, zahid, münafık, fasık, riyakâr, müşrik** vs. gibi İslam'a ait kavramları unutturmak, işlevsiz hale getirmek, ve uydurma kavramlarla **yeni bir din algısı** üretmeye çalışmaktan ibaret..

*

Her din, her dünya görüşü, her ideoloji ve her bilimsel disiplin, kendisine ait bir **terminolojiye/ıstılahata** sahiptir..

Mesela iktisat/ekonomi alanının kendisine ait bir terminolojisi vardır; o terminolojiyi kullanmayan kişiye hiç kimse **ekonomist** demez.

İslam'ın da kendisine ait bir ıstılahatı vardır; bunlar, büyük oranda ***Kur'an*** ve Sünnet'e dayanırlar, o kaynaklardan alınmışlardır.

Kur'an, Arapça aslı bir tarafa bırakılarak salt meallerle eksiksiz, tam ve doğru anlaşılamayacağı gibi, **tercüme ya da uydurma kavramlarla** müslüman toplumun sağlıklı bir analizi de yapılamaz.

Odatv'nin Cemil Kılıç'ı ise, ***Kur'an*** ve Sünnet'teki kavramlardan habersiz olarak dinci ve dindar kelimeleriyle sözde insanları irşad ediyor.

Şunları yazmış:

> Türk Dil Kurumu'nun ***Türkçe Sözlüğü***nde dinci ve dindar kelimeleri acaba nasıl anlamlandırılmış; ona bir bakalım:
>
> **Dinci: Dini görüşleri her alana yaymak isteyen kimse. Dindar: Din inancı güçlü, din kurallarına bağlı kimse, mütedeyyin.** Evet, bu tanımlar yeterince açıklayıcı olmasa bile yine de çok önemli bir anlam zemini sunmaktadır. Buna göre; dindarın tanımında bireysellik ön planda iken dincinin tanımında inancı başkalarına dayatma anlayışı kendini göstermektedir. Gerçekten de dindar, dinsel inancını özel yaşamında yaşamaya gayret gösteren ve başkalarına dayatmak gibi bir amaç taşımayan kimsedir. Arapça bir sözcükle dindara aynı zamanda **'mütedeyyin'** de denilmektedir. Bu temel izahtan sonra şimdi dindar ile dincinin başkaca başat özelliklerini karşılaştırarak ortaya koymaya çalışalım…

İlk düğme yanlış iliklenip, ***Kur'an*** ve Sünnet'teki terimlerle ve onların tanımlarıyla değil de tercüme ve de uydurma kelimelerle işe başlanınca, sonuncusuna kadar bütün düğmelerin yanlış ilikleneceği açık..

Bu kusur yetmiyormuş gibi, Cemil efendi, TDK'nın sözlüğündeki dinci tanımını da **çarpıtıyor**, ondan bir **"dayatma" (dinde zorlama)** anlamı da üretiyor.

*

Evet, bu Cemil ahmağı, ***Kur'an*** ve Sünnet'i bir tarafa bırakıp, insanları uydurma **dinci-dindar ayrımı ile aldatma**ya çalışıyor.

Şöyle yazmış:

> **Dindar**, dinde zorlamanın olmadığını bilen ve bunu içselleştiren gerçek mümindir. Kimseyi kendisi gibi inanmaya zorlamadığı gibi **inanç propagandası** yapmaya dahi kalkışmaz. Onun tek bir **propaganda yöntemi** vardır; o da **yaşantısı**dır.

İslamî bütün gerçekler sadece yaşantı ile anlatılamaz. Mesela, Allahu Teala'nın varlığı ve birliği yaşantı ile anlatılabilir mi?! Resulullah s.a.s.'in son peygamber olduğu yaşantı ile bildirilebilir mi?!

İslam'da **inanç propagandası (tebliğ)** yoktuysa, mesela Resulullah s.a.s. neden **Ukaz Panayırı**'na katılan bütün Arap kabilelerini ziyaret edip tek tek konuşuyordu?

Neden İslam'ı anlatmak için kalkıp **Taif**'e gitmişti?

Neden **Bizans İmparatoru'na ve İran Kisrası'na mektup** yazmıştı?

Neden Mekke'nin fethinin ardından diğer Araplar'la Huneyn'de savaşmıştı?

Neden Tebük Seferi'ne çıkmıştı?

Neden vefatına neden olan hastalığı sırasında Üsame bin Zeyd komutasında bir orduyu Ürdün ve Suriye tarafına göndermişti?

*****

Cemil soytarısı önce Hz. Ali'den bahsetmiş, sonra da şunları yazmış:

> Ona [dinciye] göre gerekirse bütün kâfirler imana davet edilmeli, kabul etmezlerse ya öldürülmeli yahut köle yapılmalıdır. Sözgelimi IŞİD adlı terör örgütünün yaptığı gibi… Ayrıca dinci, **dini kendisi gibi yorumlamayanları da kâfir yahut fâsık kabul eder**. Yani ona göre **Müslüman olmanız bile yeterli değildir**. Onun gibi Müslüman olmak zorundasınız. Zira **dini doğru anlayan ve doğru yorumlayan bir tek**

odur. Ondan başkasının yorumları dini tahrip etmeye yönelik bir sapkınlıktır.

Gerçi bu Cemil soytarısının dinci dediği insanlara atıf ve izafe ettiği tutum, kendi ifadelerinde, dinci diye adlandırılan kesime karşı sergileniyor ama, konumuz bu değil.

Hz. Ali, Muaviye r. a. ile neden savaşmıştı?

Hz. Ali, Medine'de Hz. Osman katledildikten sonra, kendisi istemediği halde biat almaya zorlanmıştı. Halife olunca birçok bölgenin yanı sıra Şam'a da (Muaviye r. a.'in yerine) yeni bir vali atamıştı. O vali geri çevrildi ve Muaviye r. a., Hz. Ali r. a.'e biat etmeyi reddetti. Bunun üzerine Hz. Ali, Hz. Muaviye'nin üzerine yürüme kararı aldı. Fakat bu arada, Hz. Aişe'nin ve Cennet'le müjdelenen ashabdan Hz. Zübeyr ile Hz. Talha'nın , **Hz. Osman için kısas** yapılması talebiyle bir topluluğun başında harekete geçtiklerini ve Mekke'den Basra'ya gittiklerini haber aldı. Bunun üzerine, Şam yerine onların üzerine yürüdü.

Hz. Zübeyr ile Hz. Talha, daha önce Medine'de Hz. Ali'ye biat etmiş durumdaydılar. Biatlerini neden bozdukları sorulduğunda, **"Mecburduk, kılıç başımızın üzerindeydi"** dediler (Ki, Hz. Osman'ın ölümüne sebep olan isyancılar halkı buna zorlamışlardı). Bu durum Hz. Ali'ye sorulduğunda, "Onlar, cemaatten ayrılmaları için değil, **cemaatle (müslümanların genel topluluğuyla) birlikte olmak için *zorlandılar***" anlamında bir cevap vermişti.

Hz. Ali, onlarla savaştıktan sonra, Şam'a yürüme kararı aldı. Çünkü Muaviye r. a., biat etmeyi kabul etmiyordu. Bununla birlikte, şayet Hz. Ali onun üzerine yürümeseydi, o kendiliğinden Hz. Ali ile savaşmaya cesaret edemez ve böyle birşeyi yapması durumunda pek fazla destekçi de bulamazdı. Fakat, o kendi yerinde durup beklediği halde Hz. Ali ona karşı harekete geçince, Hz. Osman'ın kanlı gömleğini ve hanımının kesilmiş parmaklarını camide sergileyerek emrindeki

topluluğu Hz. Ali'ye karşı kışkırttı. "Osman'ın katilleri hâlâ Ali'nin yanında" diyordu.

Ashabdan bazıları (mesela Abdullah bin Mes'ud r. a.), Hz. Ali'ye biat etmiş olmakla birlikte, **müslümanlar arası bir savaşta** yer almak istemiyorlardı. Hz. Ali'ye bu yöndeki kaygılarını söylediklerinde o, "Ben, **hakkı tanımayanlarla** savaşmakla emrolundum" demişti. Medine'de bir defa Hz. Ali'ye biat edilmiş durumdaydı, artık diğer bölgelerdeki müslümanların da Hz. Ali'ye itaat etmeleri ve onun hilafet/emirlik/imamet hakkını tanımaları gerekiyordu. Hz. Ali'nin **görüşü/içtihadı** buydu. Hz. Osman için kısas yapılması meselesi ile bu hilafet hususunun karıştırılmaması gerekiyordu. Bu yüzden, ona göre Hz. Muaviye, "hakkı tanımama" konumuna düşmüş bulunuyordu (ki ilgili hadîslerden de bu anlaşılıyor). Bâğî (isyancı) durumundaydı. Bununla birlikte, Hz. Ali'ye karşı sadece **savunma savaşı** verdi, onun üzerine yürümeye kalkışmadı. Hz. Ali'nin bir suikast sonucu hayatını kaybetmesinin ardından da Hz. Hasan ile savaşsız anlaşmaya ve barış yapmaya çalıştı ve onu birtakım tavizler vererek ve vaatlerde bulunarak ikna etti. Bununla birlikte, Cennet'le müjdelenmiş ashabdan olan Hz. Ali'nin bir "raşid halife" olarak, saltanat düzenini başlatmış olan Muaviye r. a.'e üstünlüğü, ilmi, takvası, hak ve hakikate bağlılığı, fazileti ve yüksek ahlâkı tartışılamaz.

Şimdi burada, *"Hz. Muaviye'nin, hele de Zübeyr ve Talha r. a. gibi Cennet'le müjdelenmiş ashabın müslüman olması yeterli değil miydi? Dini bir tek Hz. Ali mi doğru anlıyordu? Bunun için, kendisinin üzerine yürümeyen topluluklarla savaşma kararı alması ve onları takip etmesi mi gerekiyordu? Vay dinci vay!"* denilemez.

Hz. Ali, hak uğrunda, savaşmak zorunda kaldığı için savaştı..

PKK, KÜRTÇÜLÜK, VE İSLAMCILIK

Sabah gazetesi yazarı Prof. Dr. Şükrü Hanioğlu, yıllar önce, geniş yankı uyandıran bir yazı kaleme almıştı.

"**Türkçülük ve Kürtçülükle olmuyor; İslâmcılıkla olur mu?**" başlıklı makalesinin ana fikri şuydu: "Türkiye yeni bir ortak tasavvur üretmek zorundadır. Bunun milliyetçi söylemler ve ifa ettiği toplumsal çimento rolüne karşılık 'din kardeşliği' üzerinden üretilmesi mümkün değildir."

Hanioğlu'nun birçoklarına göre son derece ikna edici, tutarlı ve mantıklı olan argümanları şunlardı:

> Akif Emre milliyetçi-ayrılıkçı vizyonların entelektüel tartışmaya egemen olmalarının nedenleri üzerine önemli değerlendirmeler içeren bir köşe yazısı yayınladı (**Yeni Şafak**, 25 Aralık 2012). Emre de sorunun bir "ortak tasavvur" oluşturma noktasında düğümlendiğini kabul ederek, bunun "Türkçülük" ve "Kürtçülük" üzerinden üretilemeyeceğini belirtirken, bir "ortak tasavvur"u yaşatan İslâmcıların "Kürt ve Türk olarak ayrıştırılmasının" sorunu çetrefilleştirdiğine değiniyor. Yaratılması hayatî ehemmiyet taşıyan "ortak tasavvur"un nasıl üretileceğinin tartışmaya açılması sevindiricidir.
>
> **Türkçülük ve Kürtçülük**
>
> Ortak tasavvurun "Türkçülük" ve "Kürtçülük" üzerinden üretilemeyeceği ortadadır. Bir asrı aşkın süre içinde oluşturulmaya çalışılan "millet-i hâkime" temelli yeni Osmanlılık ve bunun antropolojik ve Sosyal Darwinist vurgularla "bilimselleştirilerek" ulus-devlete uyarlanan yorumu olan Türkçü tasavvurlar başarısız olmuşlar, hedeflenen toplumsal ortak paydayı yaratamamışlardır.

Bu tasavvurların başarısızlığı, yaratılan kimliklerdeki kapsayıcılık ve açıklığın mevcut hegemonik söylemi görülmez kılacağının varsayılmasından kaynaklanmıştır. Diğer bir ifadeyle "Türklüğün herkese açık" olması, onu kabul edenleri kapsamasının, bu kimliğin diğerleriyle kurduğu hegemonik ilişkinin sorgulanmaması neticesini doğuracağı, herkesin onu gönüllü olarak benimseyeceği düşünülmüştür. Ancak gelişmeler bu varsayımı doğrulamamıştır.

Bir milliyetçi-ayrılıkçı tasavvur olan Kürtçülük ile evrildiği Kürt milliyetçiliğinin bir toplumsal ortak payda oluşturabilmesi ise onun tabiatına aykırıdır. Zaten bu hareketlerin böyle bir iddiası da olmamıştır. Dolayısıyla biri toplumsal bir ortak paydayı her türlü kimliği içinde eriterek yaratma iddiasında olan, diğeri ise "bilincini kaybetmiş milleti yeni bir kimlik altında yeniden yaratma"yı hedefleyen bu milliyetçiliklerin kapsayıcı bir "ortak tasavvur" yaratmaları mümkün değildir. Bu onları "tasavvur" yoksunu kılmaz. Benedict Anderson'ın da belirttiği gibi "milliyetçilik" bir "mutasavver cemaat"e dayanmak zorundadır. Ancak söz konusu milliyetçilikler üzerinden Türkiye ölçeğinde "ortak" bir tasavvur üretilemez.

Kürt milliyetçiliği

Bu tespitleri yaparken Kürt milliyetçiliğinin Cumhuriyet ya da 12 Eylül rejiminin doğurduğu bir hareket olmadığının altını çizmek gerekir. Zannedilenin tersine Kürt proto-milliyetçiliği Türkçülükten çok sonra ortaya çıkmamıştır. Abdurrahman Bedirhan'ın 1898 yılında yayınlamaya başladığı **Kürdistan** dergisi, bir yandan İttihad ve Terakki'nin yeni vizyonunu dile getirmeye çalışarak Osmanlılık sınırları içinde kalırken, öte yandan da bu kavramı ikili kimliklere (Arap-Osmanlı, Ermeni- Osmanlı gibi) dönüştürme gayretinin ilginç bir örneğini oluşturmuştur.

İkinci Meşrutiyet döneminin **Roj-i Kürd**, **Hetav-i Kürd** benzeri Kürtçü dergileri ise Osmanlılık sınırlarını daha da zorlayarak bu çıtayı

yükseltmişlerdir. Osmanlı çöküşü sonrasındaki Kürt hareketi ve Jîn benzeri dergiler ise entelektüel tartışmaya bütünüyle egemen olamamalarına karşın Kürtçülükten milliyetçiliğe geçişin ve ayrılıkçı siyasetin örneklerini sunmuşlardır. Dolayısıyla II. Abdülhamid döneminde filizlenen ve Mısır'da yayınlanan Türk dergisiyle siyasî vizyon kazanan Türkçülük ile asır sonu Kürt entelektüellerinin Kürtçülüğü beraberce gelişmişlerdir.

Süreç içinde Türkçülük önce Osmanlılık kavramının sınırlarını daraltarak onu kendisiyle özdeşleştirmeye çalışmış, daha sonra da yeni ulus-devletin kimliğini antropoloji temelli ancak herkese açık bir milliyetçilikle yaratmayı hedeflemiştir.

Aynı süreçte Kürtçülük, "Osmanlılık"ın sınırlarını esnetmeye çalışarak benzer hareketler gibi onun içinin Türk sembolleriyle doldurulmasına karşı çıkmış, Cumhuriyet sonrasında ise yeni kimliği reddeden bir milliyetçiliğe evrilmiştir.

Bu sürecin ikinci aşamasında "Osmanlılık" zincirlerinden kurtulan Türkçülük ve 1915 sonrasında büyük devletler tarafından desteklenen bir Hıristiyan unsur milliyetçiliğine karşı merkezin korumasına duyduğu ihtiyaç ortadan kalkan Kürtçülüğün ivme kazandıkları da unutulmamalıdır. Dolayısıyla karşı karşıya olunan kısa süre için farklı biçimlerde kavramsallaştırmaya çalıştıkları "Osmanlılık" şemsiyesi altında sorunlu bir beraberlik yaşayan, daha sonra ise toplumun bir kesimine farklı kimlikler sunan, iki milliyetçiliğin mücadelesidir. Bu savaşımdan "ortak bir tasavvur" çıkması mümkün değildir.

İslâmcılık ve ortak tasavvur

Son dönemlerde Kürt milliyetçiliğiyle İslâmcılığı bağdaştırmayı hedefleyen bir hareketin doğuşunun çatışmayı derinleştireceği ortadadır. Çatışmanın toplumun seküler milliyetçi kimlikleri içselleştirmiş kesimlerinden, Müslümanlık paydasında birleşen katmanlarına yayılmasının milliyetçi-ayrılıkçı vizyona ivme kazandıracağı kuşkusuzdur.

Ancak buradan yola çıkılarak İslâmcılığın karşı karşıya olunan sorunu çözecek "ortak tasavvur" olarak takdimi hatalı olur. "Din kardeşliği"nin çatışmanın yoğunluğunu azaltıcı etkisi inkâr edilemezse de, bunun Arnavut ve Arap milliyetçiliklerinin gelişimlerinde de görüldüğü gibi, "ortak tasavvur"a dönüştürülebilmesi imkânsızdır. Dindar Kürtlerin ayrılıkçı-milliyetçi vizyona mesafeli durmalarının nedeni Türkiye ölçekli bir "ümmet"e duyulan aidiyet hissi ve bunun "otorite"sine gösterilen saygıdan ziyade, zikredilen vizyonun dine yaklaşımından duyulan kaygıdır.

Sultan'ın halife olduğu, Meşihat makamının tüm Müslümanlar nezdinde saygı gördüğü, sekülerliğin sınırlı kaldığı bir dönemde, çok-uluslu bir yapı içinde milliyetçi-ayrılıkçı vizyonların yükselişini engelleyemeyen İslâmcılığın, laik, geniş kesimleri sekülerleşmiş bir ulus-devlette bu işlevi görmesini ümit etmek gerçekçi değildir.

Yeni Arnavut alfabesinin kullanılmasının "günah" olduğunu ileri süren Meşihat'ı Türk baskıcılığının dinî âleti olmakla suçlayan Arnavut milliyetçileri, yerli ulemâdan da destek alarak bir Arnavut Meclis-i Ulemâsı kurulmasını talep etmişlerdi.

Kürt milliyetçiliğinin, tek parti dönemi sonrasında kendisini İslâmla bağdaştırmaya çalışmış Türk milliyetçiliğine karşı, benzer bir aracı kullanmayacağını düşünmek gerçekçi değildir. Azm-i Kavî benzeri örgütlenmelerin, rüşeym halindeki Kürtçülüğün dahi böylesi bir desteği alabileceğini gösterdikleri unutulmamalıdır.

Ortak tasavvurun gerekliliği

Bir ortak tasavvur üretilemediği takdirde Türkiye'nin en büyük sorununu çözemeyeceği ve yaşadığı çatışmanın daha vahim aşamalara evrileceği âşikârdır. Bu tasavvurun bizatihi çatışmanın nedeni olan milliyetçi söylem(ler) ve ifa ettiği toplumsal çimento rolüne karşılık "din kardeşliği" üzerinden üretilmesi mümkün değildir.

Bu tasavvur iki milliyetçilik arasında şiddetin de bir araç olarak

kullanılmasıyla sürdürülen “talep-ihsan” dengesinin yerini alarak, hegemonik ilişkiyi ortadan kaldıracak, doğal haklar temelli bir toplumsal sözleşmeye dayanmalı ve yeni vatandaşlık, devlet ve millet tanımları üretmelidir. Bunun ise bir zihniyet devrimini zorunlu kıldığı ortadadır.

*

Hanioğlu’nun ifadelerinin ikna edici olduğu doğru.. Fakat tutarlı ve mantıklı mı? Değil!

Herşeyden önce, **olgusal gerçekliği ve tarihî gelişimi görmezden geliyor**. Olgulardan ve tarihsel verilerden hareketle analiz yapmak yerine, **seçici** bir yaklaşımla tezini destekleyen **tekil örnekleri** öne çıkarıyor ve **yanlış genellemeler** yapıyor.

Kürtçülerden söz ediyor, fakat İslamcı Kürtler’i hiç hatırlamıyor.

Şayet Hanioğlu’nun yaklaşımı doğru olsaydı, Şeyh Said ve etrafındakiler Hilafet ve Şeriat kaldırılınca değil, Birinci Dünya Savaşı sırasında harekete geçer, kendi devletlerini kolayca kurarlardı.

Fransız ve İngilizler’den de o sırada kolayca destek alırlardı.

Oysa, bunu yapmamışlardır.

Bu tarihî gerçeği görmezden gelip, adını bile kimsenin bilmediği bir-iki Kürtçü derginin yayın politikasından hareketle tarihi yeniden kurgulamak, bir bilim adamına değil, ancak bir **propagandiste** yakışır.

O dergileri kaç tane Kürt alıyor ve okuyor, kaç tane Kürt destekliyordu?..

Hanioğlu’nun yazısında bu sorunun cevabı yok.

Yazarın yaklaşımındaki çarpıklık bunlardan ibaret de değil..

Gerçekte, **Birinci Dünya Savaşı yaşanmamış ve Anadolu dışındaki topraklar fiilen İngiliz ve Fransız işgali altına girmemiş olsaydı, Araplar da Türkiye'den kopmazdı.**
O dönemde Arapçılık da sınırlı bir kitle tarafından benimsenmişti. **Libya'yı elimizden İtalyanlar aldı, Libyalılar bize isyan etmedi. Mısır'ı kendi paşamız Kavalalı ayırdı, Mısırlılar değil.**

Suriye ve Irak, buralardaki Araplar bize isyan ettiği için elimizden çıkmadı. Fransızlar ve İngilizler işgal ettiler.

Hanioğlu'nun analizinde tarihsel gerçekler yok.

Mesela Birinci Dünya Savaşı'nın etkisi yok.

Sömürgecilerin işgalinin yol açtığı tahribat yok.

İngiliz istihbaratının faaliyetlerinin ve vaatlerinin oynadığı rol (Şerif Hüseyin) yok.

Kürtler'in Birinci Dünya Savaşı ve İstiklal Harbi sırasındaki sadakati yok.

Yok, yok, yok..

Sırf, **İslamcılığı karalamak için laf ebeliği** var.

Bu laf ebeliğinin ikna edici ve bilimsel görünümlü, oldukça efsunkâr ve hipnotize edici olduğu bir gerçek.

Ama, sadece **aldatmaca**.

Ne yazık ki Hanioğlu, bir bilim adamına yakışmayacak şekilde kendisini ve okurlarını kandırıyor.

Birçok **sözde İslamcı internet sitesinin** de, onun bu yazısını alıntılayarak, aldatmaca çarkının dönmesi için su taşıdığını görüyoruz.

Hanioğlu, özetle, “İslamcılığı boşverin, ondan da hayır gelmez” diyor.

Bu arada lütfedip, din kardeşliğinin “toplumsal çimento” olduğunu kabul ediyor.

Ancak, “yeni bir ortak tasavvur” ısrarından da vazgeçmiyor.

Bunun temelinde de “doğal haklar ve yeni bir toplumsal sözleşme” yer alsınmış.

Nedir bu doğal haklar?..

Bunun cevabı yok.

Rousseau gibi isimlerin farazî “toplumsal sözleşme”sini pratiğe nasıl aktaracaksınız?

Bunun da cevabı yok.
Şu sıralarda, bir taraftan **Hanioğlu ve Mümtazer Türköne gibi “bilim” adamları İslamcılığı itibarsızlaştırmaya çalışırken**, diğer yandan da siyasetçilerimiz, toplumsal sözleşme safsatasının neye tekabül ettiğini göstermekle meşguller.

*

Mevcut haliyle “toplumsal sözleşme”nin, “**Apo ile sözleşme**”den ibaret olacağı görülüyor.

Daha iyimser bir bakış açısıyla, “**PKK ile sözleşme**” de diyebiliriz.

Maalesef, silahı olmayan büyük kitlenin sözü hiç dinlenmedi, dinlenmiyor. Kimsenin onları adam yerine koyduğu yok.

Peki bu sözde “toplumsal”, özde ise “bireysel” ya da “grupsal” “sözleşme” Kürt sorununu çözer mi?

Hayır!..

Hanioğlu gibi düşünsek bile, artık kavga Kürtler'in "toplumsal sözleşme"si ile Türkler'in "toplumsal sözleşme"si arasında cereyan edecektir.

Türkler'in "doğal hakları" ile Kürtler'inki yarışacaktır.

Bir Kürt'te az veya çok bir İslamcılık bulunmadıkça, bugünün şartlarında onun (devlet tarafından istihdam edilmiyorsa şayet) Kürtçülük eğilimine kendisini kaptırmaması hemen hemen imkânsızdır.

Artık Kuzey Irak, Suriye ve Avrupa ekseninde öyle bir Kürtçü yapı oluştu ki, bunu sadece bir Apo üzerinden etkisiz hale getirmek mümkün değil.

Bu sorun, ancak bir "zihniyet devrimi" ile aşılabilir.

Fakat, Hanioğlu'nun sözünü ettiği zihniyet devrimi ile değil.

Bu sorun, ancak İslamcılıkla çözülür.

Fakat, **Türkiye Cumhuriyeti gerek kuruluşundaki angajmanları, gerekse bürokratik kadrolarındaki yerleşik genetik kodlar nedeniyle, İslamcılığı benimseyemez.**

Bu yüzden ülkemizde **İslamcılığa karşı bir kampanya** yürütülüyor, İslamcılık (İslam'ı siyasal alana taşıma arayışları) bütünüyle yok edilmeye ve **itibarsızlaştırılmaya** çalışılıyor.

İşte bu nedenle, Kürt sorunu çözülmez. Giderek daha karmaşık ve başedilemez hale gelir.

Sonuçta olan, Apo'nun Kürtçüler nezdindeki itibarına ve Apo ile müzakerelerde bulunanların siyasî kredisine olur.

Birileri Apo'nun şahsî ikbali için Türk devletiyle anlaştığını ileri sürerler ve "bölücübaşı" giderek denklemdeki etkisiz eleman haline gelir.

Apo ile müzakerelerde bulunanlar da, istemedikleri halde yol açtıkları büyük beklentilerin ağırlığı altında ezilir kalırlar.

Kaldılar da..

Bütün bunlar oldu.

DUAYEN BİR "NÜFUZ/TESİR AJANI"NA..

İstihbarat servislerinin kullandığı bütün ajanlar **bilgi** toplayacak ya da **provokatif** faaliyetlerde bulunacaklar diye birşey yoktur.

Bir kısmı **nüfuz/tesir/etki** ajanı olarak kullanılır. Özellikle çenesi kuvvetli, kalemi işlek olanları.

Bunların görevi, **suret-i haktan gelerek** insanları yönlendirmek, istihbarat servislerinin arzusu istikametinde boş işlerle uğraştırmak, lüzumsuz konularla meşgul etmek, hiçbir şey yapamıyorlarsa ehemmi ihmal ettirmek için mühim olanı gündeme getirmektir.

Ayrıca da insanlar arasına **nifak** sokmak, onları bölüp parçalamak, birbirine düşürmektir.

*

Bugün bu nifak sokma, bölüp parçalama oyunu Müslümanlar'a karşı küresel çapta **"Islamist-muslim" (İslamcı-müslüman)** ayrımı ile yapılmaktadır.

Batılılar, Müslümanlar'a karşı olmadıklarını, fakat İslamcılar'la mücadele ettiklerini söylemektedirler.

Aynı oyunu, küresel küfür sisteminin **yerli laik acentası** da ajanları ya da işbirlikçileri vasıtasıyla Türkiye'de yıllardır sahnelemektedir.

Bunlar "**Müslümanım İslamcı değilim**" diye konuşup duruyorlar.

Bunların en azgını, **İngiliz hayranı** bir riyakârdı.

Hristiyan **kâhinlerin** zırvalarını **ahir zaman** müjdeleri gibi yutturmaya çalışarak **cibt**'e itibar ettiğini ortaya koymuş bir "kıblesi seyyar" fırıldaktı.

“Devlet ayrı, rejim ayrı” zırvasını savunarak, Firavun devrinde yaşamış olsa, onun devletine karşı çıktı diye Hz. Musa’ya bile düşmanlık yapabileceğini göstermiş olan bir “**devletçi”**ydi.

İngiliz Kraliçesi’nin emri altındaki bir hilafeti savunarak, **“İslam’ı protestanlaştırma, İngilizleştirme”** için uğraşan bir “küçük deccal” (daha doğrusu **mikroskobik deccal** ya da minnacık cüce deccal) olma yolunda hayli mesafe katetmişti.

*

Bu hadsiz, bir yazısında sözde daru’l-İslam’ı anlatmış, bir cennet tablosu çizmişti.

Daru’l-İslam’a ilişkin tek bir şey söylememişti, o da İslam Şeriati’ne göre olan şartı: **Daru’l-İslam, Allahu Teala’nın Şeriat’inin hâkim olduğu yerdir.**

Bir bunu söylememişti, diğer anlattıklarının büyük çoğunluğu ise ancak Cennet’te olabilecek türden ütopik mavallardı.

Hz. Ali ile Hz. Muaviye’nin birbiriyle savaştığı ülke, daru’l-İslam’dı.

Hz. Hüseyin daru’l-İslam’da şehit edildi.

Daru’l-İslam’da Hz. Aişe validemize iftira atıldı.

Daru’l-İslam’da Hz. Osman r. a. öldürüldü.

Daru’l-İslam, cennet değildir.

Hadsiz tutmuş, “Daru’l-İslam’da şu yoktur, bu yoktur” diye zevzeklik yapmıştı, mesela daru’l-İslam’da her yapıda “**altın oran**” bulunurmuştu.

Öyle anlaşılıyordu ki bu angut şahıs milletin haberi olmadan bir beyin ameliyatı geçirmişti, beynindeki mantıklı düşünme kısmı bir cerrahın neşterinin yanlış darbesine maruz kalmıştı.

Aynı ameliyat sırasında galiba **utanma ve haya** duygularından sorumlu bölüm de alınıp çöpe atılmıştı.

Bu hadsizin şunu öğrenmesi gerekiyordu:

Daru'l-İslam'da her yapının altın orana göre inşa edilmiş olması gerekmezdi, fakat kendisi gibi "**güdülen ajanlar**"ın, bir zamanların **İçişleri Bakanı** tarafından kullanılmış ve sonradan deşifre edilemiş işbirlikçi ahmakların orada sözü geçmezdi.

DERİN DİNSİZLİĞİN ASKERLERİNİN İSLAMCILIK SAKIZI

Ercan Yıldırım adlı biri, ***Star*** gazetesinde **"İslamcılık Maturidilik Hanefilik"** başlıklı bir yazı yayınlatmıştı.

Yazı, baştan sona bir faciaydı..

Bir defa, İslamcılık hakkında söyledikleri saçmalıktı..

Daha ilk paragrafta, "**İslamcılık eşittir modernist/Batıcı İslam yorumu**" denklemi, **tartışılmaz bir veri gibi** ortaya sürülüyordu.

Yazara göre, İslamcılık "***modern*** **bir düşünce, ideoloji, hareket**"ti..

Böyle dediğiniz zaman, İslamcılık, **İslam'la alâkasız, nevzuhur bir bid'at anlayış** haline gelir.

*

Evet, yazara göre, İslamcılık, "**modern bir düşünce, ideoloji, hareket**"miş, ama sadece bu değilmiş.

İslamcılık, *"**tarihsel** İslam düşüncesini, Müslümanların yapıp ettiklerini eleştirirken, onun yerine **yeni bir anlayış teklifi**nde"* bulunuyormuş.

Yani İslamcılık, İslam düşmanlarıyla değil, geçmişte yaşamış Müslümanlar'la hesaplaşıyor.

Evet, ***Star***'daki yazının ilk paragrafı aynen şöyle:

> İslamcılık düşüncesi siyasi tezlerin, kaygıların, hedeflerin ötesinde başta fikri ve toplumsal olmak üzere çok yönlü bir **eleştiri**, yenilenme, arınma çabasıdır. İslamcılık, birtakım yazarların kastında olduğu gibi

> sadece **modern bir düşünce, ideoloji, hareket** değil aynı zamanda İslam düşüncesinin yenilenmesi, güncellenmesi ve elbette Batı medeniyetinin karşısında Müslümanların tekrar galip gelmesine dayanır. Bu nedenle de İslamcılar bir taraftan **tarihsel İslam düşüncesini, Müslümanların yapıp ettiklerini eleştirirken, onun yerine yeni bir anlayış teklifinde** de bulunurlar.

Üçüncü paragrafta ise yazar, söz konusu "teklif"e açıklık getiriyor: **Çağın gereklerine uygun dönüşümler:**

> İslamcılık yalnızca Renan'a, "İslam mani-i terakki değildir" demedi. Sadece İslam birliği fikriyatının peşine düşmedi; aynı zamanda **itikat, ibadet, muamelat** konularında **zihni değişim**ler, **çağın gereklerine uygun dönüşümler** teklif etti.

Bu zırvaların neresini düzelteceksiniz ki?..

Bir defa, **itikat**, **çağa veya zamana göre değişim ya da dönüşüm kabul eden bir alan değildir.**

Hz. Adem a.s.'dan beri **itikat**ta hiçbir değişiklik olmamıştır, değişen **şeriat**lerdir.

İbadet alanı da, çağın gereklerine uygun dönüşüm diye bir saçmalığı kabul etmez. Tevkifîdir.

Böyle bir anlayışı benimsemek, kendini şârî' (şeriat koyucu) haline getirmek olur ki, Tevbe Suresi'nin 31'inci ayetinde belirtilen şekilde **rablik taslamak** ve **şirk**e düşmek anlamına gelir.

*

Muamelat alanına gelince.. ***Mecelle***'de, "**Ezmanın tagayyürü ile ahkâmın tagayyürü inkâr olunamaz**" denilirse de, bu ifade ayet ya da hadîs değildir, ve "mutlak" biçimde doğru kabul edilemez.

İslamcılık denilince, **Zahidü'l-Kevserî** gibi son dönem Osmanlı "Hanefî-Matüridî" âlimlerini de hatırlamak gerekir. Onun görüşleri ***TDV İslâm Ansiklopedisi***'nde Ebubekir Sifil tarafından şu şekilde aktarılmaktadır:

> Mısır'ın hareketli ilmî ortamında bir taraftan Muhammed Abduh ekolüne mensup ıslahat yanlısı âlimler, diğer taraftan **İbn Teymiyye** ekolünden gelen **Selefîler** ile ateşli tartışmalara giren, yazdığı makale ve kitaplarda bu çevrelere karşı eleştirilerini açıkça dile getirip cevap veren Zâhid Kevserî fıkıh alanındaki telif ve neşirlerinde bu tavrını yoğunlaştırarak sürdürmüştür. Kevserî'nin bu alandaki temel görüşleri şöyledir: Fıkıh, şeriat ve din kavramları birbirinden ayrı düşünülemez, çünkü fıkıh din bilgisi olup din bilgisi dine aykırı olamaz. **Muâmelâta ilişkin dinî hükümleri diğerlerinden ayrı tutup değişebilirliğini ileri sürmek tutarsızlıktır.** İyi özümsenip dirayetle tatbik edildiğinde İslâm ahkâmı müslümanların problemlerini her zaman ve her yerde çözmeye yeterlidir. Sahâbe, tâbiîn ve tebeu't-tâbiîn fukahasının Kitap ve Sünnet'ten **Arap dili kurallarına göre** anladığı şey ne ise dinî ahkâm odur. Sonraki asırlarda yaşayan fakihler (müteahhirîn) öncekilerin Kitap ve Sünnet'ten çıkardıkları şeylere muhalefet edemez, sadece onların hüküm vermediği veya sonradan ortaya çıkan hususlarda hüküm verebilir; **onların ihtilâf ettiği meselelerde tercih**te bulunabilir [İttifak ettikleri, icma bulunan hususlarda yeni görüşler ortaya atılamaz]. Bu çerçevede **örf ya da maslahat hükümlerin değişmesine gerekçe yapılamaz**. Bu gerekçelerle bazı şer'î hükümleri yürürlükten kaldırmak ise **ahkâm neshetmektir**, bu ise insanın **teşrî' alanına müdahalesi** anlamına gelir. **Teşrî' alanı münhasıran Allah'a aittir** (***Maḳālâtü'l-Kevŝerî,*** s. 108, 111, 113-116). Fakihlerin, sadece genel geçer hale gelmiş olan ve **şer'î hükümlerle çatışmayan örfün** kıyas ve

eseri (sahâbe ve tâbiîn görüşleri) tahsis edebileceği, hususi örfün ise ancak **kıyas ve eserle çatışmadığı** sürece o yöreye mahsus hüküm bildireceği yönündeki görüşünü benimseyen Kevserî'ye göre **akılla tesbit edilen dünyevî maslahatın şer'î delillerle çatışabileceğini söylemek Allah'ın kulların maslahatını bilmediği anlamına gelecektir**. Bu sebeple nas ve icmâın maslahatla çatıştığı durumlarda maslahatın tercih edileceğini söyleyen (***et-Ta'yîn***, s. 238 vd.) Hanbelî âlimi Süleyman b. Abdülkavî et-Tûfî bu yanlış görüşün kapısını ilk açan kişi olmuştur. [**İbn Teymiyye**'nin talebesi] İbn Kayyim el-Cevziyye de *et-Ṭuruḳu'l-Ĥükmiyye ve İ'lâmü'l-muvaḳḳı'în* adlı eserlerinde nas-maslahat ilişkisi konusunda benzer bir yanlış içindedir ***(Maḳālâtü'l-Kevŝerî,*** s. 119, 319, 331). İbadetlere dair olanların aksine **muâmelâta dair hükümlerin zamanın gereği doğrultusunda değişebileceği de söylenemez; çünkü bu doğrudan doğruya insana teşrî' yetkisi tanımak demektir**. … (a.g.e., s. 118-119). Bu bağlamda savaşla ele geçirilen arazileri gaziler arasında taksim etmemek, müellefe-i kulûbdan bazı kimselere zekât verilmesi uygulamasını durdurmak, zifafa girilmiş eşe bir mecliste tek lafızla söylenen üç talakı üç talak saymak gibi icraatlarında Hz. Ömer'in nassa aykırı olsa da maslahatı esas aldığını söylemek mümkün değildir. Bu bağlamda İbn Receb'in Hz. Ömer'in icraatlarıyla ilgili bir tasnifini aktaran Kevserî, onun bu uygulamasının ve benzeri hususlardaki uygulamalarından her birinin ayrı bir izahı bulunduğunu ileri sürer (a.g.e., s. 13 vd.; el-***İşfâḳ 'alâ aĥkâmi't-talâḳ***, s. 43-44).

*

Yine, Kevserî gibi âlimler, zaman ve mekânın değişmesi ile ahkâmın değişmesinin, **hükmün duruma göre tafsil** edilmesinden ibaret olduğunu vurgulamışlardır.

Ebubekir Sifil'in verdiği bilgilerin ortaya koyduğu gibi, Matüridiyye'den farklı olarak (**İbn Teymiyye** ve İbn Kayyım ekolüne dayanan) Selefîler'in "**akıl**"la aralarına mesafe koydukları ifadesi de bir hurafeden ve cehaletten ibarettir.
(Ki ***Star*** gazetesi yazarı, yazısının devamında bu yanlış iddiayı dillendiriyor.)

Kısacası, İslamcılığın itikat, ibadet, muamelat konularında **zihnî değişim**ler, **çağın gereklerine uygun dönüşümler teklif** ettiğini ileri sürmek, İslamcılığın "İslam'ı tahrif" ameliyesi ve "*çağ gibi esrarlı, cezbedici ve sihirli bir sözcükle ifade edilen heva ve hevese göre* yeni bir din uydurmak" demek olduğunu savunmak anlamına gelir.

Evet, bazıları İslamcılığı ancak böyle tarif ederek benimseyebilmektedirler.

Ancak, Osmanlı'nın son döneminde savunulmuş olan İslamcılık, bu değildir.

Star **gazetesi yazarının savunduğu İslamcılık, laik (dini olmayan, dinsiz) Türkiye Cumhuriyeti'ndeki derin devletçilerin görmek istediği türden bir İslamcılık..**

İslam'ı tabiri caizse öldürüp etinden, derisinden, kemiğinden, tüyünden vs. yararlanmak isteyen, İslamî olmayan bir İslamcılık..

*

Buraya kadar değindiğimiz hususlar, yazarın makalesinin ilk üç paragrafındaki, beş on satırındaki zırvalardan oluşuyor.

Ancak, yazarın dizginlenemez cehaleti, yazı boyunca devam ediyor.

Yazara göre *"İslamcılık bir bakıma Eşariliğin **kaderciliğine** karşı Maturidiliğin, Hanefiliğin **dinamik, eyleme dayalı, iradeyi, hürriyeti, aklı öne çıkaran** söyleminin gerilerden alınıp öne çıkarılması, Batının ataklarına, devlet aklına, millet hayatına getirilmesi çabasıydı"*ymış.

Şu saçmalığa bakınız.

Osmanlı'nın son döneminin en dinamik ve eylemci **İslamcı**larından birisi, belki de birincisi, olağanüstü bir zekâ, mücadeleci bir ruh ve güçlü bir mantığa sahip olan **Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi**'dir.

Kader konulu bir kitabı da mevcuttur, bu konuda Matüridiyye'yi bırakıp, Eş'arî mezhebini benimsemiştir.

Ancak bu, akla önem vermemesi anlamına gelmemektedir. Nitekim, dört ciltlik "***Mevkıfu'l-Akl***" adlı eseri, öncelikle **aklın önemi**ni anlatır.

*

İkincisi, kadere **inanmak** başka birşey, eylem düzeyinde ortaya çıkan kadercilik başka birşeydir.

Eş'ariyye mezhebi, kader yorumundan hareketle, olumsuz anlamda kaderci olarak nitelendirilemez. Nitekim onlar, kulun iradesini ve sorumluluğunu "**kesb**" kavramı ile ifade edip kabul ederler. Böylece, Cebriye'den (deterministlerden) ayrılırlar.

Star yazarının *"İslamcılık bir bakıma Eşariliğin kaderciliğine karşı Maturidiliğin, Hanefiliğin dinamik, eyleme dayalı, iradeyi, hürriyeti, aklı öne çıkaran söyleminin gerilerden alınıp öne çıkarılması, Batının ataklarına, devlet aklına, millet hayatına getirilmesi çabasıydı"* lafı, "bir bakıma" **kafasızlığını** belgeliyor.

Eş'arîlerdeki kader inancı eğer **kadercilik** olarak adlandırılacaksa, bunun kulun kula, **İslam aleminin Batı'ya karşı kaderciliği değil, kulun Allahu Teala'ya karşı kaderciliği** olarak anlaşılması gerekir.

Şu rezalete bakın.. Kafasız adam tutuyor, "**çağın gereklerine uygun dönüşüm**" diyerek, **çağ adı verilen put karşısında pasif, iradesiz, teslimiyetçi ve kaderci bir anlayışı** savunuyor, sonra da Eş'arîlere irade dersi vermeye kalkışıyor.

Eş'arîler kaderden söz ederken, Allahu Teala'nın iradesini ve kudretini anlıyorlar.

Senin sözde kaderci olmayan anlayışın ise, *"çağın gereklerine" kulluk etmeyi, irade ve hürriyetini çağın gereklerinin emrine vermeyi, kaderinin çağ denilen put tarafından belirlenmesi davetini* içeriyor.

*

Bu kafasız adam, zırvalarını bu noktada da bırakmıyor.

Sözlerini, *"**Osmanlı klasik dönemi**nde etkili olan Eşariliğin kaderciliği bir biçimde siyasi otoriteyi meşrulaştırıyordu"* diyerek sürdürüyor.

Sanki "Osmanlı klasik döneminde" ulema Eş'arî kelam kitaplarını koltuklarının altına alıp, Recep Tayyip Erdoğan'ın "yandaş medya" ile sürdürdüğü türden bir **algı operasyonu ve propaganda kampanyası** yürütüyordu.

Osmanlı döneminde siyasî otoriteyi meşrulaştıran, onun eylemi, iradesi, cesareti, gözüpekliği, ataklığı, kılıcı vs. ile îlâ-yı kelimetillah idealine samimi bağlılığı, adalete verdiği önem, halka gösterdiği şefkat, ve ulema ile meşayihe gösterdiği saygı idi, kader ve kaza tartışmaları değildi.

Eğer orada kadercilik anlayışının bir rolü olsaydı, bu anlayıştan başkaları da yararlanır, en önce yararlanabilecek odak da Karamanoğulları olurdu. Çünkü onlar, Anadolu Selçuklu Devleti'nin devamı ve varisi olarak görünme avantajına sahiptiler.

"Meşruiyet olsaydı kazacılık ve kadercilik / Karamanoğlu dahî alırdı azıcık."

*

Yazar, *"Arap havzasında **selefilik** İngiliz himayesindeki Arap milliyetçiliğinin doktrini oldu"* diyor ki, bu da bir zırva..

Baas Partisi örneğinin, Suriye, Irak ve Mısır gibi ülkelerdeki rejimlerin gösterdiği gibi, Arap milliyetçiliğinin ideolojisi ya da doktrini, **sosyalizm**di.

Zırvanın devamında, *"İstanbul merkezli İslamcılık ise Maturidi-Hanefi düşünceyi geliştirdi"* deniliyor ki, insanın, "Nesini geliştirdi?" diye sorası geliyor.

Neyi geliştiriyorsun, kabak mı yetiştiriyorsun?

Yazarın şu "**Marksist** tarih yorumu" ise, bütün bu zırvaların üstüne tüy dikiyor:

> "Emeviler'in Arap olmayan kavimlerin Müslüman olanlarından yani mevaliden kafirler için belirlenen cizye vergisini almaya devam etmesi Maturidi-Hanefi mezheplerini geliştirmişti."

Bu zırvaya göre, İmam-ı Azam'ın, sözde ödemek zorunda kaldığı "cizye"den dolayı dertlenip Hanefîliği icat etmiş, Emevîler'den intikam almak için ideoloji üretmiş olması gerekiyor.

Sen neye hizmet ediyorsun, Hanefîliğe mi, Marksizm'e mi?

Gerçekte nesin, müslüman mısın, **dini derin devlet adına afyon olarak kullanma** heveslisi ateist bir Marksist mi?

Nesin sen?

*

Yazarın cehaletinin kendisini gösterdiği bir başka cümle:

> "**Külli ve cüzi iradenin** varlığına bağlı olarak insan her şeye güç yetiremez, gücü yettiği kadarıyla sorumludur."

İnsanın herşeye güç yetirememesinin küllî-cüz'î irade ayrımı ile bir ilgisi yoktur.

Böylesi bir irade kavramsallaştırması ayet ve hadîslerde yer almaz.

Bu, kelamcıların, **Yunan felsefesinden** etkilenen akımlarla mücadele ederken yaptıkları bir isimlendirme ve ayrımdır.

Zannedilenin aksine, burada küllî irade ile Allahu Teala'nın iradesi, cüz'î irade ile de insanınki kast edilmez. Her ikisi de insanın iradesi için kullanılır.

Küllî irade, insandaki, fiilen ortaya çıkmamış iradeyi ifade eder. Salt zihinde mevcuttur. Fiilen ortaya çıktığında cüz'î irade adını alır.

Şunun gibi: Genel olarak "at" kavramı salt zihinde vardır. Ve bu küllî kavram salt zihinde mevcut olduğu için, bundan 100 yıl sonra yaşayacak olan atları da kapsar. Şu anda yaşıyor olan tek tek atlar ise, cüzlerdir.

*

Yazısına başlarken İslamcılık adına "**çağın gereklerine uygun dönüşüm teklifi"**nden söz eden adam, daha sonra, İslamcılık'ta şu özelliği buluyor:

> "**Kavramları siyasi gündemle yorumlamanın** ötesinde dini anlamlarını yerli yerine oturtma çabası da müşahede edilir."

A şaşkın, çağın gereklerine uygun dönüşüm teklif etmek, ve bu bağlamda kavramları siyasî gündemle yorumlamak, siyaseti **sabite**, İslam'ı ise **değişken** haline getirmek değilse, nedir?

Ve bu, "kavramların dinî anlamlarını yerli yerine oturtma" ile nasıl telif edilebilir?

Çağı İslam'ın gereklerine göre yorumlamak, müslümanca düşünmektir. İslam'ı çağın gereklerine göre dönüştürmek, böyle bir teklifte bulunmak ise, buz gibi **sapıklıktır.**

Papazlıktır. Tevbe Suresi'nin 31'inci ayetinde belirtilen şekilde papazlar gibi rablik taslamaktır.

*

Yazarın şu cümlesi ise, tam bir felaket:

> "Akıl ve naklin çelişmeyeceği, aklın da temel kaynaklar gibi olduğu yorumu Hanefiliğin ibadetlerde daha müsamahakar davranması, **İslam ile imanı ayırıp** Müslümanlığın sınırlarını genişletmesi imanın dönüştürücü gücünü kısmen zedelese de serbest dü-şünceyi, insana önem vermeyi, düşünceyi beraberinde getirdi."

Pes doğrusu!

Bunları yazan adam, Hanefîliği ve Matüridîliği öğretmeye kalkışıyor.

Yazarın iddiasının aksine, Hanefîlik ve Matüridîlik, İslam ile imanı ayırmaz, ikisinin aynı şey olduğunu savunur.

Ancak, bir ayet-i kerimede bu ayrım vardır:

> "Bedevîler 'Îmân ettik!' dediler. De ki: İmân etmediniz; fakat 'Müslüman olduk!' deyin; çünki îman henüz kalblerinize girmemiştir. Eğer Allah'a ve Resûlü'ne itâat ederseniz, (Allah) amellerinizden hiçbir şey eksiltmez. Şüphesiz ki Allah, Gafûr (çok bağışlayan)dır, Rahîm (çok merhamet eden)dir.'" (Hucurat, 49/14)

Aynı şekilde, Cibrîl hadîsi de İslam ve imanı ayırmaktadır.

(Daha önce bu konuya değinmiştik, fakat tekrarında fayda var. İmam-ı Azam tarafından ***Fıkh-ı Ekber***'de dile getirilmiş olan bu mesele, İmam Matüridî'nin ***Kitabü't-Tevhîd***'inin ele aldığı en son bahis durumundadır. ***Nesefî Akaidi***'nde de aynen tekrarlanır. (İmam Matüridî, bu konudaki değerlendirmesini ayrıntılı bir biçimde anlatmakta, başka ayetlerden deliller getirerek İslam ile imanın birbirinden ayrılamayacağını savunmaktadır. Hucurat suresindeki ayeti bu

çerçevede tevil ediyor ve buradaki "İslam/müslüman olma, teslim olma" ifadesinde müslümanlık kavramını, **terim** değil **sözlük** anlamıyla yani **boyun eğme** olarak ele alıyor. Allame Taftazanî de ***Şerhu'l-Akaid***'de bu yorumu dile getirmektedir. Bu yorum makuldür, çünkü imansız bir müslümanlık, gerçek bir müslümanlık değil, görünüşteki bir müslümanlık ve boyun eğme olur. Ayrıca Taftazanî, Zariyat Suresi'nin 35'inci ve 36'ncı ayetlerinde müslüman olma ile mümin olmanın aynı anlamda kullanılmış olmasına dikkat çekmektedir. Ancak bu, Hucurat Suresi'nde belirtilen gerçeği ortadan kaldırmaz. İşte o yüzden, Taftazanî, *"Bizim maksadımız, şeriatta muteber olan İslam'dır"* kaydını düşmektedir. İşte burada bir **Eş'arî** ya da **selefî** meşrepli biri, **Hucurat Suresi'nde belirtilen anlamda** İslam-iman ayrımı yapabilir, ve onun Ehl-i Sünnet dışı olduğunu söyleyemezsiniz. Çünkü zimmilik de bir boyun eğiştir ama bu, sonunda imanın kalbe yerleşmesi umulan bir müslümanlık olarak adlandırılmaz. Öte yandan, Hanefî-Matüridî çizgisi, iman ile ameli ayırır, imanı "kalp ile tasdik ve dil ile ikrar" olarak görür. Amel, imanın kemâlinden kabul edilir, dışarıda bırakılır. Aslında, iman ile İslam'ı aynı şey olarak nitelendiren bir anlayış, insanı, ameli de imandan bir parça olarak görmeye yöneltmeye elverişlidir. Bununla birlikte, **Allahu Teala kalpleri bildiği için, kulları hakkında "İman etmediniz, İslam oldunuz" diye hüküm verebilir, fakat biz kullar birbirimiz hakkında bu şekilde konuşamayız.** Fakat birinin söz ve amelleri kesin bir biçimde küfür anlamına geliyor, müslümanlık iddiasıyla açıkça ve tevil edilemez biçimde çelişiyorsa, ve bundan rücu da etmiyorsa, o başka. Burada da hüküm, kalple değil, zahirî söz ve amelle ilgilidir. Bir başkası, "Onun kalbine bak, niyeti iyi" de diyemez. Dolayısıyla "müslüman olduğunu söyleyip de iman etmeme" anlamında İslam-iman ayrımı bizim için dünya hayatında **pratik açıdan** önem taşımamakta, bizim, hakkında konuşabileceğimiz bir mesele olmaktan çıkmaktadır. Bu nedenle, Şeriat, yani dünyevî ahkâm açısından müslüman olma, mümin olma anlamına gelmektedir. O yüzden Taftazanî, *"Sonuç olarak **şeriatta** bir kimsenin mümin ama müslüman olmadığına veya müslüman ama mümin olmadığına hükmetmek doğru olmaz"* demektedir. Ancak bu, salt dünyevî hüküm, yani **Şeriat** bakımından böyledir.)

Konuya dönersek, **yazarın "Hanefî mezhebinin İslam ile imanı ayırması"ndan söz etmesi, onun, üzerinde kalem oynattığı konuya olan vukufunun ve hakimiyetinin derecesini ortaya koymaktadır.**

Zır cahil bir adam, tutup bilmediği konularda "işkembe" mahsulü ifrazat üretiyor, olay bundan ibaret.

Böyle bir yazarı ve yazısını tartışmak ve bu cesametteki bir cehaletin kiri pasıyla uğraşmak zorunda kalmak ne büyük bir acı, ancak yaşayan bilir..

*

Fakat, yazarın asıl "bomba"sı başka:

> "Hanefi-Maturidi ekol İslam'ı asabiyeden kurtarıp **insanlığın dini** yaptı."

Asabiye(t)den kast edilen, bir tür ırkçılık..

Ve bu cümlede geçen ırkçılık da, Arap ırkçılığı demek oluyor.

Hanefîlik ortaya çıkmadan önce İslam, Arap dini imiş, İmam-ı Azam gelip, **insanlığın dini** yapmışmış..

Hayır, İslam, İmam-ı Azam'dan önce de insanlığın dini idi, fakat, bu "bilgisiz olduğunu bile bilmeyen", cehalet alanındaki performansı insana parmak ısırtan yazar ile benzerlerinin savunduğu ***"gerçeğiyle alâkasız", reforme edilmiş Hanefîlik-Matüridîlik***, Türk derin devletçiliği ve ırkçılığının istismar nesnesi ve "yerli-milli çağdaş sapık mezhebi" durumunda.

Yazarın, yazısının sonuna doğru yaptığı İslamcılık tanımı da bunu gösteriyor:

> "İslamcılık, … **bu toprakların ruhuna uygun** olarak Maturidi-Hanefi yorumun tercih edilmesidir."

Derin sipariş üzerine kaleme alınmış izlenimi veren bu satırlar, adeta, *"İslamcılık, **Kur'an** ve Sünnet'e uygun olmasa da olur, **bu toprakların ırkçı ve bencil, mülevves, papazvari, lağımdan daha berbat pislik ruhuna** uygun olsun yeter"* der gibi bir havada..

Bu rezil derin devlet ya dinden elini çekecek, ve müslümanlık taslayan birtakım muktedirler de onların bu oyunlarına göz yumup açık ve dolaylı destek vermekten vaz geçecek, ya da bu ülke, bu alçaklık ve şerefsizliği tertipleyenleri ve buna payanda olanlarıyla birlikte batıp gidecek.

İSLAMCILIK DÜŞMANLIĞI VE AJANLIK

Yarım asır önce, zahirde **İslamî/İslamcı kesimde yayıncılık** faaliyeti yapıyor gibi görünen, gerçekte ise, **Soğuk Savaş'ın İslam'ı *Komünizm'e ve Sovyet Bloğuna karşı kullanma*** konsepti çerçevesinde "**derin" güçlere çalışmış olan bir kaşar yazar**, Soğuk Savaş sonrası "Yeni Dünya Düzeni"nde, farklı bir kulvarda görevine devam etti.

Mehmed Şevket Eygi adlı soytarıdan söz ediyorum.

(Bu şahsın devletin ajanı olduğunu eski içişleri bakanlarından ve başbakan yardımcılarından **Faruk Sükan**'ın açıklamış olduğunu **Ünal Tanık** yazmıştı. Daha sonra **Genelkurmay İstihbarat Dairesi** eski Başkanı Korgeneral İsmail Hakkı Pekin de bunu açıkladı. Ancak, bu aşağılık adamın ajan olduğunu anlamak için onların itiraflarını beklemek gerekmiyordu. Yazılarından belliydi.)

1989 yılında Sovyet Bloğu çökünce, Batı, Komünizm'in yerine **İslam'ı "yeni düşman"** olarak seçmişti.

Ancak, sözde "**din olarak İslam**"la savaşıyor gibi görünmemek için, ısrarla **İslamcılık (Islamism)** kavramını kullandılar.

İslamcılık tanımlarına bakıldığında ise, bunun, İslam'ın sosyal, siyasal ve ekonomik boyutlarının hayata geçirilmesi olduğu görülüyordu.

"Din olarak İslam" ise, müslümanların, yaşadıkları **küfür rejimleri**nde **"devletlerine sadık iyi vatandaşlar"** olarak, **bireysel ibadetleri**ni, yine "küfür rejimlerinin izin verdiği sınırlar içinde" ifa etmeleri demek oluyordu.

*

Bu kadarının o küfür rejimlerine bir zararı yok.

Müslüman kimseye zarar vermeyecek, herkese iyilik yapacak, yardım edecek, çalıp çırpmayacak, hırsızlık yapmayacak, **iyi bir yönetilen (ya da güdülen davar** olacak) fakat "siyaset"e müdahil olmak, **"İslam'a göre yönetmek"** isterse, "İslamcı" diye hedefe konulacak.

Tabiî ki İslamcılık'la mücadele edenler sadece Batılılar değil. Onların **"yerli ve milli" laik/dinsiz (din dışı) müttefikleri** de canla başla uğraşıyorlar.

Kaleyi içerden işgal edip çökertmek için de, "**riyakârlık ve düzenbazlık yolunda merhale katetmiş**" **medenî/medineli kaşarları** kullanıyorlar.

Yazımızın başında sözünü ettiğimiz duayen boşboğaz bunlardandı.

*

Sözünü ettiğimiz kaşar sahtekârın yazılarına bakıldığında, **psikolojik savaş, manipülasyon/yönlendirme ve propaganda teknikleri**ni çok ustaca kullandığı farkediliyordu.

Propaganda faaliyetinin en **temel ilke**sini, bir fikri tartışmaksızın, **salt iddia** düzeyinde ileri sürme oluşturur.

Çünkü tartışmaya başladığınızda, şayet fikriniz temelsiz ise, zaafları ortaya çıkar. Tartıştıkça, çırpındıkça batarsınız. En basit bir karşı çıkış, sizi yerle bir edebilir.

Bu yüzden, propaganda faaliyetinde sadece iddialar ortaya atılır ve sanki bunlar, ***ispatlanmasına ihtiyaç bulunmayan*** **apaçık gerçeklermiş gibi** bir izlenim verilmeye çalışılır.

İkinci ilkeyi, iddianın en basit, yalın, kısa ve öz biçimde dile getirilmesi, en düşük zekâ seviyesine hitap edecek şekilde **sloganik** formatta tutulması oluşturur. (**"Mevzubahis olan vatansa gerisi teferruattır"** sözü gibi.. Mevzubahis olan vatansa, başka insanların canı da, malı da, hürriyeti de, şahsiyeti de, namusu da

teferruat mıdır?! Bir insan için bir vatana sahip olmanın anlamı nedir?.. Bunlar olmazsa, vatanın bir anlamı var mıdır?.. Mesela Hz. İbrahim a.s., "Mevzubahis olan vatan, o halde, başımızdaki **Nemrut**'a itaat edelim" mi demeliydi?!)

Propaganda faaliyetinin temelini oluşturan üçüncü ilkeyi, söz konusu iddia ya da iddiaların inat ve ısrarla **sürekli tekrar**lanması, bozuk plak gibi yinelenmesi, temcit pilavı gibi sürekli sofraya getirilmesi oluşturur.

Çünkü genelde insanlar, bir propaganda ustası olan **Hitler**'in ***Kavgam***'ında fade ettiği gibi, bir yalanın sürekli tekrarlanacağına ihtimal vermezler. Pekçok insan, bir iddiaya, sırf sürekli tekrarlandığı için inanır.

Hatta, insanlar, böylesi sık tekrarlanan büyük yalanlara, küçük yalanlara göre daha kolay inanırlar.

Çünkü, o kadar büyük bir yalanın uydurulabileceğini ve böyle pervasızca tekrarlanabileceğini düşünmek istemezler.

*

Sözünü ettiğimiz kaşar sahtekârın, **psikolojik savaş teknikleri**ni çok ustaca kullandığını söylemiştik.

Asıl görevi ya da hizmeti İslamcılık'la mücadele, fakat bunu "yutturmak" için, yanına **Kemalizm ve Moiz Kohen** eleştirisi koymayı da ihmal etmiyordu.

Ona yazdıran **"derin"ler** için bunun bir zararı yoktu. Çünkü **kaşar mıymıntının** hitap ettiği kesim zaten bunlara karşı.. Fakat çoğu, sırf sevmedikleri Kemalizm'e ve Moiz Kohen'e de çatılıyor diye, İslamcılık düşmanlığı yapılmasına razı olacak kadar da kendilerinden ve dünyadan habersizler.

Kaşar madrabazın bir başka **şeytanî kurnazlığı**nı, reformculuk, Fazlurrahmancılık vs. gibi bir yığın bozuk akımı sıralayıp araya İslamcılığı da sokuşturması oluşturuyordu.

*

Kaşarın **küfre** düşmeyi umursamadığı da malumdu..

Çünkü, **bütün** İslamcılıkların sapıklık olduğunu yazabilecek kadar azgınlık ve şirretlik sergiledi.

"Bütün" kelimesini kullanmasa **tevil** kapısı açık kalacaktı.

Fakat buna gönlü razı olmadı, o kapıyı kendisi kapattı.

İslamcılığa **"mutlak"** olarak karşı çıktı, "**takyid"** etmedi.

İslamcılığı bu şekilde aşağılamanın son tahlilde İslam'ı aşağılamak olduğunu anlayamıyor muydu?

Rüşvet**ci**lik kötüyse, bunun nedeni rüşvetin kötü olmasıdır. Rüşvetin iyisi olmaz, dolayısıyla rüşvcetciliğin de iyisi olmaz.

Eczacılık iyidir, çünkü ecza iyidir, faydalıdır.

Siyasetcilik kavramı ise nötrdür, çünkü siyasetin iyisi de, kötüsü de olur.

"Bütün İslamcılıklar sapıklıktır" diyen bir adamın ise, İslam'ı değer bakımından nötr bir şey olarak da görmediği, tümden sapıklık olarak gördüğü anlaşılır.

Allahu Teala böyle bir alçağın maskesini **Genelkurmay İstihbarat Dairesi başkanlığı** yapmış bir generalin eliyle düşürmeseydi bile, aklı olan, bu alçaklığı ancak bir ajanın yapabileceğini anlardı.

*

Bu kaşar alçak, *"Şeytanî ve deccalî şer güçleri İslamı bozmak, tahrif etmek, içinden yıkmak için; ... İslamcılık, ... cereyanı çıkartmışlardır"* diyordu.

Tabiî, İslamcılık tabirinin önüne ve ardına başka şeyler ekliyor ki, aldatabilsin. **Zehiri** bal içinde sunarlar, altın kâse de onun suç ortağı.

Bu kaşar ve pişkin alçak, İslamcılık cereyanı ile "seytanî ve deccalî şer güçler" arasındaki ilişkiyi açıklama, gösterme ve ispat etme ödevini, **"yalan"a dayalı propaganda**nın bir sonucu olarak, ısrarla ve inatla, ifadan kaçındı.

Oysa, iddiasını ispat etmesi, İslamcılığın **sapıklık** demek olduğunu ve **şeytanî** güçlerle bağlantısının bulunduğunu **delilleriyle kanıtlaması** gerekirdi.

Delil getiremediği için, kendi satılmışlığını ve şerefsizliğini belgelemiş oldu.

Aslına bakılırsa, şerefsizlik kelimesi, bunun karakterine nisbetle bir asalet unvanı gibi durmaktadır.

Ona şerefsiz demekle, şerefsiz kelimesine zulmetmiş, bu kelimeyi ziyan etmiş oluyoruz.

*

Bu, kimlerin ajanı olduğunun gizli kalmasından dolayı zıvanadan çıkan kaşar alçağa göre, İslamcı olan **Babanzade Ahmed Naim Bey**, **Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi, Mehmed Akif** vs. "**sapıklık**" cereyanının öncüleri..

Ve, bu sapığın iddiası çerçevesinde düşünülürse, bu saygıdeğer isimler, **"seytanî ve deccalî şer güçler"** tarafından ortaya sürülmüş kişiler. Kendisi ise değil.

Böylece, İslamcılığa savaş açmış olan Haçlı Batı dünyası da, bu **"seytanî ve deccalî şer güçler"**le mücadele eden kutlu ve mübarek güç olmuş oluyor.

*

16 Kasım 2021 tarihinde ***yeniakit.com.tr***'de **"Merhum Mehmet Şevket Eygi'nin pişmanlığı: İki şeyhi dinlemedim, başıma gelmeyen kalmadı"** başlığıyla bir haber yayınlanmıştı.

Haberde şöyle deniliyordu:

> 2019 senesinde Hakk'a yürüyen gazeteci-mütefekkir Mehmet Şevket Eygi'nin bilinmeyenlerine dair dikkat çeken bir yazı kaleme alındı. Aydın Başar, "**İrfan Dünyamız**" internet sitesinde yayınlanan yazısında, Eygi ile anılarını kaleme aldı.

Eygi'nin laflarını kaydeden Aydın Başar'ın şu cümleleri dikkatimizi çekti:

> Kelimesi kelimesine not aldığım dikkat çekici sözlerinden birisi de şuydu: "**İki büyük şeyh efendinin sözünü dinlemedim,** başıma gelmeyen kalmadı. Bütün gazetelerim elimden çıktı, gırtlağıma kadar borca battım. **Birincisi Mehmed Zahid Kotku Efendi;** 'Gazeteyi hemen bırak, başkasına sat' dedi. **Sami Ramazanoğlu Efendi** de beni hususi yanına çağırtıp 'Çok eleştirilerde bulunuyorsun bunu **yapma**' dedi. İkisini de dinlemediğime çok pişman oldum."

Onun başında bulunduğu gazetenin çıkmasına vesile olan zat, Mehmed Zahid Kotku rh. a.'di.

Eygi'nin gazeteden elini çekmesini isteyerek onu mu kurtarmaya çalışıyordu, yoksa müslüman kitleyi mi onun şerrinden halas etmek istiyordu, bilemem.

Ancak, merhum Mahmud Sami Efendi'nin de onun faaliyetinin bir provokatörden beklenecek türden olduğunu düşündüğü anlaşılıyor.

*

Adam, **“mutlak”** ifade kullanmak yerine “Bazı İslamcılıklar bozuktur, şöyledir böyledir vs.” dese, ifadelerini “takyid” etse, gerçek niyetinin ve artık azmanlaşıp azgınlaşmış olan **nifakının** farkında olduğumuz halde, **“Hüküm zahire göre verilir”** diyerek azgınlığını görmezden geleceğiz.

(Aslında kimin uşağı olduğu da bizi ilgilendirmiyor, Cehennem’e kadar yolu var. Fakat bir piyon olarak “İslam karşıtı operasyon”da yer alır, “Bütün İslamcılıklar sapıklıktır” diyerek kuduz köpekleri imrendirecek bir kudurmuşlukla İslamcılığa saldırırsa, üstüne üstlük iddiasını ispat yükümlülüğünü bile iftiralar eşliğinde hakaret ettiği kesimlere yıkmaya kalkışırsa, muhataplarının ona cevap verme hakkı, daha önemlisi sorumluluğu doğar.)

Fakat, İslamcı kesimin basiretsizliği, firasetsizliği, cahilliği, vurdumduymazlığı, nemelazımcılığı, unutkanlığı, saflığı vs. yüzünden o kadar gemi azıya almıştı ki, lafı dolandırmaya bile lüzum görmüyordu.

KİBAR BİR İSTANBUL BEYEFENDİSİ YA, MESELA "BÜTÜN ATATÜRKÇÜLÜKLER SAPIKLIKTIR" DİYE ASLA YAZMAZ

Lafta, görünüşte, sanattan, incelikten, zarafetten anlayan bir beyefendidir. "Efendimmm"li, "bendeniz"li konuşan, asla "ben" demeyen bir edeb ve incelik harikasıdır. Nezaket timsalidir.

Gerçekte ise, yontulmamış bir kalas, eğitilmesi imkânsız bir öküzdür.

Öyleydi.

Bu sahte inceliğinden dolayı ondan, "Bütün Atatürkçülükler sapıklıtır" ya da "Bütün Türkçülükler sapıklıktır" diye bir söz duyamazdınız.

Kibarlığı buna engeldi.

Güya..

Çünkü bu öküz, "Bütün İslamcılıklar sapıklıktır" diye yazabildi.

Hem de nerde?..

Millî Gazete'de..

O gazetenin bir tane yazarı bile çıkıp ona "Beyefendi, zatıalinize bu üslup yakışmadı, şahsen bendeniz çok incindim!" filan bile demedi, diyemedi.

*

"**Solculuk sapıklıktır**" demek, s**ol** düşüncenin sapıklık kabul edilmesi anlamına gelir.

Sağcılık için de aynı şey geçerlidir.

“**Tarihçilik sapıklıktır**” derseniz, bundan, **tarihin bizzat kendisinin** sapıklık olduğu sonucu çıkar.

Faizciliğin kötü birşey olduğunu, aklı başında herkes kabul eder, çünkü faiz kötü birşeydir.

Üçkâğıtçılık, dolandırıcılık, sahtecilik, kaçakçılık, yankesicilik, karaborsacılık, yalancılık vs. kötüdür.

Buna karşılık, **saatçilik, demircilik, bekçilik, denizcilik, antikacılık, kuyumculuk, fizikçilik, kimyacılık, tamircilik, ziraatçilik, işçilik, inşaatçılık, eczacılık, dişçilik, sporculuk, edebiyatçılık** vs. aşağılanma anlamına gelen sıfatlar olarak kullanılmaz.

Hiçbir aklı başında insan, bir kimse için mesela, **“O adam sapıktır, çünkü eczacıdır”** demez, çünkü bu, “ecza” kelimesine karşılık gelen ilaçların sapıkça şeyler olduğunu iddia etmek anlamına gelir.

Böyle bir ifadeyi kullanan kişi, aklını yitirmiş bir deli ya da bunak (veya işi deliliğe vuran **düzenb**az) olduğunu ortaya koymuş olur.

Bir insan **“İnşaatçılık sapıklıktır”** diyorsa, bizzat inşaat ameliyesi ya da olgusunu sapıklık olarak görüyor demektir.

Aynı şekilde, “**Bütün İslamcılıklar sapıklıktır**” diyen ve böylece bizzat İslam’ı sapıklıkla ilişkilendiren kişinin, aklını yele vermiş bir sapık (veya düzenbaz hain) olduğundan şüphe edilemez.

Sapığın daniskasıdır.

*

Böylesi laflar, sadece sapıklıkla kalan birşey de değil..

Düpedüz **küfür söz**dür.. Sapıklığın en şedit biçimi.. Şeytanca bir sapıklık.

Çünkü burada, İslam'ın bizzat kendisini, Allahu Teala'nın dinini aşağılama vardır.

İslam'ın bizzat kendisini sapıklık olarak görmeyen bir kimse, "Bütün İslamcılıklar sapıklıktır" diye konuşamaz.

*

İslamcı olduğunu söyleyenler arasında yanlış görüşleri de savunanlar olamaz mı?

Olabilir.

Hatta, aralarında, İslamcılık adına kasten hatalı söylemler üreten **ajan**lar da bulunabilir.

Fakat, bundan hareketle, **"mutlak" biçimde** İslamcılığı hedef alan ifadeler kullanmak, ancak **kötü niyet**ten kaynaklanabilir.

Hz. Peygamber s.a.s. ümmetin **73 fırka**ya (mezhep de diyebiliriz) ayrılacağını, 72'sinin dalalette/sapıklıkta olacağını haber vermiştir.

Bu fırkaların hepsi de müslüman olduğunu söylüyor.

73 fırkadan 72'sini dikkate alıp, istisnalar kaideyi bozmaz kabilinden bütün müslümanların dalalette olduğu nasıl söylenemezse, **mutlak** biçimde "Müslümanlık sapıklıktır" denilemezse, İslamcılar arasında bulunan hatalı kesimler ya da hatalı İslamcılık söylemleri bahane edilerek, *Batılıların ve yerli-milli işbirlikçilerinin İslamcılık dedikleri* fikirler manzumesi de **mutlak** biçimde sapıklık olarak nitelendirilemez.

72 bozuk fırkaya bakıp "Müslümanlık sapıklıktır" diyenle, "Bütün İslamcılıklar sapıklıktır" diyen kişi arasında hiçbir fark yoktur.

İki söz de küfürdür.

*

Osmanlı'nın son döneminde **Türkçülük/ırkçılık ve Batıcılık gibi ideolojiler** ortaya çıkınca, İslam'ın başka herhangi bir ideolojiye izin vermediğini kabul eden ilim adamı ve münevverler, bu ırkçı ve Batıcı kesimler tarafından **İslamcı** diye adlandırıldılar.

Babanzade Ahmed Naim, Mehmed Akif, Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi, Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır, Eşref Edip, Hasan Basri Çantay, İskilipli Atıf Efendi … bunlardan.

İslam'ı batıl ideolojilere karşı savunmak için siyasal, sosyal ve ekonomik konularda dile getirdikleri görüşlere de **İslamcılık** denildi.

İslamcılık sapıklık değil, adı üstünde **İslam taraftarlığı**dır.

İslamcılık sapıklıktır diyen **beyinsiz bunak**lar ise, alenen küfür söz söyleyerek kendilerini **deşifre** etmiş olmaktadırlar.

Sözlerinin, akıl, mantık ve ilim ölçüleri içinde tevili mümkün değildir.

Bunların istediği şu: İslam, (Haçlı keferesinin ve yerli-milli **derin** acentalarının arzusu doğrultusunda) mevcut **ilmihal bilgileri parantezine** alınsın, İslam'ın salt **ibadet** boyutu gündeme getirilsin..

İslam'ın *sosyal, siyasal, hukukî ve iktisadî boyutlarının **batıl ideolojiler karşısında** savunulması* ise, "Bu, İslamcılıktır. Bütün İslamcılıklar sapıklıktır" **şeytanî slogan**ı ile itibarsızlaştırılsın.

*

İslamcılığa savaş açanların kimler olduğunu biliyoruz.

Başta **İngilizler** olmak üzere bilumum **Haçlı** keferesi, **siyonistler** ve onların **yerli-milli** işbirlikçileri, acentaları…

Bir de, müslüman görünen, dindarlık gösterisi yapan işbirlikçiler, **kıblesi seyyarlar** var.

*

Halkı müslüman, devleti laik/dinsiz ülkelerdeki **derin** münafıklar, **Soğuk Savaş** döneminde **komünizm**e ve **sol**a karşı dindarları provoke ettiler.

Sonra, **Soğuk Savaş** bitti..

İngiliz-Amerikan keferesinin liderliğindeki Haçlılar, yeni tehdit olarak İslam'ı görmeye başladılar.

"Böl ve yönet" ilkesi gereği, **müslüman-İslamist/İslamcı** ayrımını yapmaya başladılar.

Onların bu ayrımına göre, "müslüman"lar, mesela İngiltere'de **Kraliçe'nin, Ortadoğu'da ise laik/dinsiz rejimlerin hakimiyeti altında, *izin verilen sınırlar içinde* "müslümanlık** yapmaya razı olanlardı.

İslamcılar ise, Kraliçe'den veya çağdaş firavunların dinsiz rejimlerinden taraf olmayan, **İslam taraftarı** olanlardı.

İngiliz-Amerikan liderliğindeki Haçlı keferesi İslamcılığı bu şekilde hedefe yerleştirince, onların **"uydu"su yerli-milli küfür rejimleri** de harekete geçtiler.

Önceden komünistlere ve solculara karşı cepheye sürdükleri kullanışlı **kaşarları**, bu defa İslamcılığa ve İslamcılara karşı devreye koydular.

İSLAMCILIK DÜŞMANLARI KÜFRÜN ASKERLERİDİR

Bir adam sözde İslam'ı savunma maskesi altında İslamcılık karşıtlığı yapıyorsa, dünyadan habersiz bir zır cahil olması mümkündür. Uyarınız.

Uyarınıza rağmen bildiğini okumaya devam ediyorsa şundan emin olabilirsiniz: Evrensel küfür hareketinin "yerli ve milli derin acentası"nın emrindeki bir **işbirlikçidir**. Küfrün askeridir.

Böyle bir işbirlikçi, "Bütün İslamcılıklar sapıklıktır" ya da "bit'attir" diyorsa, **ne İslam'ı biliyordur, ne sapıklığı, ne bid'ati**.

Çünkü bid'at, dinde olmayan birşey ihdas etmek anlamına gelir. İslamcılık ise en genel tanımıyla, İslam'ın siyasal, sosyal ve ekonomik hükümlerinin uygulanmasını istemek anlamına gelmektedir.

Bu, bid'at midir?

Tam aksine, imanın zorunlu sonucudur.

Bunu bid'at olarak nitelendirmek, imana sapıklık demek olduğu için, aslında küfür söz söylemektir.

Böylesi sözlerin küfür söz olduğundan şüphe etmek de küfürdür.

“İSLAMCILIK OLMASIN, ÇÜNKÜ O İDEOLOJİ, ‘İZM’, MÜRİDİZM OLSUN!”

Bundan on yıl kadar önce medyada yoğun biçimde yapılan İslamcılık tartışması sırasında, **“Hz. Muhammed (s.a.v.) İslâmcı mıydı?”** şeklinde sivri zekâ mahsulü bir soru yönelten “müslüman” kalemler bile çıkmıştı.

Böylesine akl-ı selîm bakımından arızalı, şeytanî kurnazlık açısından parlak bir soruyu yöneltenler, açıkça, “Hz. Peygamber s.a.s. İslâmcı değildi” diyebilirler miydi?..

Zihin sefaletlerine bakıldığı zaman, “Belki de derler” diyebiliriz. Fakat böyle bir cevap, ahmaklıktan ya da bile bile hakikati gizlemekten başka ne anlama gelir?!

İlahiyatçı bir arkadaşım anlatmıştı: Yaşlı bir kadın, ona, “**Evladım, Peygamberimiz de Hanefî değil miydi?! Niye bu Şafiîler ayrı baş çekiyor?”** diye sormuş.

Şimdi birileri çıkıp, “Hz. Peygamber s.a.s. Hanefî ya da Şafiî mi idi; nerden çıkardınız bu Hanefîliği, Şafiîliği?” derse, bunu mantıklı ve iyi niyetli bir soru olarak mı kabul etmeliyiz?!

Yoksa bunun, **“dinsizliğe köprü” olan mezhepsizliği** revaçta tutmak için oltaya takılmış zehirli bir yem olduğunu mu düşünmeliyiz?

*

İslam dünyasında mezhep anarşisi çıkarıp cahil cühela takımının kendi kafasından mezhep icat etmesini ve böylece dinsizlik uçurumuna doğru sürüklenmesini isteyen hain odaklar, birilerine Hanefîlik ya da Şafiîliği sorgulatırken, onların insanlara **“Bunları bırakın, Atatürk’e gelin”** demelerini istemiyorlar.

Tam aksine, **"*Kur'an* Müslümanlığı"**ndan söz ettiriyorlar.

Aynı şekilde, İslamcılık düşmanlığını yazılarının vazgeçilmez odak noktası ve temel mesajı haline getirmiş olan "görevliler" de, "İslamcı olmayın!" derken, Atatürkçülüğe çağırmıyorlar. Güya İslam'a ve Müslümanlığa vurgu yapıyorlar.

Tıpkı, ***Kur'an*** Müslümanlığı maskesi altında, İslam'ın doğru yorumu olan hak mezhepleri yerle yeksan ederek dine zarar vermek isteyenler gibi.

Aralarında hiçbir fark yok.

Bütün bu bozgunculuk çetesi tetikçileri, bir madalyonun iki yüzü durumundalar. Şeytan'ın sağ ve sol kolu durumundalar.

Aralarındaki fark bu kadar.

*

İslâmcılığın (İslâm taraftarlığının), İslâm'la olan ilgisi açıktır; **adı** üstünde..

Buna karşılık, mesela tasavvufun ve sufîliğin müslümanlıkla olan ilişkisi, **kavramın bizzat kendisinden** fark edilebilen birşey değildir.

İslamcı kavramına savaş açacak kadar "derin" bir kavramsal hassasiyete ve fobiye sahip olanlar, şayet bunu, emrine girdikleri derin çetenin verdiği görev çerçevesinde yapmıyor olsalar, **tasavvuf ve sûfîlik** gibi kavramlara çok daha şiddetli bir biçimde karşı çıkıyor olurlardı.

Biz de, aşırılık sergilediklerini, yanlış akıl yürüttüklerini, ama iyi niyetli müslümanlar olduklarını düşünürdük.

Fakat, bu tetikçilerin durumu farklı.

Onlarınki, yanlış ve abartılı bir hassasiyetten değil, bozgunculuk eksenli görevden kaynaklanıyor.

Gerçekte, İslâmcılık kavramını bile sorgulayan anlayış, ancak, özü itibariyle **Selefî** bir tutum olarak kabul edilmesi durumunda "İslamî" bir meşruiyet zemini bulabilir. Çünkü, **selef sonrası kavram ve yaklaşımları** reddetme eğilimi, böyle yapanları tekfir etmemek kaydıyla, İslamî duyarlılığın bir yansıması olarak saygıyla karşılanabilir.

Ancak, bu İslamcılık kavramına **"derin" bir kin** duyan münafıklık çetesi tetikçilerinin ve onların iplerini ellerinde tutan **fitne ve fesat planlayıcılarının** böyle bir duyarlılığı yok.

*

Ne yazdığından habersiz, yaşı ile zekâsı ters orantılı bir grafik çizen birileri de, bir yandan bütün "izm"lere ve bu çerçevede İslamcılığa da muhalif olduklarını söylerken, diğer yandan da şunu diyebiliyorlar:

> "Keşke, Türkiye'nin yakın tarihindeki İslâmî uyanış hareketi **Mevdudî** gibi bir aktivistin rengine boyanacağına, mesela **Şeyh/İmam Şâmil**'in 19'uncu asır Kafkasya'sındaki "**Müridizm Hareketi**"ne paralel bir meşrebte olsaydı."

Bunları yazan Mehmet Şevket adlı bunak, aynı zamanda "Bütün İslamcılıklar sapıklıktır" diyen soytarı.

Mevdudî aktivistti (eylemciydi) de, Şeyh Şamil rh. a. pasifist miydi? Eylemcilik karşıtı mıydı?

Aslında, gerçek aktivist Şeyh Şamil'dir.

"Müridi**zm** hareketi" tabirindeki "**hareket**" kelimesi ile "**aktivistlik"** arasındaki ilişkiyi bile anlayamayacak kadar idraki ve zihni dumura uğramış bir bozuk plak ahmağa neyi nasıl anlatabilirsiniz ki?!

*

Müridizm hareketinden söz eden bu 19'uncu asır kafası, konu İslamcılığa gelince birden bire makas değiştiriyor, yaşından beklenmeyen bir kıvraklıkla fırıldak gibi dönüp "Ben bütün **izm'lere karşıyım**, İslamcılık da bir 'izm' , bir ideoloji, o yüzden ona da karşıyım" diye güya pek zekice açıklamalar yapıyor.

Aynı "süslüman" tip, bir başka yazısında *"Müslümanların dinî siyaseti şu temeller üzerine kurulu olmalıdır"* diyerek birtakım maddeler sıralıyor, yedinci madde olarak *"19'uncu asırda Kafkasya'daki **müridizm** gibi disiplinli hizmet etmek"* diyebiliyor.

Bir başka yazısında ise şu cümle yer alıyor:

> "Şamil, Nakşî ve Kadirî tarikatlarını askeri bir disipline sokmuş, **Müridizm** cihad **hareket**ini başlatmıştı."

Diğer bir yazısında ise şöyle diyor:

> "O, tarikati askerî bir disipline sokmuş, **müridizm** sistemini çıkarmış ve Müslümanlardan yüz kat kalabalık ve güçlü Moskof ordularıyla savaşmıştır. Sonunda mağlub olmuştur ama o yenilgi aslında bir zaferdir."

Bir başka yazısında, PKK ile mücadele edecek güçlere şu öğüdü veriyor:

> "Bu orduda, komando eğitiminin yanında Şeyh Şamil'in **Müridizm** teşkilatı ve ahlakı olmalıdır."

*

Söz konusu İngilizperest kafa, medyada yıllar önce yapılan İslamcılık tartışması sırasında, bilumum kefere ve fecere taifesi ile birlikte İslamcılık karşıtı cephede yer almış, safını belli etmiş, İslamcı olmadıklarını ilan etmek için sıraya girmiş olan

FETÖ'cülerin kuyruğuna takılarak "İslam yeter, İslamcılık kalsın" başlıklı bir yazı kaleme almıştı.

Şu cümle o yazıdan:

> "19'uncu asırda Kafkasya'da Şeyh Şamil'in **Müridizm** cihad **hareketi** bir İslam hareketi idi."

*

Ve bu zekâsı bitkisel hayata mahkum olmuş, kalbi komada şapşal suratlı ve bön bakışlı adam, **Sezai Karakoç**'un hatıratında birkaç cümle ile içyüzü bütün sefaletiyle tasvir edilen sinsi şahıs, **Çetin Altan** tipi adamlara karşı "yumuşamış" olduğunu belirten protez ahlâk ve karakterli tip, konu İslamcılık olunca zıvanadan çıkıp şirretleşebiliyor, çirkeflikte sınır tanımadan "Bütün İslamcılıklar sapıklıktır" diye yazabiliyor.

Müri**dizm** olsun, çünkü o "izm" (ideoloji) değil, İslam hareketi.. Ama İslamcılık olmasın, çünkü o "izm"..

Mürid iyi, **İslam** kötü.

İşte, Türk medyasında bu zekâ ve karakter düzeyindeki adamlar İslâm hakkında yazılar kaleme alıyorlar.

Ört ki ölem..

İSLAMCILIĞA KARŞI HAÇLILARLA İTTİFAK

"Müslümanım, İslâmcı değilim" diyerek müslüman mahallesinde tabiri caizse salyangoz ticareti yapan bazı yazarların, **rüşvet-i kelâm** kabilinden Kemalizm, Türkçülük vs. eleştirisi yapması, kimseyi aldatmamalıdır.

"Bakın ben Kemalizm'i ve Türkçülüğü de eleştiriyorum, o halde İslamcılığı eleştirmeme razı olsun" kabilinden yapılan peşrev, İslamcılık düşmanlığını meşru, makul ve haklı hale getirmez.

Bu tür boş yazarların Kemalizm ve Türkçülük eleştirisine bakarak kimsenin söz konusu ideolojilerden vazgeçtikleri yok.

Fakat, bu eleştiri, dindar kesime yapılan **"beyin yıkama" ameliyatı için bir narkoz** işlevi görmektedir.

Böylece, İslamî duyarlılık sahibi insanlar **uyuştur**ulmakta, yapılan akla ziyan İslamcılık düşmanlığı karşısında tepki gösteremez hale getirilmektedir.

*

Yapılan Kemalizm ve Türkçülük eleştirisi, **İslamcılığa karşı bu ideolojilerin savunucularıyla aynı safta** olunması gerçeğini değiştirmiyor.

Batılı sosyal bilimcilerin "icat" ettiği, "İslâm'ın bir ideoloji olmadığı, İslâmcılığın ise İslâm'ı bir ideoloji haline getirmek olduğu" safsatası, adamların temel argümanı durumunda.

Yani, müslüman mahallesinde **Haçlı zihniyetinin (ve onun "yerli ve milli" acentalarının) sözcülüğünü** ya da tetikçiliğini yapıyor, "kale"nin düşmesi için içerden beşinci kol hizmeti sunuyorlar.

İslamcılık söz konusu olduğunda, bu "müslüman" yazarların söylemlerinin, Haçlı sömürgecilerin ve "derin acenta"ların söylemleri ile tamamen örtüştüğü görülüyor.

*

Söz konusu yazarların Kemalizm'i vs. eleştiriyor gibi görünmesi önem arzetmiyor, çünkü resmî ideoloji açısından **gerçekçi ve ulaşılabilir hedef**, İslamî duyarlılık sahibi insanların Kemalist hale getirilmesi değil, İslamcı olmaması..

Resmî ideolojinin bekçileri, müslümanlardan Kemalist olmalarını istemenin gerçekçi bir talep olmayacağını biliyorlar, onların İslâmcı olmamalarını yeterli görüyorlar.

Gerçekte **resmî ideoloji** dediğimiz "helvadan put", Kemalizm de değil.. Statik, dogma niteliği taşıyan bir resmî ideoloji yok çünkü.. Uluslararası konjonktür, iç siyasal dengeler, halkın talepleri ve bürokratik elitlerin tercihleri gibi farklı parametrelerin karşılıklı etkileşimi ile belirlenen ve sürekli yenilenen dinamik, konjonktürel, pragmatik, eyyamcı, çıkarcı ("ulusal (!) çıkar"cı) ve oportünist bir ideoloji söz konusu..

Resmî ideolojiye sırtını dayamış kesimler, insanlardan "birşey olmaları"ndan ziyade, "düzen" dışı **"siyasal" anlam** içeren herhangi birşey olmamalarını istiyorlar.

Bu yüzden, halkın "**İslamcılık karşıtı olmak kaydıyla" "müslüman**" (!) olmasında sakınca görmüyorlar. Fakat bu "tatlı su" müslümanlığının (ya da belki süslümanlığın), İslamcı, yani İslam taraftarı hale gelmemesi için, sistematik, planlı programlı, propaganda tekniklerine dayalı, bilinçaltı mesajlar da içeren bir kampanyayı, farklı kanallardan, çok katmanlı ve çok boyutlu olarak kesintisiz biçimde sürdürüyorlar.

Laikleştirilmiş, yani İslamcı (İslam taraftarı) olmayan ucube bir müslümanlık (ya da süslümanlık) olsun, bu süslümanlar, siyasal duruş söz konusu olduğunda İslam ile diğer ideolojiler arasında tarafsız olsunlar; istedikleri bu..

Kemalizm'e, Türkçülüğe ve İslamcılığa eşit mesafede dursunlar, hiçbirini tutmasınlar.

Kemalistler Atatürkçülüklerine devam etsinler, fakat Müslümanlar İslamcı (İslam taraftarı) olmayan beyni buz tutup donmuş zombiler haline gelsinler.

*

Nedir İslâmcılık?..

Türkiye'nin resmî dil teşkilatının, **Türk Dil Kurumu'nun (TDK) sözlüğü,** "İslâmcı" kavramını şöyle tanımlıyor:

> **"Müslümanlığın esaslarını sadece dinî hayatta değil, hukuksal, ekonomik ve siyasal düzenlemelerde de geçerli kılmak isteyen."**

İslâmcı olmadığını, sadece müslüman olduğunu söyleyen **muhafazakâr ya da süslüman** boş yazarlar ne demek istiyor bu durumda?..

Resmî ideoloji yanlılarına göz kırpıp, "Bakın biz İslâm'ın **sadece 'dinî hayatta'**, yani **ibadetler** söz konusu olduğunda geçerli olmasını istiyoruz. **Hukuksal, ekonomik ve siyasî düzenlemeler İslâm dışı olabilir, bizim için sorun değil**.. Hatta, **sizin namınıza İslamcılarla mücadele** ediyor, onlara her türlü hakareti reva görüyoruz.. Bu iyiliğimizi unutmayın**"** demek mi istiyorlar?..

Bunu demiyorlarsa, ne demek istiyorlar?..

MÜSLÜMANIN İSLAMCI OLMAMA SEÇENEĞİ YOKTUR!

Şayet İslâmcı kavramı ***Kur'an*** ve Sünnet'te yer almadığı için reddedilecekse, aynı şey **Millî Görüş*çü***, Nurcu, Süleymancı, **Hanefî, Nakşî, Matüridî** vs. kavramları için de geçerli olmalıdır.

Bununla birlikte, **İslâmcı** kavramı ile mesela bir **Hanefîlik** ya da **Kadirîlik** aynı kefeye konulamaz.

Bir insan "Ben Hanefî değilim" dediğinde, bundan birşey lâzım gelmez.. Şafiî ya da Malikî olabilir..

Çünkü, Hanefî olmak, "tanım gereği", **içtihadî** konularda İmam-ı Azam'ın mezhebine tâbi olmak anlamına gelir. İçtihatların temel alındığı ayet ve hadîslerin reddedildiğini göstermez.

"Ben Nakşî değilim" dediğinde de kınanamaz, belki Kadirîdir. Hatta hiçbir tarikata müntesip olmasa bile bu yüzden suçlanamaz.

*

İslâmcılığa gelince, "tanım gereği" bir insanın, şayet müslümansa, İslâmcı olmama seçeneği yoktur.

Sözlüklerde ve ansiklopedilerde yaygın bir biçimde tanımlandığı şekliyle İslâmcı olmadığını söyleyen bir insan, gerçekte, en iyi ihtimalle, "İslâm'ı sadece ibadet hayatı için geçerli kabul ediyorum" demiş olur.

Bu ise, İslâm değildir, **İslâm'ın Hristiyanlık ve Yahudilik gibi tahrif edilmiş** bir karikatürüdür.

Burada, "İslâmcı değilim, müslümanım" demek, **kelime oyunu** yapmaktır, sahtekârlıktır.

Bunu söyleyen insanın ayrıca şunu belirtmesi gerekir: "Bu İslâmcılık tanımı çerçevesinde ben de İslâmcı kategorisine giriyorum, fakat İslâmcı kavramını, başkaları tarafından üretilmiş bir etiket olduğu için kabul etmiyorum. Müslümanlık tanımım da, İslâm dışı çevrelerin müslüman tanımıyla ilgisizdir; ***Kur'an*** ve Sünnet'e dayanır."

Bu durumda İslâmcı-müslüman ayrımı **lafzî** bir tartışmaya dönüşür.

Ancak, yapılan tartışmanın seyrine bakıldığında, olayın **lafzî olmanın ötesinde "derin" anlamlarının** bulunduğu görülmektedir.

*

İslâmcı olmadıklarını söyleyenler, İslâmcı olduklarını ya da İslâmcılık tanımını yanlış bulmadıklarını ifade edenleri İslâm'ı bir "**ideoloji**" haline getirmekle suçlamaktadırlar.

Bu ideoloji suçlaması ise, kullanılan kavramın da gösterdiği gibi, Batı'nın **zihin kodlarıyla** yapılmış bir **saldırı**dır.

Batılılar'dan **ithal ettikleri "ideoloji" kavramıyla** İslâm'ın "ibadet dışı alanları da kapsayan" anlaşılma biçimine savaş açıyorlar.

İslâmcı olduklarını söyleyen insanlara, İslâm'ın ahlâk, maneviyat ve ibadet boyutlarını reddetmedikçe, herhangi bir suçlama yöneltilemez.

Ama bugün asıl sorun, **"ibadet müslümanları"nın (daha doğrusu ibadet gösterişçiliği müslümanlarının) İslâm'ı bir bütün olarak benimsemekte zorluk çekmeleridir**.

İslâmcılık, işte buna bir tepkidir.

*

Başa dönersek, Nakşî olmadığını söyleyen bir insan, Kadirî olabilir.. Fakat İslâmcı olmadığını söyleyen bir kimse, tanım gereği, İslâm'ı salt bir "ibadetler manzumesi" olarak görüyor demektir.

Burada, "Hayır, ben onu demek istemiyorum" demek de gerçekte mugalata yapıyor olmaktan öteye gitmez. Çünkü, burada önemli olan, **muhatapların söylenen sözden ne anladığıdır**.

Bu ülkede, İslâmcılığın ne olduğunu bilmeyen mi var?!..

"Müslüman"lığa gelince, bu ülkede **herkesin müslüman kabul edildiğini**, ateist oldukları için yakılmak isteyenlerin bile cenazelerinin musalla taşına gelmesinden biliyoruz.

Bu ülkede, müslüman olmak kolaydır.. Ama İslâmcı olmak, daha baştan **bir bedel ödemeyi kabul etmek** anlamına gelir.

Mesela bu ülkede, İslâmcı olarak siyaset yapamazsınız..

Ama müslüman olarak siyaset yapmanız serbesttir.

Baykal da müslümandır, Kılıçdaroğlu da.. Ama onlar, **İslâmcı** bir siyaseti asla tasvip etmezler..

Bu ülkede, müslüman olarak askerlik yapıp "şehit" olursunuz, fakat İslâmcı olarak cihat yapıyor olduğunuzu ileri süremezsiniz..

Cihat yasak, şehitlik serbesttir. Bu, İslâmcılık ile müslümanlık arasındaki kıldan ince kılıçtan keskince sınırdır.

*

Müslüman olduğunuzu söylemenizi en şedit din düşmanı bile doğal karşılayabilir, fakat İslâmcı olduğunuzu açıklamanız birilerinin tüylerini diken diken eder.

Her önüne gelen size, "**Biz de müslümanız, din sizin tekelinizde mi?!**" diyebilir, fakat böyleleri asla, "**Biz de İslâmcıyız**" demezler, diyemezler.

Çünkü onlar, İslâmcı olmadığını söyleyen laik tatlısu düzeninin laf ebesi müslüman yazarlarının aksine, İslâmcı olduğunu söylemenin ne anlama geldiğini çok iyi anlamışlardır. Bu konuda "entel müslüman yazarlar" gibi tecahül-i arifane sanatının sınırlarını zorlamaya gerek duymazlar.

Bu yüzden, **Hanefî olmamakla, İslâmcı olmamak aynı kefeye konulamaz**.

Gerçek bir müslümanın İslâmcı olmama seçeneği yoktur, fakat Hanefî olmayabilir.

*

İslâmcı olduklarını söyleyenler "Müslümanım" diyenlere itirazda bulunmuyorlar.

"Müslümanım" diyen bir kimse, bunu söyleyip yerine otursa, tutup Batılılar'ın "içimizdeki işbirlikçisi" olarak İslâmcılar'a savaş açmasa, sorun yok.. Kimsenin onun müslümanlığıyla bir derdi bulunmuyor..

Ama, İslâm'ın siyasal, hukukî, sosyal ve ekonomik boyutlarına dikkat çekenlere, bu tutum Batılılar ve laikler tarafından İslâmcılık olarak adlandırıldığı için, evet sırf onların bu tutumu müslümanlık değil de İslâmcılık diye adlandırıldığı için, bunu alçakça ve haince bir fırsata dönüştürerek, kin ve nefretle saldırıyorlar.

Oysa, İslâmcı kavramına bu kadar kızmaları için hiçbir geçerli nedenleri yok..

*

Her dilin kendine özgü bir gramatik yapısı vardır. Biz **"İslâmî"** kelimesini kullandığımızda, gerçekte Türkçe'nin gramerine göre değil, **Arapça gramer**e göre

konuşmuş oluruz. Bunun Türkçe gramere göre ifadesi “İslâmca”, “İslâm’a göre” ya da “İslâm’a ait” olabilir.

İslâmcı da, Türkçe gramer kuralları çerçevesinde, “İslâm’ı benimseyen, İslâm taraftarı olan” demektir.

“Ci, cı, cü, cu” ekini sadece birşeyler satan insanlar için kullanan bir kimse ya Türkçe’yi bilmiyordur, ya da gerçekten şeytanca düşünen bir sahtekârdır.

Futbolcu dediğimiz kişiler, futbol satanlar değildir, futbol oynayanlardır.

Nakışçı, nakış satmaz, nakış yapar.

Baltacı Mehmet Paşa, balta sattığı için bu lakabı almamıştı.

Avcı Mehmet, av satan bir padişah değildi.

İslâmcı değilmiş de, İslâm satmıyormuş..

Böyle mantığın içine tükürülür.

“İSLAM, İSLAM-CI (KENDİSİCİ) OLMASIN, TÜRKÇÜ OLSUN!”

İslâmcılık konusunun, **İslâmcı** olduklarını söyleyenlerle İslâmcı olmayı zül addedenler arasında ara sıra oldukça gergin bir tartışmaya neden olduğu biliniyor.

İslâmcı olmayanların kimler, hangi kesimler olduğu malum. Burada sıralamayalım.

Bunların İslâmcılığın neden kötü birşey olduğuna dair bütün söyleyebildikleri iki-üç cümleyi geçmiyor.

İddialarına cevap da veriliyor, fakat, deliller getirerek tartışmak yerine, klasik propaganda tekniği çerçevesinde “**İslâmcılık kötüdür de kötüdür**” demeyi sürdürüyorlar.

*

Adam tutmuş İslâmcılığı yerin dibine batırıyor.

Şunu gözlerden saklıyor, bir insanı mesela **tarih’çi** olduğu için kınadığınızda, zımnen, tarihin berbat bir şey olduğunu söylemiş olursunuz. Tarih kötü birşey değilse, tarihçilik de kötü değildir.

Mesela **faizcilik** kötüdür, çünkü faiz kötüdür. **İtfaiyecilik** iyidir, çünkü itfaiye gerekli ve iyi birşeydir.

O nedenle, **“İslâmcılık kötüdür” demek, aslında “İslâm kötüdür” demekten başka birşey değildir.**

Daha doğrusu, bu, **“İslâm kendi başına bir tarafta dursun, birileri ona sahip çıkmasın” demek anlamına gelir.**

Tabiatta demir olsun, ama hiç kimse **demirci** olmasın, böylece demir, atıl vaziyette kenarda dursun” demek gibidir..

İslamcı olmadığını söylemek, mantık ve dil kuralları gereğince, kâfir olmak demektir.

İslamcı olmadığını rahatça söyleyebilen birisi ya kâfirdir ya da müslüman görünen bir münafık..

Ya bir de böyle biri, İslamcı olmadığını söylemekle yetinmiyor, İslamcılara karşı kin, öfke ve düşmanlık sergiliyor, hakaretler yağdırıyor, "sapık" ilan ediyor, şirretlik, çirkeflik ve arsızlıkla her türlü kötü sıfatı izafe ediyorsa?..

*

Günümüzde İslâmcılık, gerçekte fiilî bir siyasal sorun olmaktan ziyade, **itikadî** bir konu durumundadır.

Bugünün müslümanlarının, Türkiye gibi ülkelerde, İslâmcı olmakla fiilen yapabilecekleri birşey yok, hareket kabiliyetleri yok edilmiş durumda..

Ancak, "itikadî" açıdan bu mesele önem taşımaktadır.

İslamcı olmamak, "Siyasî hükümleri ve boyutları budanmış, **Hristiyanlık gibi** kuşa çevrilmiş, laik devletlerin emrine girmeye, onlar tarafından istismar edilmeye dünden razı bir İslâm" anlayışını savunmak demektir.

Birileri, İslâm'a açıkça savaş açmaları durumunda kazanamayacaklarını biliyorlar. Tek dertleri şu:

Laikçilik olsun, fakat İslamcılık olmasın..

Atatürkçülük olsun, İslamcılık olmasın..

Türkçülük olsun, İslamcılık olmasın..

Milliyetçilik olsun, İslamcılık olmasın..

Türkiyecilik olsun, İslamcılık olmasın..

Devletçilik olsun, İslamcılık olmasın..

Ulaşmaya çalıştıkları hedef bundan ibaret..

Camilerde bile ne kadarının nasıl anlatılacağına kendilerininin karar verdiği, istimlak edilip kamulaştırılmış, millileştirilip devlet malı haline getirilmiş bir İslam, varsın olsun..

Onlar da, ihtiyaç duydukları zaman, bu İslam'ı tepe tepe kullansın, istismar etsinler..

Mesela insanları **kendi ideolojileri** için ölüme göndersinler, ardından da "şehit" ya da "gazi" ilan etsinler.

Ama, şayet insanlar İslam için savaşmaktan bahsederlerse, yani İslamcı olurlarsa da, "yuları bunların ellerindeki alçak tipler" tarafından "sapık" ilan edilsinler, bu tipler "Bütün İslamcılıklar sapıklıktır" diyerek sövsünler.

Dini, heva ve heveslerinin, hizmet ettikleri o "çukur" odakların oyuncağı haline getirsinler.

Evet, birileri **"kaleyi içerden fethetmek"** için, İslamî camia içindeki karakter ve kişilik bakımından sorunlu kişileri istihdam ediyorlar.

Bunların da, **"ideolojik"** olarak, sadece İslamcılıkla ve İslamcılarla uğraştığını görüyoruz.

Yanına "hazmettirici" olarak da, riyakâr dindarca öğütler ekliyorlar.

İSLAMCILIK DÜŞMANLIĞI VE DERİN DEVLETÇİLERİN KUKLALARI

Derin devletçiler oyunu şöyle kurmuşlar:

Önce **solcu, Kemalist-Atatürkçü, ulusalcı, ırkçı** vs. bilumum (zer)zevat, herhangi bir İslamî talep söz konusu olduğunda buna **İslamcılık** damgasını yapıştırıyor..

Buna göre, mesela Akparti, İslamcı bir parti..

Halbuki, Akparti'nin İslamcılık'la herhangi bir ilgisi yok..

Bazı İslamcılar'ın da oy verdiği, içinde yer aldığı bir parti olabilir, fakat İslamcı değil..

Laik..

Nitekim Erdoğan, bu partinin lideri olarak Mısır ve Tunus'a gidip "Şeriat'e karşı laiklik" savunuculuğu yapmış durumda..

Hatta, işi o kadar ileriye götürmüş durumdalar ki, anayasada laiklik ifadesinin yer almaması (ki bu, Şeriat'in gelmese anlamı taşımıyor) talebini bile hoşgörüyle karşılayamıyorlar.

TBMM Başkanı İsmail Kahraman tam da bunu söylediği için Erdoğan'ın verdiği "ayar"a katlanmak zorunda kalmıştı.

*

Evet, önce Kemalist/Atatürkçü, laik, solcu tetikçiler, İslamcı olmayanlara (İslamcılık gömleğini çıkarmış olanlara) bile İslamcı etiketini yapıştırıyorlar.

Tanım gereği İslamcılık anlamına gelen bir anlayışa sahip bulunanlar ise, her ne kadar kendilerini özel olarak İslamcı diye adlandırmasalar da, doğal olarak, bu şekilde isimlendirilmelerine herhangi bir itirazda bulunmaya ihtiyaç duymuyorlar.

Bu "dinsiz"ci tetikçilerin ardından, **derin devletçi** fesat ve nifak mihraklarının yazdığı senaryo çerçevesinde, **"dindar" görünen münafıklar** rollerini ifaya başlıyorlar.

Senelerdir aynı rolü oynadıkları için maharet de kesbetmişler. Gayet inandırıcı oynuyorlar.

Bunlar önce **güzel ahlâk**, namaz niyaz vs. edebiyatı ile şirinlik sergiliyor, milleti, kusacakları zehiri "yutacak" hale getiriyor, ardından da laikçiler gibi İslamcılığa ve İslamcılar'a sövmeye başlıyorlar.

Böylece, derin devletçi **Haçlı** uşaklarının vermiş olduğu vazifeyi bihakkın yerine getiriyorlar.

Sözde İslam'ı savunuyormuş gibi yapıp, İslamcılığa, ve dolayısıyla İslam'a vuruyorlar.

Yani sözde tarihe önem veriyorlar, fakat tarihçiliğe acayip düşmanlar..

Yani denizleri faydalı buluyorlar, fakat denizcilik onlara göre zararlı mı zararlı..

Yani ilaç ve eczayı istiyorlar, fakat eczacılığa dehşetli karşılar..

*

Tarihçiliğe karşı olmak, gerçekte tarihe karşı olmaktır.

Eczacılığa savaş ilan etmek, gerçekte ecza ve ilaçların kökünün kazınması için çalışmaktır.

Denizciliği düşman bilmek, gerçekte denizlerden yararlanılmasına engel olmayı gaye edinmektir.

Aynı şekilde, **İslamcılık düşmanlığı da son tahlilde İslam düşmanlığıdır.**

Bunlar, bilumum İslamcılık düşmanlarıyla (Haçlısı, Budisti, Amerikalısı, sosyalisti, Kemalisti vs.) aynı dili konuşuyor, açıkça aynı safta yer alıyorlar.

Bu kadarını Medine münafıklarının reisi Abdullah ibni Übey bile yapmamıştı. Mescid-i Nebevî'ye geliyor, Peygamber Efendimiz s.a.s.'in sözlerine tasdik nevinden ilaveler yaparak sözde İslam'a hizmet ediyor gibi görünüyordu.

Medine Yahudileri'nin ve Mekke müşriklerinin icat edip piyasaya sürdüğü **"küfre ait söylemler"i açıkça dile getirmeye** kalkışmıyordu.

*

Burada akla şöyle bir soru gelebilir: Bazı Kemalistler neden Akparti'yi durduk yere İslamcılıkla suçluyorlar?

Evet, nedensiz yere suçluyormuş gibi görünüyorlar, fakat bir nedeni var.

Daha doğrusu birden fazla nedeni var.

Ortada çok katmanlı ve çok boyutlu bir oyun oynanıyor. Eski **MİT**'çilerden **Mehmet Eymür**'ün tabiriyle "**oyun içinde oyun**".

Birincisi, herşeye rağmen İslamcılık kavramını önemseyenlere **sahte bir adres** gösterilmiş oluyor: "Bakmayın siz öyle konuştuklarına, aslında **en halis İslamcı** bunlar. Siz de bunlar gibi olun."

İkincisi, Akparti'deki "eskiden kalma İslamcılık hassasiyetleri" fazla aşınmamış olanlara "Hoop dedik, öyle İslamcılık falan yapamazsınız, yaygarayı kopartırız" mesajı verilmiş, **ürkütülmüş oluyorlar**.

Üçüncüsü, onların bu İslamcılık yaygarasını/pasını bahane eden "Akparti'deki derin görevliler" topa girip, "Arkadaşlar, İslamcı görüntü vernmeyelim, birilerine koz veriyoruz, lütfen sakin olalım" mesajını verme imkânına kavuşuyorlar.

Dördüncüsü, Akparti'deki olumsuzluklar böylece Akparti'nin **"düzen"ciliğinin** değil İslamcılığın hanesine yazılıyor.

İSLAMCI OLMAYAN MÜSLÜMAN OLAMAZ

Konfüçyüs, "Kelimelerin gücünü anlamadan insanların gücünü anlayamazsınız" der.

İnanç, fikir ve dünya görüşleri arasındaki savaşların mermileri ve füzeleri, kelime ve kavramlardır.

Böylesi savaşlar çerçevesinde kullanılan kelime ve kavramlar, masum bir "anlama" çabası olmanın çok ötesindedir.

Olgu ve nesnelerin, gerçekte neyseler o olarak değil, özenle seçilen kavramlar yardımıyla, düşmanın etkisizleştirilmesini sağlayacak şekilde gösterilmesi hedeflenir.

İşte, İslamcılık-İslam ayrımı da, günümüzde, İslam'a karşı sistematik, sürekli ve kapsamlı bir savaş yürüten iç ve dış "hain" şeytanî odakların kullandıkları en önemli silahlardan biri haline gelmiş durumdadır.

Neymiş, ***Kur'an***'da İslamcı olmaktan değil, müslüman olmaktan söz ediliyormuş.

"Millilik, yerlilik, devletçilik" vs. sanki ***Kur'an***'da var.

Sanki ***Kur'an***'da, devlet-rejim ayrımına göre düşünmeyi ve laik, dinsiz veya putperest/müşrik devletlere bağlılığı savunmayı gerektiren bir ayet mevcut.

*

Webster sözlüğü, İslamcılığı şöyle tanımlıyor:

> ***1*: the faith, doctrine, or cause of Islam**
>
> (İslam inancı, öğretisi veya davası)

***2*: a popular reform movement advocating the reordering of government and society in accordance with laws prescribed by Islam**

(hükümeti ve toplumu İslam'ın öngördüğü yasalara göre yeniden düzenlemeyi savunan popüler bir reform / yeniden biçimlendirme hareketi).

Evet, İslamcılık buymuş..

Dünya, İslamcılık denilince bunu anlıyor.

İslamcılık buysa, İslamcı olmayan biri, ilk tanım çerçevesinde, kâfir demektir.

İkinci tanım çerçevesinde de kâfir olur, çünkü siyasetin ve toplumun İslam'ın öngördüğü yasalara göre biçimlendirilmesine karşı çıkmak, küfürdür. **"Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenler, kâfirlerin ta kendileridir."** (Maide Suresi, 5/44)

*

İmdi, eğer "ilerici" **Aziz Nesin**'e inanacak olursak, Türkiye'de geri zekâlılar çoğunluğu oluşturduğu için (ki **demokrasi, geri zekâlı bir toplumda sadece geri zekâlılığın hâkimiyetine hizmet eder**), İslam dinini benimsediğini söylediği halde İslamcılığın ne olduğunu anlamayacak kafadan özürlülerin bulunabileceğini de kabul etmek gerekiyor.

Onlar, "***Webster***'den bize ne!" diyebilirler.

O halde, laik Türkiye Cumhuriyeti'nin Türk Dil Kurumu'nun ***Büyük Türkçe Sözlüğü***'ne bakalım:

İslamcılık *İng.* Panislamism

Bütün Müslümanları bir yönetim altına toplama amacını güden siyasal ülkü.

Evet, laik devletimize göre de, İslamcılık buymuş..

Bütün Müslümanların bir yönetim altında olması, aslında İslam'ın gereği.. Allahu Teala'nın emri.. **"Hep birlikte Allah'ın ipine (kitabına, dinine) sımsıkı sarılın. Parçalanıp ayrılmayın…."** (Âl-i İmran, 3/103)

Bu durumda, İslamcılığa karşı çıkmak, İslamcı olmamak; müslüman olmamak demektir.

Evet, bu tanım çerçevesinde, İslamcı olmayan, müslüman değildir.

Kâfirdir.

*

"Ben müslümanım, İslamcı değilim" diyen de, ya sahtekâr bir münafıktır, ya da, zekâ bakımından eşeklerle aynı kategoride değerlendirilmesi gereken bir budaladır.

Fakat bunlar, hadlerini bilip susmaları gerekirken, tutup, "İslamcılık sapıklıktır" diye konuşup yazabiliyorlar.

Bunların gözünde, mesela bu satırların yazarı, İslamcı olduğu için sapık..

Böylece sana, gönlünce sapık diyebiliyor. Hakaret edebiliyor.

Üstelik, İslamcılığa hakaret etmeden, sapıklık olarak göstermeden İslamcı olmadığını söylemek bile, insanın küfrü için yeterli olabilir..

İNGİLİZ İNEĞİNİN LAİKLİK DANASINI UNUTMUŞ, ÖKÜZÜN ALTINDA BUZAĞI ARIYOR

Odatv, "Hükümete yakın isimlerden Ömer Turan sosyal medya hesabından islamcılara yüklendi ve islamcıların namaz kılmayı bıraktığını söyledi" diye yazmış..

Evet, aralarında iyi bir **paslaşma "düzen"i** kurmuşlar.. (Perde arkasında birileri tavşana kaç, tazıya tut diyor olabilirler mi?)

Düşman oldukları hedef aynı..

Odatv, bu şahsın mesajlarını da aktarmış.

Adam, **gaybı biliyormuş gibi**, İslamcılar'ın yüzde 98'inin cuma namazını bile kılmadığını iddia ediyor.

Bunlar, eskiden Türkiye'nin daru'l-harp olduğunu söyleyerek cumayı kılmazlarmış, şimdi ise "direkt" kılmıyorlarmış.

*

İster istemez, insan, İran Devrimi'nin Türkiye'deki müslüman gençliği etkilediği 1980'li yılları hatırlıyor.

Mesela, **Akparti milletvekili Mehmet Metiner** bunlardandı. Şimdi cuma kılıyor mu, kılmıyor mu, bilmiyorum.

Fakat, o eski "cuma kılmaz" tiplerden tanıdıklarımın büyük çoğunluğunun şu anda **"müslüman" olup İslamcılığı terk ettiklerini, "laik düzen"i savunmaya başladıklarını** biliyorum.

Namazlarının bekçisi değilim, merak da etmiyorum, fakat **zihniyetlerinin** nasıl dönüştüğünün farkındayım.

Bu Ömer Turan'ın kendisine gelince..

Bu şahıs, Kitap ve Sünnet'ten **itikadî açıdan** taviz vermiyormuş..

O halde, Kitap'taki şu "**tağut**" kavramı hakkında da birşeyler yazsın.. Taviz vermesin..

O halde, "**Din yalnız Allah'ın oluncaya kadar savaşmanın**" ne anlama geldiğini de açıklasın..

O halde, "**Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenler**"le ilgili âyetleri de yazsın..

Aslında adam, itikadî açıdan taviz vermediğini özellikle vurgulayarak, **"Amelden nasibinin olmadığını"** söylemek istiyor..

Başkası ona namazın, zekâtın vs. hesabını sormayacak, fakat o, başkalarını hesaba çekecek..

Vay uyanık vay!..

Maksat namaza teşvik değil; İslam(cılık) düşmanlığı için **namazı istismar**..

Yani mesele hubb-u Ali değil… Hubb-u Ali **gösterişçilik ve riyakârlığı**, buğz-u Muaviye'nin **kamuflaj**ından ibaret…

*

Aslında, "İslamcı değilim" demek, hem dil kuralları, hem de akıl ve mantık gereğince, müslüman değilim demekle eşdeğerdir.

"Ben müslümanım, İslamcı değilim" demek, bir kelime oyunudur.

(Bu şahıs, twitter hesabında kendisini **siyaset bilimci** ve **tarihçi** olarak tanıtıyor. Ve de aynı zamanda **ekonomist, uluslar arası ilişkiler uzmanı, mütercim, yazar, gazeteci**ymiş.. Maşallah dünyanın sekizinci harikası.. Adamın **palavracı** olduğu burdan belli.. Atma Recep!.. Bütün bunları aynı anda olmayı başarıyor, fakat hem müslüman hem İslamcı olamıyor.. Vay "uzman" vay!..)

Bir insan, "Ben siyaset bilim camiası mensubuyum, ama siyaset bilim**ci** değilim. Siyaset bilimcilik gâvur Avrupa icadıdır" diyorsa, ya aklından zoru vardır, ya da onun siyaset bilim camiası mensubu olması sadece bir "gösteriş", "oyun", "düzenbazlık" ve "hile"den ibaret demektir.

Bir insan, "Ben kendimi tarihe adadım, tarih biliminden asla taviz vermem, tarihi biliyorum ve ona bağlıyım, ama **tarihçilik** benden uzak olsun! Tarihçilik eski bir yahudi icadıdır" diyebiliyorsa eğer, saçmalama rekorunu asla egale edilemeyecek şekilde kırmış demektir.

*

Bu şahsın ne kadar siyaset bilimci ve tarihçi olduğu da, İslamcılığı İngiliz-Pers icadı olarak göstermesinden belli..

İngilizler, aslını bozmak ve etkisizleştirmek için, piyasaya *sahte İslamcılar* sürdüler, bu doğru..

Fakat, İslamcılık asla İngiliz ya da Pers icadı değildir..

Fakat, Türkiye'de İslamcılığa karşı yürütülen bu **psikolojik savaş** ya da **özel harp**, **şeytanlaşmış derin düzencilerin bir oyunu**ndan ibarettir.

"Müslümanım, İslamcı değilim" dedirterek, İslam'a düşmanlıklarını maskeliyor, suret-i haktan gösteriyorlar.

Özetle, "Müslümanım, İslamcı değilim" diyenler, **nifak** üretmektedir.

Müslümanlar arasına nifak sokmak için bu ayrımı yapıyorlar.

Bu söylemi dillendirenlerin elebaşları, derin İslam düşmanlarının **maskeli uşakları** durumundalar.

Bazılarının da, bu elebaşlara "özenen" ve onlara "yağ çeken" kişilik yoksunu dünyaperestler oldukları görülüyor.

BİR ŞAŞKIN FETHULLAHÇININ *TARAF*'TAKİ MOMENTİ

Taraf gazetesi yazarı Mücahit Bilici'nin, son yazısında, gerçekleri göz göre göre tahrif ettiği görülüyor.

Önce, yazısını aktaralım:

> **İslamcılığın ikinci momenti**
>
> İslamcıların dünyevileşmedeki şaşırtıcı rahatlık ve hızlarının sebebi İslamcılığın baştan beri dünyevi bir ideoloji olmasıdır.
> Evet, aslında İslamcılık daha doğru ismiyle Müslümancılık seküler bir ideolojidir. Mesela, İslamcılığın Müslümanlık tekebbürü Kemalizm'in Müslümanlık utancından ne kadar daha üstün ve ne kadar daha İslami'dir, bu tartışılmalıdır. Şahsen başından beri İslamcılığı hep bir Müslüman milliyetçiliği olarak ele aldım. Bu yüzden nazarımda İslamcılık, Türk milliyetçiliğinden daha İslami değil. İkisi arasındaki geçişlilik, bu yapısal paralelliği sadece daha pürüzsüz hâle getirmiştir. Etnik milliyetçiliğe karşı top ve tüfekle ideolojik taarruza geçen kimi insanlar, dinsel milliyetçiliğin içinde çok rahat yüzüp misk u amber sanabiliyor.
>
> Her ideoloji gibi İslamcılık da değişiyor. Peki, laik cumhuriyet İslamcılığından dindar cumhuriyet İslamcılığına geçişte neler değişti veya değişiyor?
>
> Evvela, İslamcılığı modern bir ideoloji yapan faktörlerin başında iktidar-merkezli ve iktidar-amaçlı olması geliyor. Modern kulaklara "ee bundan daha doğal ne var, herkes iktidarı ister" dedirten, bu durum aslında dinî açıdan problemli bir durumdur. Zaten İslamcılığı modern yapan şey, iktidar arzusuna Müslüman kimlik adına dâhil olmasıdır. Müslümanlar bu cazibeye niye kapıldılar? Çünkü Müslümanlar sahip olmadıkları iktidar

araçlarıyla sömürgeleştirilip, itilip kakılıyordu. Müslümanlar, misilleme araçlarına pürdikkat kesildi ve İslamcılık, Müslüman'ın menfaatinin neredeyse İslam'ın kendisiymişçesine merkeze alındığı bir rövanşa dönüştü.

Laik cumhuriyette ideolojik bir hareket olarak İslamcılığın hedefi devlet idi. Amaç Batı'yla yüzleşmek için ulusal sınırlar içindeki Batı'nın uzantısı despot rejimlerden kurtulmaktı. Bu İslamcılığın eşitlik aradığı moment'ti. İslamcı dağarcık bir İslami hareketten, İslami devlet'ten bahsediyordu. İslamcılık bütün zaaflarına rağmen bir dava idi.

Bugün itibariyle İslamcılık kendisinin de aktörü olduğu bir dönüşümle laik cumhuriyet hapishanesinden çıktı. Artık bir dindar cumhuriyet dönemindeyiz. Hareket'ten yerleşik'liğe geçişi yaşıyoruz. Dindar cumhuriyetin İslamcılığı devlet yerine medeniyet kavramını merkeze alıyor. Ulusal kalkınmacılık, dinî ve medeniyetsel bir kalkınmacılık olarak benimseniyor. Ve içerideki despot yerine dış düşmanlara karşı mücadele iddiası ön plana çıkıyor. İslamcılık eskiden tercüme fikir ithal eder ve kaybedecek bir şeyi olmayan bir mahrum kitleye hitap ederdi. Bugün ise dışarıdan tehdit ithal edip kaybedecek çok şeyi olan bir kitleye hitap ediyor. İbni Haldun'un tabirleriyle hareket hâlindeki "bedevi" İslamcılık, kentin imkân ve rantı etrafında "yerleşik"leşiyor. Eskiden devletsiz İslamcılık bütün hatalarına rağmen, Müslümancıydı ama menfaatçi değildi. Bugün ise devletli İslamcılık hem Müslümancı hem de menfaatçi hâle gelmiş bulunuyor. Menfaati için Müslümancı kesilenler de işin cabası. Evet, İslam bu dünyaya sığmaz ama İslamcılık bu dünyayı bulsa, biter. Her milliyetçilik gibi bir Müslüman milliyetçiliği olan İslamcılığın da kof olduğu ortaya çıkınca İslamcılıktan Müslümanlığa, milliyetçilikten adalete geçeceğiz. Şu anda devletle ve devletin imkânlarıyla belki de ilk kez bu kadar yakından tanışan çoğu dindarların ve İslamcı elitlerin kendilerinden geçtikleri bir geçiş dönemindeyiz.

*

Bilici'nin ilk cümlesinden başlayalım:

> "İslamcıların dünyevileşmedeki şaşırtıcı rahatlık ve hızlarının sebebi İslamcılığın baştan beri dünyevi bir ideoloji olmasıdır."

Yalan söylüyor.. Çünkü, şu anda dünyevîleşmiş olarak karşımıza çıkanlar, İslamcı olduklarını söylemiyorlar. Kendilerini İslamcı olarak görmüyor ve tanıtmıyorlar. İkincisi, baştan beri İslamcılık karşıtı olanlar da, dünyevîleşmeden uzak durmuş değiller. Dünyevîleşmenin merkezindeler.

Senin ***Taraf***'ta yazman, sekülerlik ve dünyevîleşme bakımından nerede duruyor, bilgisiz Bilici?.

Evet, bu yazarın şu ifadeleri, İslamcı olarak gördüğü Tayyip Erdoğan'la aynı çizgide olduğunu gösteriyor. Daha doğrusu, yazarın, ifadelerine bakılınca, suçladığı kesimlerle gerçekte aynı çizgide olduğunu fark edemeyecek kadar Türkiye gerçeklerinden habersiz bir şaşkın olduğunu söylemek gerekiyor:

> "Şahsen başından beri İslamcılığı hep bir Müslüman milliyetçiliği olarak ele aldım. Bu yüzden nazarımda İslamcılık, Türk milliyetçiliğinden daha İslami değil. İkisi arasındaki geçişlilik, bu yapısal paralelliği sadece daha pürüzsüz hâle getirmiştir. Etnik milliyetçiliğe karşı top ve tüfekle ideolojik taarruza geçen kimi insanlar, dinsel milliyetçiliğin içinde çok rahat yüzüp misk u amber sanabiliyor."

Bu şaşkın yazar, Erdoğan'ın, sürekli din milliyetçiliğine, etnik milliyetçiliğe ve bölge milliyetçiliğine karşı olduğunu söylemekte olduğundan habersiz. Onun "nazarında" Erdoğan, dünyevîleşmiş bir İslamcı.. Bir din milliyetçisi..

Yazara göre, İslamcılık, İslamî değilmiş.. İslamî olan ne peki?..

Senin, ***Taraf*** gazetesinde gayrimüslimlere şirin görünmek için bin dereden su getiriyor olman mı?..

Yazar, tutmuş "dindar cumhuriyetin İslamcılığından" bahsediyor ki, "Sen hangi ülkede yaşadığının farkında mısın?" demekten başka bir şey söylemek elimizden gelmiyor.

Bu ülkenin yasalarında, Şeriat lehinde herhangi bir değişiklik var mı?!.. Yasa yapılırken temel referanslar ne?..

Evet, Şeriat kelimesinin bile kullanılmadığı, onun yerine **"yerli" ve "millî"** kavramlarının piyasaya sürüldüğü bir ülkede yaşıyoruz..

Mücahit Bilici gibi tiplerin ise, bu "yerli" ve "millî" kesimleri, Batılıların ağzıyla, İslamcı olarak nitelendirdikleri görülüyor.

*

Şaşkın yazarın **İbn Haldun**'a atıfta bulunmasına ise, ancak gülünür. Bir defa, İbn Haldun, bedevîlerdeki **asabiyet**e (sinirlilik değil, dayanışma, bir tür milliyetçilik) dikkat çeker. Bedevîlerin üstün tarafı, "kabileci" olmalarıdır. Yani milliyetçi olmalarıdır (ideoloji düzeyinde değil, pratik yaşam düzeyinde).

Şayet bu bilgisiz Bilici, İbn Haldun'u biraz anlamış olsaydı, günümüz Müslümanlarının asıl sorununun İslâm milliyetçiliğinden nasipsizlikleri olduğunu fark ederdi.

Zaten onu anlamış olsaydı, adını ağzına almaya da utanırdı.

BİR DANS MERAKLISINA: BİZ BU FİLMİ GÖRMÜŞTÜK!

Salih Tuna, ***Yeni Şafak*** gazetesi için, fanatik laiklik havarilerini değil de, laiklik konusunda eleştiriler getirenleri suçlayan bir yazı kaleme almıştı.

Okuyalım:

> **Kimle dans ettiğinizi bilmiyor musunuz yoksa?**
>
> "**Direniş cephesini**" tahkim etmek yerine, "**bozgunculuk**" yapanların işine yarayacak şekilde "**laiklik**" vs. gibi tartışmalara neden oluyorsak ya karşı karşıya olduğumuz tehlikeyi hâlâ fehmedemiyoruz ya da kimlerle dans ettiğimizi bilmiyoruz demektir.
>
> Karşı karşıya olduğumuz tehlike…
>
> **Türkiye**'nin tarihin nesnesi olmaya ilanihaye mahkum edilmesi, tarih önüne çıkma cesaretinin hepten kırılması, milli dinamiklerinin bir daha "dirilemeyecek" denli tarumar edilmesidir.
>
> Hülasa, Türkiye'nin diz çöktürülmesidir.
>
> Bunun için de "**çok uluslu ebucehiller**" bir süredir son derece sistemli şekilde saldırmaktadırlar.
>
> Müstekbirler saldırırken bozgunculara düşen görev, (Irak işgali için "ABD demokrasi götürüyor" diye PR yapan sömürgeci aydınları gibi) bu saldırının demokrasi adına yapıldığını söylemek, "üst akıl" gibi kavramlaştırmaları itibarsızlaştırmak, sulandırmaktır.
>
> Gerçi birileri için bu da gayet doğaldır.

Bir sabah kalktım ki muhalif oldum modundaki **AKP'li fırıldakların**, "**bize saldırmıyorlar, bizi öpmeye çalışıyorlar**" yollu eblehliklerine takılmayın. Nihayetinde herkes "görevini" yapıyor.

Bizim görevimiz kardeşlerim, topyekûn direnmektir.

"**Üst aklın**" uluslararası toplumu yönlendiren algı teknikleriyle, **FETÖ** ve **PKK** gibi taşeron örgütleriyle, **neo-mandacı** veya **sömürgeci aydınlarıyla** başlattığı bu korkunç kuşatmayı yarmak için "**direniş cephesini**" alabildiğine tahkim etmek zorundayız.

Sömürgeci aydınlar çatallı dilleriyle matine-suare bozgunculuk yaparken…

Toplumun tüm irtibat tellerini zehirleyen "**Kumpasçılar"**, **Sözcü** ve **Cumhuriyet gazeteleri** üzerinden, Kemalistleri bile **Pensilvanya**'ya asker yazarken…

İç savaşa aşerenler ve polisimizi, askerimizi katledenler ve **BM** AK Parti'yi incelesin, **NATO** Türkiye'ye müdahale etsin diyenler ve **PKK terörüne** uluslararası destek isteyenler kuşatmayı genişletmek için "müttefiklerini" çoğaltmaya çalışırken….

Siz kumda oynarcasına "**laiklikten**" bilmem neden dem vurursanız "**bozguncuların**" ekmeğine yağ sürmüş olursunuz…

Türkiye'yi hizaya çekmek isteyen uluslararası istikbara karşı direniş cephesini alabildiğine geniş tutmak şarttır.

Direniş cephesi…

Laik, anti-laik, Kemalist, anti-Kemalist, dindar, ateist, Kürt-Türk, Laz, Çerkez, velhasıl, "**Türkiye Türkiye'den yönetilsin**" diyenlerden mürekkeptir.

Özgürlük ve bağımsızlık mücadelesinde direniş cephesinde yer alanların her şeyden evvel kuşatıcı, toplayıcı olmak mükellefiyetleri vardır.

Kimlerle dans ettiğini bilmemek vurdumduymazlık, aymazlık, uyurgezerlik değilse strateji ve taktikten bihaber olmaktır.

Sizin **FETÖ** diyerek topyekûn mücadele verdiğiniz örgütün tertiplediği "**14. Uluslararası Dil ve Kültür Festivali**"ne stratejik ortak olarak bellediğiniz ülkenin Başkanı **(Barack Obama)** özel bir mesaj gönderip, "**Dünya genelinde genç insanları bir araya getirmek için harcadığınız çaba, ortak insanlık olarak, bizi birbirimizden ayıran engelleri aşmak için sahip olduğumuz gücü bize gösteriyor…**" diye iltifatlar yağdırabiliyor!..

El-Kaide veya **DAEŞ** terör örgütünün **İstanbul**'da konferans tertip ettiğini, **Sayın Cumhurbaşkanımızın** da bir mesajla bu konferansa iltifatlar yağdırdığını düşünebiliyor musunuz?..

Sizin silahlı terör örgütü dediğiniz **PYD** (PKK'nın Suriye'deki örgütü) için de "**Bizim Suriye'deki kara kuvvetlerimizdir**" diyebiliyorlar.

Uzun lafın kısası, kiminle dans ettiğimizi bilelim.

Bilelim ki, direniş cephesinde gedik açmak isteyen bozgunculara malzeme vermeyelim.

*

Salih Tuna'nın "bozgunculara malzeme vermeme, direniş cephesini genişletme" çağrısı yanlış değil..

Ancak, meseleyi buna indirgemek doğru olmaz.

Ayrıca, Tuna'nın unuttuğu bazı şeyler var.

Birincisi, **Obama** eğer FETÖ denilen yapılanmanın bilmem ne festivaline mesaj göndermişse, sizin daha fazlasını yapmış olduğunuzu aklınıza getirmeniz gerekiyor.

Obama mesaj göndermiş, **siz ise yıllarca onların festivallerinde boy gösterdiniz**, birlikte fotoğraf çektirdiniz.

Mesele Obama gibi "uluslararası aktör"lerle dirsek teması içinde olmaksa, Fethullah Gülen'in **Papa**'nın ayağına gittiği sırada "uyanmanız" gerekirdi.

*

İkinci husus.. "*Özgürlük ve bağımsızlık mücadelesinde direniş cephesinde yer alanların her şeyden evvel kuşatıcı, toplayıcı olmak mükellefiyetleri vardır"* diyorsanız, böyle bir mükellefiyete inanıyorsanız, herkesten önce sizin bu "kuşatıcılığı, toplayıcılığı" göstermeniz ve laikliği tartışanlara da bu gözle bakmanız gerekir.

Ancak, Tuna'nın yazısına baktığımızda, Türkiye'deki laikliğin tartışılmasını, bozguncuların ekmeğine yağ sürme olarak "ikinci dereceden bozgunculuk" sayıp mahkum ettiğini görüyoruz.

Kuşatıcılık ve toplayıcılık bu mudur?

İstenene bak: **Kuşatıcılık ve toplayıcılık adına laikçi laikçiliğinden asla taviz vermeyecek, fakat bu ülkede laiklikle ensesinde boza pişirilmiş olanlar, "Nedir bu laiklikten çektiğimiz!" diye sızlanma hakkına bile sahip olmayacak**..

Bu, kuşatıcılık değil, kuşatmadır.. **Toplayıcılık değil, topun ağzına koymaktır.**

Üçüncüsü..

Mesela TBMM Başkanı İsmail Kahraman'ın malum açıklaması üzerinden gidersek, anayasalarda laiklik ifadesinin yer alması mı kuşatıcılık ve toplayıcılıktır, yoksa yer almaması mı?

(Aslında TBMM Başkanı'nın söz konusu açıklamaları bütünüyle doğru sayılmaz. 1982 Anayasası, İslâm açısından asla **dindar bir anayasa** değildir. Kurban ve Ramazan Bayramları tatilse, Hristiyan Batı'nın **"yılbaşı"sı da tatil**.
Üstelik, **Müslüman'ın cuması tatil değilken, Hristiyan'ın pazarı, Yahudi'nin cumartesisi tatil**.. Şimdi bir de **komünist ve sosyalistlerin 1 Mayıs'ını tatil yaptılar**. Diyanet İşleri Başkanlığı'nın ne işe yaradığını da görüyoruz. **Dini AB normlarına ve resmî ideolojiye uydurmak** için tabiri caizse kırk takla atıyorlar. Ama bir defa bile, Casiye Suresi'nin 18'inci âyetinde geçtiği şekilde **Şeriat** konulu bir hutbe okumadılar, okumuyorlar. Diyanet, esas itibariyle, **devletin din'i kontrolüne** hizmet eden bir mekanizma.)

Anayasa'da laiklik ifadesinin yer almaması, İslam Şeriati'nin yer alması anlamına gelmiyor. 1924 Anayasası'nda olduğu gibi, "Devletin dini, din-i İslam'dır" ifadesinin bulunması anlamına da gelmiyor.

Laiklik ifadesinin yer almadığı bir anayasa (Ki, yanlış bilmiyorsam dünyada sadece üç devlet buna anayasasında yer veriyor), mesela **Şeriatçı müslümanlar karşısında laikçilere üstünlük, baskınlık, öncelik ve egemenlik tanımadığı, bu iki gruba "eşit mesafede" kaldığı** için, daha "kuşatıcı ve toplayıcı" olmayacak mıdır?!

Eğer mesele gerçekten toplayıcılık ve kuşatıcılıksa, "toplayıcılık ve kuşatıcılık" edebiyatı altında "laikçi olmayan"ları "kuşatıp aldatma" değilse, "Alavere dalevere, Kürt Mehmet nöbete" türünden bir hokkabazlık sergilenmiyorsa, **neden toplayıcılık ve kuşatıcılık adına fedakârlık ve tavizde bulunma görevi hep "laikçi olmayan"lara düşmektedir?**

“Toplayıcı ve kuşatıcı olalım; laikçilerin imtiyazları, bizim de kölelik ve paryalığımız devam etsin” şeklindeki bir mantık, **teslimiyetçilik** midir, yoksa direniş mi?

Evet, bu bir teslimiyetçiliktir. **Allahu Teala’ya değil, kullara teslim oluş**.. Hem de “**zihniyet**” düzeyinde..

O kadar ki, “**eşit**” bireyler olarak *“Ben, Şeriatçi bir müslümanım, ama ortak düşmanlarımıza karşı birlik olabiliriz”* denilmiyor. *“Bak ben de artık laikim, laikliği savunuyor, ona inanıyorum. Yeter ki sen benimle birlik olmayı kabul et! Seninle birlik olabilmek için, zihniyet düzeyinde de senin gibi oldum.. N’olur beni bırakma”* diye yalvarma modundalar.

Bu, kuşatıcılık ve toplayıcılık değildir. **Tek tipleşme**dir. Kendi **hüviyetini ve şahsiyetini kaybetmek**tir.

Mesele sadece dünyevî, maddî ve cismanî bir hüviyet ve şahsiyet kaybı olsa, belki bir noktaya kadar önemsenmeyebilir.

Ama buradaki kayıp, manevî, ruhî ve uhrevî bir kayıp..

*

Dördüncüsü…

Manevî kayıplar pahasına **maddî kazanımları** önceleyen bir direniş, gerçek bir direniş olamaz.

Gerçek bir direniş, maneviyatı madde, değerleri çıkarlar ve ilkeleri fırsatlar için feda etmez.

Manevî vatanın savunulmasının, en az **maddî vatan**ın savunulması kadar önemli olduğunu kabul eder.

Said Halim Paşa şöyle demektedir:

> "… Her milletin millî kanun ve an'aneleri, üzerinde yaşadığı topraktan daha kıymetli bir 'manevî vatan' meydana getirirler…. Başka bir kavmin tahakkümü altına düşen millet, arazisini değil, kanun ve an'anelerini kaybettiği için istiklâlinden olur. Üzerinde yaşadığı toprağı çoğu zaman terke mecbur olmadığı ve belki de ondan daha da fazla istifade ettiği halde esirdir, çünkü millî değerlerini kaybetmiştir."
>
> (Said Halim Paşa, ***Buhranlarımız,*** sad. M. Ertuğrul Düzdağ, İstanbul: Tercüman 1001 Temel Eser, s. 111.)

İslâmî değerlerini laikliği savunacak kadar kaybetmiş olan insanların artık ne bir "direniş"inden, ne istiklâlinden, ne de bağımsızlığından söz edilebilir.

Onlar artık, laikçilerin elindeki "esir"lerdir.

Belki maddî imkânlardan "daha da fazla istifade ediyor" olabilirler.

Fakat bunun, hakikî bir kıymetinin bulunduğunu kimse söyleyemez.

*

Beşincisi…

Benzer bir durum, memleketin işgal altında bulunduğu Millî Mücadele yıllarında yaşandı..

Merhum **Said-i Nursî**'nin namazın önemine dikkat çeken bir beyanatını bile fikir ve düşünce özgürlüğü, iyilikle emir değil de "bozgunculuk" olarak nitelendiren **Mustafa Kemal**, ona tepki gösterdi.

"Kuşatıcılık ve toplayıcılık adına Said-i Nursî'ye de söz hakkı tanıyalım" demedi.

Ve kendilerini çok akıllı zanneden pekçok “dindar” insan, Mustafa Kemal’i haklı buldular.

Sonuç: Öyle bir Türkiye ortaya çıktı ki, mesela namaz kılan subay ve astsubaylar TSK’dan atıldı.

Zamanın başbakanı Erbakan Başbakanlık Konutu’nda iftar yemeği (Sonuçta yemek.. İbadet bile değil) verdi diye kıyamet koptu.

Salih efendi!..

Biz bu filmi görmüştük..

NİHAT GENÇ'İN BİR YAZISININ ORTAYA KOYDUKLARI

Nihat Genç, 2 Temmuz 2016 tarihinde ***odatv.com***'da yayınlanan bir yazısında şöyle diyordu:

> Bugün ***Yeni Şafak***'ta ***Karar Gazetesi***'nde ve bir çok ekranda iktidarları boyunca konuşup yazıp duran İslamcı kuşağın yüzde altmış yetmiş demiyorum **yüzde doksanını çok yakından ve çok içerden ve çok özel ilişkileriyle tanırım**.

Görüldüğü gibi, İslamcı bilinen bu vatandaşlar Nihat Genç gibi isimlerle aslında pek samimilermiş.

Yazar, sözlerini şöyle sürdürüyor:

> Ben bir yazarım, bu toprağa borcum ve sözüm var, şahitliğimi tarihin sayfalarına bırakmak zorundayım ve **İslamcı İdeolojinin iktidar tarafından nihayet terk edildiği bugün**, ilk kitap okudukları günden beri takip ettiğim onlarca **İslamcı** yazarın 'hezimetle biten' bu son günlerinde bir büyük hayat dersini hatırlatmak zorundayım.
>
> Hem **Cemaat** hem de **İslamcı** kuşakta beni en çok şaşırtan: operasyonlar sürecinde akıl almaz gaddarlıkları ve duygusuzlukları ve oh olsun hak ettiler korosunun başını çekmeleri oldu.

İktidar, yani Akparti, "İslamcı ideoloji"yi o gün terk etmedi.

Daha baştan terk etmişti.

Akparti, kurulduğu sırada bu yüzden uluslararası mahfillerin ve derinlerin desteğini aldı.

Yazarın operasyonlar kastı ise Eergenekon vs. davası..

Ancak, 28 Şubat Darbecileri'nin, Batı Çalışma Grubu illegal yapılanmasının vs. "akıl almaz gaddarlıkları ve duygusuzlukları", vatandaşın seçici algı yelpazesinde ve çifte standart tahteravallisinde bir yer bulamıyor.

Devam ediyor yazar:

> Yazımın sonunda hikaye ederek söyleyeceğimi acelesi olan okuyucular için baştan söyleyeyim: İsrail ve Amerika ve Suudlar orta-doğu'da İslamcı ideolojiyi Bağlantısızlar hareketinin en önemli liderlerinden ve Arap dünyasını büyük lideri Cemal Nasır'ı ve Baas'ı ve milli sosyalist oluşumları ve milli devletleri yıkmak için beslediler.

Aslında Cemal Nasır olayı bu kadar basit değil..

İsrail, Fransa ve İngiltere, Nasır'ın Süveyş'i millîleştirmesine/devletleştirmesine tepki göstermiş ve Mısır'a saldırmışlardı.

Fakat ABD o dönemde onların yanında yer almadı, Sovyetler Birliği yani Rusya ile birlikte, bu saldırıya karşı çıktı.

Yazarın sözlerine dönelim:

> Besledikleri İslamcı oluşumlar güçlendikçe tıpkı Afganistan'daki gibi İsrail ve Amerika ve Suudlar'ın **zaman zaman kontrolünden çıktı** ancak depremler felaketler Arap Baharları büyük iç savaşlar, bugünkü sonuca geliyoruz. Başta Arafat ve diktatörlüğe dönüştürülen Saddam Esat ve **Türkiye'deki 'kemalist' diye damgaladıkları orduyu** yerle yeksan ettiler. Yani, görev tamam. Ve son hamle: Ümmetin lideri ve İslamcı ideoloji yuvasına döndü: İsrail'in kucağında…

Birileri Türkiye'deki orduyu Kemalist diye damgalıyormuş..

Kemalist değiller mi? Kemalist olmak nasıl birşey ki, Türk ordusu bile **Kemalist** değil?..

Gerçek şu: Türk ordusundaki Kemalistler, 28 Şubat'ta ABD ve Batı tarafından, Türkiye'deki İslamî düzen yanlılarının "hizaya getirilmesi" için kullanıldı.

Böylece Millî Görüş'çü kesimin büyük çoğunluğu, **İslam birliğini** savunmak yerine **AB**'ye girme hedefini benimsemiş, **İslamcılık yerine "muhafazakâr demokrasi" ideolojisini savunmaya** başlamış yeni bir siyasal hareket içinde yer aldı, "uluslararası düzen"in istediği çizgiye geldi.

Esad Coşan hocanın mirasçıları bile, laiklik havarisi haline geldiler, dönüştüler.

Batı'nın istediği de buydu.

Fethullah Gülen gibi isimler ise, tamamen ABD güdümüne girdi.

Böylece, referansı ***Kur'an*** ve Sünnet, yani Şeriat olmayan, Kopenhag kriterleri olan bir "müslümanlık/dindarlık" icat edildi.

Bu süreçte Türk derin devleti, 28 Şubat'ta ABD ile yaptığı işbirliğini sürdürdü.

Böyle olmak şartıyla, yani İslamcı değil de eski İslamcı olmak ve ABD entelijansiyası, diplomatları ve gizli servisi tarafından çerçevesi hazırlanmış olan **"İslamcılığa karşı müslümanlık",** "din devleti hedefi yerine samimi dindarlık" söylemi çerçevesinde Şeriat yanlılarına cephe almak kaydıyla, eski İslamcıların iktidar olmasına ABD izin veriyordu.

Hatta bunu, uzun vadede müslümanların radikalleşmemesi için gerekli görüyordu.

Fakat ordudaki **Kemalistler, "Biz bunun için mi 28 Şubat'ı yaptık, bu adamlar gömlek değiştirip bizi yönetsin, devlet imkânlarını kullansın, zenginleşip refaha kavuşsunlar diye mi?!** Hayır, olamaz, bunların '**gizli gündem**'i var. Var

olmalıdır. Bunlar hiçbir zaman ve hiçbir şekilde iktidar olmamalı, devlet imkânlarını daima biz yağmalamalı, çalıp çırpmalıyız" dediler.

ABD, buna razı olmadı.

*

Nihat Genç'in yeni Türk masallarını okumaya devam edelim:

> **Onlarca İslamcı yazarı birebir yüz yüze yakın ilişkilerle tanıdığım** için büyük şaşkınlığım daha da büyüdü ve sorum hep şu oldu: empati duygusundan neden yoksunlar!
>
> Neden bu kadar gaddar ve duyarsızlar? …
>
> İslamcılık bir ideoloji olarak kendi taraftarlarında **'empati duygusunu'** nasıl yok etti, şöyle: …
>
> Hedefe giden yolda arızalar irili ufaklar felaketler çıkabilir, insanlar ölebilir, işkence görebilir, hukuksuzlar olabilir, insan hakları ihlalleri normaldir, çünkü bunlar üstünde durulmayacak önemsiz hadiselerdir, hedefe şartlanılmıştır.

Empati eksikliğinin bulunduğu kesin.

Ama bunun nedeni, İslamcı olmaları değil, artık İslamcı olmamaları.

Onlar aslında, son birkaç yıldır bozuk plak gibi tekrarladıkları "**yerlilik, millilik**" teraneleri çerçevesinde "**devletçi**" ve "**vatancı**" hale geldiler.

Devletçilik, belirli bir devlet ideallerinin bulunması anlamına gelmiyor. Var olan **devletin kutsallaştırılması** anlamına geliyor.

Bu devletçilik ya da yerlilik/millilik; var olan devlete, yani devlet erkânına ve derin devlete kul köle olmak, ona kayıtsız şartsız itaat etmek anlamına geliyor.

Böylece, mevcut devletin “yerlilik, millilik” standardı, İslamî ilkelerin önüne geçiyor.

Bu eski İslamcıların sorunu, sadece istenilen “devlet düzeni” açısından değil, ahlâkî olarak da İslamcı olmayı bırakmış bulunmaları.

Onlar, işbirliği yaptıkları “derin devlet”in ahlâkî standartlarını benimsedikleri için dürüstlük, acıma, utanma ve empati gibi hasletlerin üstünü çiziyorlar.

Bunun yerini riyakârlık ve ikiyüzlülük alıyor. Empati yapmadıkları için, kendilerinden farklı olarak “derin devlet”le işbirliği yapmayan insanların zulme uğramaları onlar için birşey ifade etmiyor.

Tam aksine, “Demek ki hak ediyor” diyorlar. Hatta, çektikleri sıkıntılar karşısında, “Paranoyak yav!” diyerek alay edecek kadar ahlâkî düşüklük sergileyebiliyorlar.

*

Yazarın sözlerine dönelim:

> Ve kırk yıldır odaklandıkları bu mübarek yolda insan aklına gelip gelmeyecek her türlü vatan hainleriyle işbirliğine girmek, bir zamanlar Soros’un liberalleriyle bir zamanlar Suriye’nin çok sonra IŞİD saflarına girecek kanlı örgütleriyle, bir zamanlar Amerika’nın savaş makinesinin eş başkanlığıyla, bir zaman PKK’yla çözüm masasında, bir zamanlar cemaatle…

Bir tek “**derin devlet**”i ve “**ordunun Kemalistleri**”ni atlamış.

Az uyanık değil!.

Sözlerine dönelim:

> Odaklandıkları kilitlendikleri şartlandıkları büyük hedefe varabilmek için **ahlak merhamet insanlık hukuk tanımadan** herkesle her şekilde ittifaklar kurdular.
>
> Odaklandıkları hedefin hatırına mideleri kalksa da liberallere katlandılar cemaate inanmasalar da Müslüman kardeş göründüler **acılara işkencelere hukuksuzluklara sessiz kaldılar.**
>
> Ve İslamcılık ideolojisi ümmetin liderini ilan etti ve ümmetin lideri Orta-Doğu'da kılıcını çekti, biz-siz demeye kafir-müslüman demeye, biz-onlar demeye, toplumu dünyayı geçtim Müslümanları içerden iki kutuba mezheplere ayırmaya başladı.

Sanki biz bu ülkede yaşamıyoruz, olanları izlemedik.

İslamcılık ideolojisi değil, **derin devlet güdümlü yerlilik/millilik ideolojisi**, İslamî değerleri yerli/milli "çıkar"lar için **istismar** moduna geçti.

Bu ülkede İslam her gün istismar ediliyor.

Dürüst geçinen kemalist orducular da, işlerine geldiği zaman, "İstemem, yan cebime koy!" bile demiyorlar, diyemiyorlar, memnun memnun sırıtıyorlar.

Misal: Bu ülkede askerin ve polisin Allah yolunda **cihat** etmesi mümkün değil, laikliğe aykırı. Fakat görev esnasında bir şekilde hayatını kaybettiğinde **cami avlusunda şehit** muamelesi görüyor.

Şimdiye kadar bir tane Kemalist de çıkıp şuna benzer şeyler söylemedi: "Hayır arkadaş, Türkiye İslam devleti değil, bu asker ve polis de İslamî idealler için savaşmıyor, bunlara nasıl şehit der, cami avlusunda bu tür şeyleri söylersiniz? Bu arkadaşlarımız **laiklik ve Atatürk devrimleri gibi anayasal ilkeleri savunma yolunda hayatlarını kaybetmiş** görevlilerdir. Mavi Marmara'da ölenlere şehit diyebilirsiniz, tamam, ona birşey demiyoruz, ama ne Türkiye bir şerîat devletidir,

ne de Türk askeri ve polisi **Allah'ın askerleri**dir. Onlar **Mustafa Kemal'in askerleri**dir. Onlara şehit demenize izin vermeyeceğiz."

Yazarın şöyle bir cümlesi de var:

> İslamcı ideoloji hedefine doğru, belediyeleri, imarı, yaylaları, holdingleri, gazeteleri, bankaları onbeş yıl içinde odaklandıkları bu hedef uğruna yağmaladılar, gasp ettiler, vakıflarına ya da kendi adamlarının tapusuna geçirdiler.

İslamcı ideoloji hedefine doğru mu? Hayır! Erdoğan, 17-25 Aralık hadiseleri yaşanmadan bir buçuk ay önce Moskoya'ya gidip Putin'e "**Bizi Şanghay Beşlisi'ne alın!**" dedi.

Yani, Nihat Genç'in pek sevdiği Nasır ve Esed gibi hareket etti.

Ondan bir ay sonra, **ABD Büyükelçisi** Ricciardone, "**Bugünden sonra imparatorluğun yıkılışını izleyeceksiniz**" diye konuştu.

Eski İslamcıların heveslendiği Şanghay Beşlisi, eski komünist Rusya ile Çin demek oluyor.

Bu Nihat Genç ile ona yazması için alan açıp mecra sunan malum çevreler, bu Şanghay hevesinin ardındaki asıl güçler.

Bunlar, aynı zamanda büyük illüzyonist..

Evet, Erdoğan, **yerlilik/millilik adına** o (ABD'ye, eski İslamcıların iktidar olmasına izin verdiği için küskün) Kemalist çevrelerin arzuları doğrultusunda hareket ederken, fatura İslamcılığa çıkartılıyor.

Bunlarda acaba ahlâkın ve dürüstlüğün zerresi var mı?!

*

Yazar, sözlerini şu cümle ile sürdürüyor:

> Kardeşlerim, Tayyip'in İsrail andlaşması üstüne bana mı sordunuz çıkışı **İslamcı ideolojinin devrelerini yakmış sigortalarını attırmıştır**, bu çıkış, kırk yılını dolduran İslamcı hareket için çok büyük bir dönüm noktasıdır.

Günaydın! Değil Üsküdar'da, Üsküp'te bile sabah oldu.

Millî Görüş gömleğini çıkartmamışlar mıydı?! "

Din devleti" ideali yerine "muhafazakâr demokrasi" idealini benimsememişler miydi?!

"Din milliyetçiliğine karşı" olduklarını ikide bir söylemiyorlar mıydı?!

ABD'deki yahudi örgütünden madalya alınmamış mıydı?!

İsrail ile Suriye'yi barıştırmak için üç yıl uğraşmamışlar mıydı?!

Yazar, kafasındaki devreler yanmış, mantık sigortaları atmış olduğu için, aynı yazıda şunu da söyleyebilmiş:

> Psikolojik olarak şunu söyleyebiliriz, bu insanların büyük öfkesi öncelikle iktidarın ellerinden gideceği korkusudur, ancak, asıl korku, işte beyinlerinde kendilerine konfor sağlayan bu panonun bu kabloların uçlarının açık kalacağı, **ilahi büyük hedef**ten uzak kalacağı, bu devrelerin yanacağı çökeceği korkusudur.

"İlahi büyük hedef" söz konusu olsaydı, "devreler" yakılır mıydı?!

Seçme saçmalar!

Nihat efendi aynı yazıda "**Ölülere dahi saldıran Akit Gazetesi"** diyerek ağzına gelen her hakareti onların üzerinden İslamcı dediği kitleye kusuyordu.

Peki, utanmaz adam, ***Charlie Hebdo***'nun akla ziyan alçakça karikatürlerle saldırdığı Rasulllah sallallahu aleyhi ve sellem hayatta mı? Yaşayan birine mi saldırdılar.

Peki sen onlar için, ve onları destekleyenler için "**Ölülere bile saldıran *Charlie Hebdo***" diye bir yazı kaleme aldın mı?

Hayır!

Bir yazına **"Charlie Hebdo'ya yapılan saldırı bize yapılmıştır"** başlığını attın.

Gerçekten de o saldırı sana, size yapılmıştır.

Çünkü siz, sizler, o İslam ve Peygamber (s.a.s.) düşmanı Haçlılar'ın Türkiye'deki işbirlikçileri, ajanları, uzantılarısınız.

Sömürgeci gâvurlarla aynı familyadan, aynı kumaştansınız.

*

Bu Haçlı uşağı, kafasındaki devreleri yakmış olduğu için sözlerini şöyle sürdürüyor:

> Unutmadan İslamcıların ilahi kelimeleri vardır duyguları yoktur. Kurban kesilirken **tekbir** getirilmişse artık kurbanın acısı söz konusu edilmez. İslamcılar tekbir getirdikten sonra herkes hepimiz **hak yolunda** kurbanız, kurbanların üzüntüsü düşünülemez.

Peki siz ne yapıyorsunuz; tıkındığınız kebaplardaki etlerin sahibi hayvanların mezbahanelerde kesilirken çektikleri acılardan dolayı et yemiyor musunuz?!

Size kebaplar zorla mı yediriliyor?!

Yerken, kesilen hayvanların çektikleri acıları düşünerek bir yandan da gözyaşı mı döküyorsunuz?!

Dağda bayırda gezip avcılık yapmak, geçim için bile değil zevk için hayvan öldürmek İslamî bir ibadet, Şeriat'in bir emri mi?!

Ve bu laik devlet, dinsiz olduğunu ispatlamak için, "Şeriat, avcılığı emrediyor, biz de yasaklıyoruz, zavallı hayvanlar" mı diyor?!

Vay utanmaz vay!

Senin asıl düşmanlığın hayvanların kesilmesine değil, kesilirken **tekbir** getirilmesine!

Putun **Atatürk**'ün adının anılmamasına!

"Hak yolunda kurban"mış..

Seni şimdiye kadar kaç kişi kurban etti?!

"Seni kurban etselerdi Tekbir'e böyle havlayabilir miydin?" diyeceğim ama sen köpek değilsin, o yüzden demiyorum.

Köpek değilsin, isim veremediğim çok daha zararlı bir canlı türüne karşılık geliyorsun.

(Burada havlama kelimesini kullanırsam köpeklere de haksızlık etmiş olurum. Çünkü Tekbir'e havlayacak kadar alçalmazlar.)

*****

Yazar, sözlerinin devamında şöyle diyor:

> Duygu, bedenimiz ve gündelik hayatımızla ilgilidir, **hikaye film drama trajedi** duyguların sahasına girer, İslamcının beyin kutusunda sadece **ilahi emirler ayet hadis siyer** vardır.

Senin o hikaye, film, drama, trajediler vs. vahşet, cinayet, zina, entrika, suç vs. ile dolu.

Kafan da buna göre çalışıyor.

Ayet, hadîs ve siyer ise, insana insan olmayı öğretir. "İnsan"a hitap eder.

Senin gibilerin onlarla işi olamaz.

*

Bu Charlie Hebdo'cu yazar müsveddesi, şunu da diyor:

> Ve iktidara geldikleri o meşhur tezkere günlerinde Irak'ta Amerikan bombalarına ve yıkımına ve yüz binlerce çocuğu öldürmesine sırf iktidarlarının huyu suyu hürmetine sessiz kaldılar ve Amerika'nın yanında yer aldılar.

Ona aslında herkes karşı çıktı.

Akpartililer bile..

Dürüstsen aynı eleştiriyi Afganistan için yap da görelim!

*

Yazar, İslamcı dediği kişilerin aslında İslamcı olmadıklarını biliyor.

Fakat yine de, onlar üzerinden İslamcılığa saldırıyor.

Sözleri şöyle:

> Kuşkunuz olmasın, bu kırk yıllık sürecin son onbeş yılında İslamcı ideoloji parayı serveti ve makamı öyle sevdi ki, kaybeden, gençlik idealleri romantik İslamcılık olacak, konfora çoktan gark olmuş kalemler İsrail

> dostluğunu pekiştirmekte zorluk çekmeyecektir ve uğruna onurlarını kişiliklerini koydukları **İslamcı İdeolojiyle dalga geçmekten hiç çekinmeyecekler!**

İslamcılıkla dalga geçen kişi İslamcı olabilir mi?!

*

Gelelim şu sözlerine:

> Dönelim 1960'ların yeni yeni filizlenen İslamcı hareketlerine, güçlenmek palazlanmak için batılı ajanlarla koyun koyuna işbirliğine girmişlerdi, her şey, gizli hedefleri için.

Batılı ajanlarla değil, Batı ile birlikte hareket eden devlet için..

Batı'nın gizli servisleri ile birlikte hareket eden derin devlet için..

Senin gizli servis elemanlarının maaşını 1950'lerde kim veriyordu?.

Nihat efendi bu noktada bilinçli bir körlük yaşıyor, beyninin yarısı, hatta tamamı yok oluyor.

Bu da, beynini kaybet**me**miş olanların zihninde, ister istemez, "Bu Nihat efendi aslında **kimin sesi**?" sorusunun uyanmasına yol açıyor.

T. C.'NİN İLAHİYATLARI, İSLAMCI OLMADAN TASAVVUFÇU, ŞERİATÇI OLMADAN MÜSLÜMAN OLAN HİLKAT GARİBELERİ ÜRETTİ

Prof. Dr. Mahmut Erol Kılıç, ***Yeni Şafak***'ta yayınlanan röportajında İslâmcılık'la ilgili sorulara şöyle cevap vermişti:

İslamcılık tartışmalarında ne konumda duruyorsunuz?

Türkiye'de kavramların doğru düzgün anlaşıldığı sağlıklı bir yapı maalesef hâlâ yok. Her şeyi korkarak, yanlış anlaşılma ihtimallerini göz önüne alarak konuşuyoruz. 'İslamcı eşittir Müslüman' olarak algılanma durumunda İslamcı değilim demek yanlış anlaşılır. Fakat İslamcılığı iyi tarif etmek gerekiyor. Teknik anlamıyla İslamcı 'Dünya savaşı sonrası veya hilafetin ilgasından sonra İslam dünyasında oluşturulan zalim ve kukla rejimlere karşı bir protest hareketinin fikri karşılığı' olarak görülüyorsa bu geniş anlamıyla ben de İslamcıyım. Ama hususi anlamına geldiğimiz zaman pek olumlu cevap veremeyeceğim. İslamcılığın kaş yapayım derken göz çıkarıyor olması, geleneği dışlaması, gelenekten kopması, İslamcılığın da öyleymiş gibi gözüküyorsa da aslında çok kökten ve köklü bir proje sunamadığını gösteriyor. Mesela ben Türkiye'de İslamcıların da Kemalistlerin de benzer teolojik referanslar kullanmasını düşündürücü buluyorum. Her ikisinin de şeriatçı olduğunu düşünüyorum.

Nasıl?

Gelenekteki bilgelerin din tarifinden uzaklaşmış modernist İslamcı, İslam eşittir şeriat, İslam eşittir hukuk algısına girdi. Oysa gelenekte 'Şeriat' yoldur varana ama onlardan içeride Hakikat marifet vardır. Hukuk bir yaptırımlar manzumesidir, norm getirir. Gönülle ruhla işi olmaz. Size bazı

şeyleri dayatır. Aynı şekilde politik bir ideoloji olarak Kemalizm de kuşatamamış, kalbe girememiştir. Ondan dolayı koruma kanunlarıyla ya da süngü ve postal zorlamasıyla ayakta tutulan bir ideoloji haline gelmiştir. Kalbe giremediği için bundan dolayı normatiftir, şeriatçıdır. Türkiye'de şu an bazı modernist İslamcılarla oturup sohbet ettiğiniz zaman dünya görüşlerinin, düşmanı olduklarını zannettikleri Kemalizm'in püritanist teolojisi ile aslında çok örtüştüklerini görürsünüz. Anti gelenek, anti dergah, anti maneviyat, anti Osmanlı, anti tarih oluşları gibi sayabileceğim bir çok noktada aslında özdeşleşmektedirler. Bu vakıaya baktığımızda ise ben İslamcı değilim.

Siz kendinizi nasıl tanımlıyorsunuz?

Tradisyonalist sufi İslam yorumunu kendime yakın buluyorum. İslam dünyasında acilen mütefekkir yetişmesinin şartları hazırlanmalı. Salt hadis ilmi, fıkıh ilmi okuyan kişiden tefekkür çıkmaz. Hepsine saygı duyuyorum ama İslam dünyasının bugün ihtiyacı olan ne daha fazla molladır ne de muhaddis. Hadis külliyatı artık elimizdedir. Arkeolojik kazı yapılarak yeni bir hadis mecmuası bulunacak değil. O hadislerin ruhunu açığa çıkarmaya ihtiyacımız var. Dini kaynaklarda bahsedilen şeylerin yorumunu, sentezini yaparak çağa bir söylem haline getirecek düşünürlere ihtiyaç var. Tefekkür olmadığı zaman araç olan ilimler amaç haline gelir. Fıkıh öğrenmek araçtır ama bugün amaç haline gelmiştir.

İslamcılık tartışmalarını ne kadar verimli buluyorsunuz?

Derridacı yapıbozum bağlamında bir doğrunun inşa edilebilmesi için var olanın yıkılması gerekir. Eğer İslam dünyasındaki bazı toplumsal dönüşümlerde lokomotifliği selefi İslamcı akımlar çekiyorsa 'hangi noktaya kadar başarılı olabilirler' konusunu açmak, sorgulamak, daha iyiye ve doğruya kapı açacağı için hayırlı buluyorum. Tartışılması gerektiği

kanaatindeyim. Yaşım gereği İran İslam inkılabını çok yakından takip ettim. O inkılapta toplumun diğer katmanlarıyla sosyalist gençler, İslamcı gençler el ele vererek oluşturdukları bir inkılap süreci yaşandı. Oluşum süreci muhteşem… İnkılabın bir din adamı tarafından yönlendirilmesi ve o din adamının cüppesi altında sosyalisti, İslamcısı hep beraber bir araya geliyor olması güzel. Fakat o inkılabın 10- 20 yıl sürdükten sonra hangi noktalarda tıkandığını, açmazlara girdiğini de görmemiz lazım. O inkılabın gelişimini bilmezsiniz, bana ne demişseniz şu hale nasıl geldiğini de bilemezsiniz. Çünkü aynı hataları siz de yapabilirsiniz. Biz bu alemde belli tecrübeler elde etmeye geldik. Her şeyden ders almamız lazım.

*

Öncelikle şunu belirtelim: İslâmcılık diye adlandırılan anlayışın **Şeriatçi** olması, bir ayıp ya da kusur değildir, meziyettir.

Burada zımnen, İslâmcılık karşıtı olarak gösterilen "**geleneği dışlamayan ve gelenekten kopmayan**" **İslâm anlayışının Şeriatçi olmadığı** söylenmiş oluyor.

Böylesi bir gelenekten de, tasavvuftan da Allah'a sığınmak gerekir.

Şeriatçi olmayan bir gelenek de, tasavvuf da düpedüz sapıklıktır.

Gelenek kavramı, günümüzün putlarından biri. Birileri ne olduğu belirsiz **"gelenek" için Şeriat'ten vazgeçebiliyorlar, fakat Şeriat için geleneği sorgulamaya** yanaşmak istemiyorlar.

Halbuki, sahih ve saygı duyulması gereken bir gelenek varsa eğer, o Şeriatsiz ya da "**Şeriat'i dışlayıcı ve Şeriat'ten kopuk**" olamaz.

Sahih geleneğin sahihliğinin temel kriteri Şeriat'e uygunluktur.

Ve siz, **Şeriatçi olmayı, Kemalist olmakla eşdeğer tutarsanız** şayet, o mihengi yok etmiş olursunuz.

*

Devam ediyor Erol Kılıç:

> "**Hukuk** bir yaptırımlar manzumesidir, norm getirir. Gönülle ruhla işi olmaz. Size bazı şeyleri dayatır."

İşte **bu cümleler, bir insanın ne İslâm'ı, ne hukuku, ne gönlü ve ne de ruhu anlayabilmiş olduğunu** fark edebilmek için yeterlidir.

Geleneksel İslâmî eğitim kapsamlı ve dört başı mamur olduğu için, böylesi bir eğitimden geçmiş olan hiç kimse, hukuk ile g*önül ve ruh*, Şeriat ile *hakikat ve marifet* arasında (birbirlerinin alternatifleri olarak sunulacak şekilde) bir ayrım yapmaz.

Hukukun bir yaptırımlar manzumesi olduğu doğrudur, fakat "**gönülle ve ruhla bir işinin olmadığı**" **iddiası saçmalıktır.**

Gerçekte **İslâm hukuku, gönlü ve ruhu besleyen normlar ihtiva eder.** Mesela zekât, yaptırım konusu olan bir emirdir, normdur; fakat bunu yapmakla insan, aynı zamanda gönül ve ruh bakımından olgunlaşır; paylaşmayı, dünya malına aşırı tamah etmemeyi öğrenir. **Hem zekâtın farziyetine iman bir gönül işidir, hem de o emir, insanı gönül ve ruh bakımından geliştirir.**

Hukuk bir yaptırımlar manzumesiymiş de, gönülle ruhla işi olmazmış..

Bunu, geleneksel sistem çerçevesinde İslâm'ı **bir bütün olarak doğru dürüst** öğrenmiş bir adam hiç söyleyebilir mi?!..

Hele de hukuk konusunda İslâm Şeriati ile Kemalizm'i aynı kefeye koyabiliyorsa bir kimse, **dinin "insan ötesi" boyutunu, manevî yanını, gönül ve ruhla olan ilişkisini** hiç kavrayamamış demektir.

Adam, Allahu Teala'nın emirleri ile Kemalizm'in emirlerini aynı kefeye koyuyor ve sonra da gönül ve ruh edebiyatı yapıyor.

*

Gelelim şu laflara:

> "… Aynı şekilde politik bir ideoloji olarak **Kemalizm** de kuşatamamış, kalbe girememiştir. Ondan dolayı koruma kanunlarıyla ya da süngü ve postal zorlamasıyla ayakta tutulan bir ideoloji haline gelmiştir. Kalbe giremediği için bundan dolayı **normatif**tir, şeriatçıdır."

Bunları yazabilmiş bir adam, **normatif olmanın ne anlama geldiğini de, şeriat kavramını da bilmiyor** demektir.

Herşeyden önce, normatif olma bakımından hukuk (şeriat) ile ahlâk (gönül, ruh, kalb) arasında bir fark yoktur. **Her ikisi de normatif nitelik taşır**.

Aralarındaki **fark, ilkinin (hukukun, şeriatin) adlî yaptırım konusu olması, ikincisinin gereğinin ise insanların vicdanına bırakılmasıdır.**

İnsanların vicdanına bırakılması, onun normatif olmaması anlamına gelmez, devlet gücü kullanılarak müeyyide konusu yapılmaması anlamına gelir. (Yine de farklı türden yaptırımların konusu olabilir. Mesela, hukukun yapılmasını zorunlu kılmadığı "**olması gereken**" bir davranışı yapmayan insanlar toplumsal baskı görür, ayıplanır ve dışlanır. Bu, adlî olmayan bir yaptırımdır. Bu, olumsuz bir duruma da karşılık gelebilir. Kötülüğün hakim olduğu topluluklarda iyi insanlar adlî nitelik taşımayan benzer yaptırımlarla karşılaşabilir.)

Normatifin karşıtı, olgusaldır. "**Olması gereken**"den söz edilen her yerde normatiflik söz konusudur. Olgusal ise "**olan**"a bakar.

*

Gönül, ruh ya da kalb, "olması gereken" hedefler belirlediği için, temelde **normatif**tir. Bunların yaptırım konusu olup olmaması başka birşeydir.

Gerçekte, hukukun (şeriatin) yaptırım konusu yaptığı **normatif** bütün hususlar, aynı zamanda gönül, ruh ve kalbin de "**olması gereken**" olarak kabul ettiği şeylerdir.

Mesela hukuk, bir kimsenin hakkını gasbeden birinden o hakkın alınıp sahibine iade edilmesini emreder. Bu, bir **norm**dur.

Aynı şeyi, kalb, ruh ya da gönül de ister. Eğer istemiyorsa, o kalb ölmüş demektir.

Ancak hukuk, şayet **ilahî kaynak**tan geliyorsa, **kalb-i selîm sahibi kimselerin gönüllerinin ve ruhlarının hoşlanmadığı normlar** içermez.

Buna karşılık, vahyi dışlayan insan-yapımı kanunlar (ki hukuk postuna bürünmüş hukuksuzluktur) bazen, selîm akıl, vicdan ve kalple çatışabilir.

Mesela, **insan-yapımı yasalar**, bir insana ana dilini konuşmayı yasaklayabilir. Çocuğunu hapishanede ziyaret eden bir ana, onunla **resmî dil**le konuşamadığı için çocuğunun **işkence** görmesine neden olabilir. Burada norm ile gönül ve ruh arasında bir çatışma çıkar. Vahye müstenid bir hukuk sisteminde ise bu tür çatışmalar yaşanmaz.

İşte bu yüzden, **İslâm şeriati** (vahiy kökenli hukuk) ile **Kemalizm** gibi beşerî ideolojileri aynı kefeye koyan bir adam, gerçekte "din"i bilmiyor demektir.

Böylesi, dinin, Allah'ın emirlerinin gönül, ruh ve kalb boyutunu "hakikatte" kavrayamamıştır.

*

Devam ediyor Erol Kılıç:

> "Türkiye'de şu an bazı modernist İslamcılarla oturup sohbet ettiğiniz zaman dünya görüşlerinin, düşmanı olduklarını zannettikleri **Kemalizm**'in püritanist teolojisi ile aslında çok örtüştüklerini görürsünüz. Anti gelenek, anti dergah, anti maneviyat, anti Osmanlı, anti tarih oluşları gibi sayabileceğim bir çok noktada aslında özdeşleşmektedirler. Bu vakıaya baktığımızda ise **ben İslamcı değilim**."

Bu ifadeler birden çok yanlışı içinde taşıyor.

Birincisi, modernist olarak bilinen kesimler kendilerini İslâmcı olarak nitelendirmiyorlar. Onlar da "İslâmcılık eleştirmeni".

İkincisi, anti-gelenekten söz etmek anlamsızdır. Çünkü **gelenekçilik yapanlar da, bir başka açıdan anti-gelenekçidir**. Mesela Matüridî olduğunuzu söylediğinizde, Mutezile geleneğini reddetmiş olursunuz. Dolayısıyla **pür gelenekçilik** diye birşey yoktur. Geleneği olmayan herhangi bir görüş de yeryüzünde mevcut değildir. Bu yüzden Ord. Prof. Dr. Ali Fuat Başgil, ***Gençlerle Başbaşa*** adlı kitabında, "**Gökkubbe altında yepyeni hiçbir fikir yoktur. En yeni fikirler, eski fikirlerin yeni elbise giymiş halleridir**" demektedir.

"Hangi gelenek?" sorusunu yöneltmek, gelenek karşıtlığı anlamına gelmez.

"**Gelenek olarak referans aldığınız isim mesela İbn Teymiyye ya da İbn Kayyim olunca o, 'gelenek' sayılmaz; 'İbn Arabî' olursa sayılır**" diyorsanız, yani çifte standardı gelenekçiliğin temel ilkesi kabul ediyorsanız, o başka..

Bu bir yana, birşeyin salt "eski" olması, onun "gelenek" adı altında "kutsanması" için geçerli bir neden olabilir mi?!..

Mesela, cinayet, Habil ile Kabil zamanında başlayan bir gelenek..

*

Öte yandan, mesela **İbn Arabî**'nin kendi zamanının "**modernist**"i olduğu görülmektedir.

Geleneğe savaş açmıştır.

"Firavun'un imanı, cehennem azabının ebedîliği vs." gibi konularda geleneğe başkaldırmış, fakat **onun bu gelenek karşıtlığı zamanla bazı çevrelerde asıl geleneğin yerini almıştır**.

Anti-tarih olma bahsi için de aynı şeyler söylenebilir.

Bütün bu söylediklerimiz, anti-dergâhçılık gibi hususlar için de geçerlidir. Halvetî şeyhi Kuşadalı İbrahim Efendi, **tekkeleri yerin dibine batıran ifadeler** kullandığında, anti-dergâhçılık mı yapmış oluyordu, yoksa sûretin ötesindeki öze, dergâhçılığın ötesindeki "hakikat"e mi dikkat çekmek istiyordu?!

Evet, Şeriat'in denetim ve gözetiminden çıktığı zaman birçok tekke "**heva ve hevese**" hizmet eden mekânlar haline gelmişlerdi ve bugün tekkecilik yapan birçokları gerçekte onun asıl ruhunu yaşatmayı değil, **sahte maneviyat görüntüsü altında heva ve heveslerine hizmet** etmeyi hedefliyorlar. Böylece hem kendi vicdanlarını susturuyor, hem de başkalarının kafasına rahatça vurabilecekleri bir "**anti-dergâhçılıkla suçlama sopası**"nı ellerinde tutuyorlar.

*

Anti-Osmanlı olmaya gelince..

Osmanlıcı olmak ya da olmamak çok önemli bir konu değildir. Herkes kendi tarihini ve coğrafyasını merkeze alır. Bir Arab'a göre, Osmanlı **anti-Abbasî** olabilir. Onun bu değerlendirmesine itibar edilmez. Önemli olan,

Osmanlı'nın İslâm Şeriati karşısındaki durumudur. Osmanlı'nın Şeriat'le bir sorunu yoksa, "Abbasî geleneği" ya da "Moğol istilasını durduran 'geleneği daha eski' Memlukler" ile sorun yaşamış bulunması önem taşımaz.

Keşke Erol Kılıç, **Osmanlı'ya olan hürmeti kadar Şeriat'e de saygı** duyabilseydi..

İşte o zaman, yaptığı lüzumsuz gelenekçilik edebiyatının hiç değilse kendi içinde tutarlılık taşıdığını düşünebilirdik..

*

Erol Kılıç, röportajının devamında, yaptığı bütün gelenekçilik edebiyatını yerle yeksan ederek, tam da bir modernist ağzıyla konuşuyor:

> Tradisyonalist sufi İslam yorumunu kendime yakın buluyorum. İslam dünyasında acilen mütefekkir yetişmesinin şartları hazırlanmalı. Salt hadis ilmi, fıkıh ilmi okuyan kişiden tefekkür çıkmaz. Hepsine saygı duyuyorum ama İslam dünyasının bugün ihtiyacı olan ne daha fazla molladır ne de muhaddis. Hadis külliyatı artık elimizdedir. Arkeolojik kazı yapılarak yeni bir hadis mecmuası bulunacak değil. O hadislerin ruhunu açığa çıkarmaya ihtiyacımız var. Dini kaynaklarda bahsedilen şeylerin yorumunu, sentezini yaparak çağa bir söylem haline getirecek düşünürlere ihtiyaç var. Tefekkür olmadığı zaman araç olan ilimler amaç haline gelir. Fıkıh öğrenmek araçtır ama bugün amaç haline gelmiştir.

Erol Kılıç'ın kullandığı "**tradisyonalist" (gelenekçi)** kelimesinin de gösterdiği gibi, gerçekte gelenekçilik de ithal bir akım.. Batı'ya ait.. Modern(izm) karşıtı görünse bile, gerçekte modern bir tutum.

Yukarıdaki ifadelerde yer alan ikinci bir gariplik, "tradisyonalist sufi İslam yorumu"ndan söz edilirken İbnü'l-Arabî'ye atıfta bulunulması, **ondan önceki**

“tradisyon” karşısında tornistan yapılmasıdır. Bu da galiba “**Şark usulü tradisyonalizm**” oluyor.

Hadîs ve fıkıh ilimleri küçümseniyor, yarım ağız bir saygı ifadesiyle selamlandıktan sonra, ihtiyacımızın “**ne daha fazla molla, ne de muhaddis**” olduğu söyleniyor.

Gerçekteyse, **günümüzde yeterince molla da yok, muhaddis de**.. Aslında, özellikle **Türkiye’de, hiç muhaddis yok bile denilebilir. Fıkıh bilgilerinin ve hadîslerin kitaplarda yazılı olması, fıkhın ve hadîslerin yeterince bilinmesi anlamına gelmez.** Erol Kılıç’ın kütüphanesinde 100 bin Çince kitap bulunsa, bu onun, Çince uzmanı sayılması için yeterli bir gerekçe olur mu?!..

*

Erol Kılıç’ın “**O hadislerin ruhunu açığa çıkarmaya ihtiyacımız var**” vecizesine gelince.. İşte burası, deyim yerindeyse zurnanın zırt dediği yer.. Ya da, Erol Kılıç’ın, sözleriyle inşa etmeye çalıştığı anlayışın köküne kazmayı indirdiği nokta..

Çünkü, **o hadîslerin ruhunun açığa çıkması gerektiğini söylemek, geleneksel birikimin beş para etmez birşey olduğunu savunmak anlamına gelir.** Ruh, şimdiye kadar ortaya çıkmamışmış, Erol Kılıç gibileri bekliyormuş..

Kılıç’a göre, “Dini kaynaklarda bahsedilen şeylerin yorumunu, sentezini yaparak **çağ**a bir söylem haline getirecek düşünürlere ihtiyaç var”mışmış..

Nedir bu “çağa bir söylem” takıntısı?..

Bunu söyleyen başkası olunca adı “**modernist İslâmcılık**”.. Erol Kılıç gibiler söylerse, “**entel**”lik..

Başkası söylerse **gelenek düşmanı**, Erol Kılıç gibiler söylerse “tefekkür sevdalısı”…

Bu kadar çok çelişki, ancak “modern bir ilahiyatçı”nın “tefekkür”ünde yer alabilir.

Üstelik, “selefî İslâmcılar”dan söz ederken, “**Derridacı yapıbozum bağlamında bir doğrunun inşa edilebilmesi için var olanın yıkılması gerekir**” diyor ki, kazdığı kuyuya düşmek ya da kendi silahı ile kendini vurmaktan başka birşey değil bu.

“**Derridacı yapıbozum**”, salt selefî İslâmcılar’ı kesip doğrayan bir “modern” yaklaşım mı, yoksa bunu diyen kişi, dolaylı olarak, “Var olan geleneği yıkalım ki, bir doğru inşa edilebilsin” demiş mi olur?

Erol Kılıç, bu sorunun cevabını bulduğunda, “tefekkür” vadisinde önemli bir mesafe katetmiş olacaktır.

İSLAMCILIK SEMPOZYUMU KİTABI VE "YERLİLİK-MİLLİLİK"

Türkiye'de İslâmcılık Düşüncesi ve Hareketi - Sempozyum Tebliğleri adlı kitabın (ed. İsmail Kara, Asım Öz, İstanbul: Zeytinburnu Belediyesi Kültür Yayınları, 2013) "Sunuş" yazısında şöyle deniliyor:

> Osmanlı'nın tarih sahnesinden çekilmesinden bu yana, bu topraklarda yaşayan toplumlar, **Batı sömürgeciliği/emperyalizmi** karşısında derin bir bocalama ve mağduriyet yaşamış, sürekli bir cevap arayışı içinde olmuşlardır. Birkaç yüzyıl boyunca süren bu cevap arayışı, hayatiyetini arttırarak devam etmektedir. "İslâmcılık Düşüncesi" ise **eğrisiyle doğrusuyla** bu **coğrafyanın ürünü** olan ve bu anlamda **yerliliğini muhafaza eden bir fikir** olması hasebiyle üzerinde düşünülmeyi fazlasıyla hak etmektedir. İslâm milletinin damarlarında hâlâ güçlü bir nabız gibi atan "İslâmcılık Düşüncesi" üzerinde yapılacak Türkiye merkezli çalışmalar, geleceğe dair yeni teklifler üretmemizi ve yeni bir dünya tasavvur edebilmemizi de sağlayacaktır.

Bir sempozyum yapılıyor, sempozyum tebliğleri kitaplaştırılıyor, ve "Sunuş"unda bunlar söylenebiliyorsa, o sempozyumda havanda su dövülmüş demektir.

Burada iki tane sakatlık var.

Birincisi, İslamcılık gerçekten İslamcılık ise, **eğrisi olamaz**. Çünkü İslam eğri değildir, doğrunun kendisidir.

İslamcı olan da "**doğrucu**" olmuş olur. Eğriliği varsa, gerçekte "doğrucu", yani İslamcı olamamıştır.

Onun savunduğu şeye İslamcılık adını vermek, İslam'a iftira atmak olur.

*

İkincisi, **bu coğrafyanın ürünü** olmanın bir önemi yoktur.

İlim Çin'de bile olsa gidilip alınır.

Hikmet müminin yitiğidir, nerede bulursa alır.

Bu coğrafyanın bir kutsallığı yok..

Bu coğrafya, kendisinden hata zuhur etmeyecek "**ilahî dergâh**" da değildir.

Bu coğrafyanın ürünü olma, **meşruiyet** nedeni de olamaz.

Yerliliğini muhafaza etmeden söz etmek ise, saçmalıktır.

Çünkü İslam, **"yerli" değildir, evrenseldir.**

Çünkü İslam, yerlilik ve bu coğrafyaya aitlik **kıstas**larıyla değerlendirme konusu yapılabilecek birşey değildir.

Tam aksine, **bu coğrafyanın ürünü olan ve yerlilik sıfatını taşıyan şeyler, İslam'a uygunsa** bir değer taşır.

*

Ne yazık ki bu zamanın insanının, müslümanının ölçüleri bozulmuş..

Neyi niçin savunması gerektiğinden habersiz..

"Bu coğrafyanın ürünü olma" ve "yerlilik" gibi derin devletin (resmî ideolojinin) empoze ettiği sahte ölçütler, "şaşmaz yanılmaz kutsal ölçüler" gibi kabul edilmiş.

Sorgulanamaz ezber haline gelmiş.

Cennetmekân (mekânı Cennet olsun) **Selçuk Bey** bu kafada (kafasızlıkta) olsaydı, aşiretine "Müslüman olma" teklifinde bulunamaz, atalarımızın müslüman olmasına vesile olamazdı.

Aynı şey **Abdülkerim Satuk Buğra Han** ve **Nogay Han** gibi öncülerimiz için de geçerli..

Onlar, aşiretlerinin/toplumlarının müslüman olmasını sağladılar.

Halbuki İslam onlar için ne "**yerli**" idi, ne de onların "coğrafyasının ürünü"ydü..

Onlar böyle dar bakış açılarının, "coğrafya"nın ve "yer"in kulu kölesi olmadılar.

Vizyonsuzluk, körlük ve kitlesel enaniyet/benlik/gurur anlamına gelen "kendi kendine taparlık" şaşkınlığına prim vermediler.

Bir onlara bak, bir de bugünkülere..

Yazıklar olsun!

İTİRAZLAR VE CEVAPLAR

Geçmişte birisi bize şöyle bir itiraz yöneltmişti:

> İslamcılığın İslam geleneğinde yeri olmayan bir kavram olduğunu sık sık dile getiriyoruz ya, işte bu hususta diğer bir itiraz ise şöyle; '**İslâmcı tabirinin geleneksel ıstılahlar arasında yer almamasına gelince. Böylesi bir hassasiyeti bulunan kimselerin, şayet ne dediklerinin farkında iseler, Hanefî, Malikî, Nakşî, Kadirî vs. gibi tanımlamaları da reddetmeleri gerekir.**' İslâmcılık tabiri ile Hanefî, Malikî, Nakşî gibi tabirleri aynı kefeye koymak hangi zihniyetin ürünüdür merak ediyorum. Bu zihniyetin son derece sakat olduğunu söylemeye bilmem gerek var mı? Neden sakat olduğu meselesine gelince; bu sakat düşüncenin sahibi 'Müslümanım; ama İslâmcı değilim' diyenleri laiklerin ekmeklerine yağ sürmekle suçlayıp haksız bir şekilde eleştirmektedir. Peki siz Hanefî olduğu halde Hanefî olmayanları türlü ithamlarla suçlayan birisini gördünüz mü? İnsaf sahibi her insan Hanefî ve Malikî gibi tabirlerin İslâmcı mefhumu gibi kavram kargaşasına sebep olmadığını gayet iyi bilir.

Yukarıda yer alan bold (siyah) ifadeler bize ait.. Orada söylemek istediğimiz şu: Şayet İslâmcı kavramı ***Kur'an*** ve Sünnet'te yer almadığı için reddedilecekse, aynı şey Hanbelî, Rüfaî, Matüridî vs. kavramları için de geçerli olmalıdır.

Bu ifadelerimizde sakatlık gören kişiye gelince, sakatlık onun bakışında ya da akıl yürütüşünde.. Anlayış ve idrakinde..

Ancak, bir başka açıdan, haklı olduğu bir nokta var: İslâmcı kavramı ile mesela bir Hanefîlik ya da Kadirîlik aynı kefeye konulamaz.

Bir insan “Ben Hanefî değilim” dediğinde, bundan birşey lâzım gelmez.. Şafiî ya da Malikî olabilir.. “Ben Kadirî değilim” dediğinde de kınanamaz, belki Nakşîdir. Hatta hiçbir tarikata müntesip olmasa bile bu yüzden suçlanamaz.

Çünkü, Hanefî olmak, “tanım gereği”, içtihadî konularda İmam-ı Azam’ın mezhebine tâbi olmak anlamına gelir. İçtihatların temel alındığı ayet ve hadîslerin reddedildiğini göstermez.

*

İslâmcılığa gelince, “tanım gereği” bir insanın, şayet müslümansa, İslâmcı olmama seçeneği yoktur. Sözlüklerde ve ansiklopedilerde yaygın bir biçimde tanımlandığı şekliyle İslâmcı olmadığını söyleyen bir insan, gerçekte, en iyi ihtimalle, “İslâm’ı sadece ibadet hayatı için geçerli kabul ediyorum” demiş olur. Bu ise, İslâm değildir, **İslâm’ın Hristiyanlık ve Yahudilik gibi tahrif edilmiş** bir karikatürüdür.

Burada, “İslâmcı değilim, müslümanım” demek, kelime oyunu yapmaktır, sahtekârlıktır. Bunu söyleyen insanın ayrıca şunu belirtmesi gerekir: “Bu İslâmcılık tanımı çerçevesinde ben de İslâmcı kategorisine giriyorum, fakat İslâmcı kavramını, başkaları tarafından üretilmiş bir etiket olduğu için kabul etmiyorum. Müslümanlık tanımım da, İslâm dışı çevrelerin müslüman tanımıyla ilgisizdir; ***Kur’an*** ve Sünnet’e dayanır.”

Bu durumda İslâmcı-müslüman ayrımı lafzî bir tartışmaya dönüşür.

Ancak, yapılan tartışmanın seyrine bakıldığında, olayın lafzî olmanın ötesinde anlamlarının bulunduğu görülmektedir.

*

İslâmcı olmadıklarını söyleyenler, İslâmcı olduklarını ya da İslâmcılık tanımını yanlış bulmadıklarını ifade edenleri İslâm’ı bir “**ideoloji**” haline getirmekle suçlamaktadırlar.

Bu ideoloji suçlaması ise, kullanılan kavramın da gösterdiği gibi, Batı'nın **zihin kodlarıyla** yapılmış bir saldırıdır. Batılılar'dan **ithal ettikleri "ideoloji" kavramıyla** İslâm'ın "ibadet dışı alanları da kapsayan" anlaşılma biçimine savaş açıyorlar.

İslâmcı olduklarını söyleyen insanlara, İslâm'ın ahlâk, maneviyat ve ibadet boyutlarını reddetmedikçe, herhangi bir suçlama yöneltilemez. Ama bugün asıl sorun, **"ibadet müslümanları"nın İslâm'ı bir bütün olarak benimsemekte zorluk çekmeleridir**.

İslâmcılık, işte buna bir tepkidir.

*

Başa dönersek, Nakşî olmadığını söyleyen bir insan, Kadirî olabilir.. Fakat İslâmcı olmadığını söyleyen bir kimse, tanım gereği, İslâm'ı salt bir "ibadetler manzumesi" olarak görüyor demektir.

Burada, "Hayır, ben onu demek istemiyorum" demek de gerçekte mugalata yapıyor olmaktan öteye gitmez. Çünkü, burada önemli olan, **muhatapların sözden ne anladığıdır**.

Bu ülkede, İslâmcılığın ne olduğunu bilmeyen mi var?!..

Müslümanlığa gelince, bu ülkede **herkesin müslüman kabul edildiğini**, ateist oldukları için yakılmak isteyenlerin bile cenazelerinin musalla taşına gelmesinden biliyoruz.

*

Bu ülkede, müslüman olmak kolaydır.. Ama İslâmcı olmak, daha baştan **bir bedel ödemeyi kabul etmek** anlamına gelir.

Mesela bu ülkede, İslâmcı olarak siyaset yapamazsınız.. Ama müslüman olarak siyaset yapmanız serbesttir. Baykal da müslümandır, Kılıçdaroğlu da.. Ama onlar, **İslâmcı** bir siyaseti asla tasvip etmezler..

Bu ülkede, müslüman olarak askerlik yapıp "şehit" olursunuz, fakat İslâmcı olarak cihat yapıyor olduğunuzu ileri süremezsiniz..

Cihat yasak, şehitlik serbesttir. Bu, İslâmcılık ile müslümanlık arasındaki kıldan ince kılıçtan keskince sınırdır.

Müslüman olduğunuzu söylemenizi en şedit din düşmanı bile doğal karşılayabilir, fakat İslâmcı olduğunuzu açıklamanız birilerinin tüylerini diken diken eder.

Her önüne gelen size, "**Biz de müslümanız, din sizin tekelinizde mi?!**" diyebilir, fakat böyleleri asla, "**Biz de İslâmcıyız**" demezler, diyemezler. Çünkü onlar, İslâmcı olmadığını söyleyen laik tatlısu düzeninin laf ebesi müslüman yazarlarının aksine, İslâmcı olduğunu söylemenin ne anlama geldiğini çok iyi anlamışlardır. Bu konuda "entel müslüman yazarlar" gibi tecahül-i arifane sanatının sınırlarını zorlamaya gerek duymazlar.

Bu yüzden, **Hanefî olmamakla, İslâmcı olmamak aynı kefeye konulamaz**.

Samimi bir müslümanın İslâmcı olmama seçeneği yoktur, fakat Hanefî olmayabilir.

*

Bize yöneltilen bir başka itiraz şöyle:

> Sırf dil ile Müslümanım demekle Müslüman olunmayacağının, bunun tek başına meseleyi çözmeyeceğinin farkındayız. Zaten aksini de iddia etmedik; ancak böyle bir itirazı dillendiren kimseye şu soruları sormak ve sorularımıza da cevap almak isteriz. 'Müslümanım' demek tek başına meseleyi çözmez de 'İslâmcıyım' demek ne zamandan beri tek başına

> meseleyi çözmeye başladı? İslâmcılığın da tek başına meseleyi çözemeyeceği kabul ediliyorsa ‘Müslümanım’ diyene itiraz edilmesinin mantığı açıklanabilir mi? Allah’a çağırmadan, salih amel işlemeden “Ben Müslümanım” demek çok fazla bir anlam ifade etmez doğrudur; ancak Allah’a çağırmadan, salih amel işlemeden ‘İslâmcılık’ Edebiyatı yapmanın da hiçbir anlamı yoktur. Müslümanlık Allah’a, Allah’ın kitabına, şeriatine, Peygamberi’nin sünnetine çağırmaktır. Salih amel işlemek, İslâm’ın emir ve yasaklarına ihlâsla uymaktır, müttekî olmaktır.

Bu ifadeler de, anlamak istemeyen ya da demagoji yaparak meseleyi saptırmaya çalışan bir kafanın ürünü.

Diyor ki vatandaş: “İslâmcılığın da tek başına meseleyi çözemeyeceği kabul ediliyorsa ‘Müslümanım’ diyene itiraz edilmesinin mantığı açıklanabilir mi?”

Bu vatandaş, İslâmcı olduklarını söyleyenlerin “Müslümanım” diyenlere itirazda bulunmadıklarını görmezden geliyor. Bile bile.. Çarpıtarak..

“Müslümanım” diyen bir kimse, bunu söyleyip yerine otursa, tutup Batılılar’ın “içimizdeki işbirlikçisi” olarak İslâmcılar’a savaş açmasa, sorun yok.. Kimsenin onun müslümanlığıyla bir derdi bulunmuyor..

Ama onlar, İslâm’ın siyasal, hukukî, sosyal ve ekonomik boyutlarına dikkat çekenlere, bu tutum Batılılar ve laikler tarafından İslâmcılık olarak adlandırıldığı için, evet sırf onların bu tutumu müslümanlık değil de İslâmcılık diye adlandırıldığı için, bunu alçakça ve haince bir fırsata dönüştürerek, kin ve nefretle saldırıyorlar.

Oysa, İslâmcı kavramına bu kadar kızmaları için hiçbir geçerli nedenleri yok..

*

Her dilin kendine özgü bir gramatik yapısı vardır. Biz “İslâmî” kelimesini kullandığımızda, gerçekte Türkçe’nin gramerine göre değil, Arapça gramere göre

konuşmuş oluruz. Bunun Türkçe gramere göre ifadesi “İslâmca”, “İslâm’a göre” ya da “İslâm’a ait” olabilir.

İslâmcı da, Türkçe gramer kuralları çerçevesinde, “İslâm’ı benimseyen, İslâm taraftarı olan” demektir.

“Ci, cı, cü, cu” ekini sadece birşeyler satan insanlar için kullanan bir kimse ya Türkçe’yi bilmiyordur, ya da gerçekten şeytanca düşünen bir sahtekârdır. (Takır tukur tekerlemelerine şiir muamelesi yapılan İsmet Özel böyle konuşmuştu.)

Kuyucu Mehmed Paşa, kuyu mu satıyordu?

Çiftçi dediğin kişi, çift mi satıyor?

Nurcu dediğin insanlar paket paket nur mu satıyorlar?

Süleymancı dediğin adam süleyman diye bir ürün mü satıyor?

İslâmcı değilmiş de, İslâm satmıyormuş.. Erbakan olsa, “Hadi ordan dangalak!” diyebilirdi.

İSLAMCILIK DÜŞMANLARI, İSLAM'I DİN OLMAKTAN ÇIKARIP HAŞHAŞ (YA DA AFYON) İDEOLOJİ YAPANLARDIR

Bedri Gencer diye İslamî ilimlerle de meşgul olan bir akademisyen var. Sosyoloji prof.u.. X'te (Twitter'da) öyle bir paylaşım yapmıştı:

> "RADİKAL DÖNÜŞ
>
> "Dini ideoloji, İslâm'ı İslamcılık ile özdeşleştirenler için İslamcılıktan dönüş, İslâm'dan dönüş oldu.
>
> "Ve
>
> "Mustafa İslamoğlu gibiler "İslamcı olarak geçen yıllarıma acıyorum." noktasından "Müslüman olarak geçen yıllarıma acıyorum." noktasına geldiler.
>
> "İslamoğlu, "Bir çürük ipliğe hülya dizmişiz" diye, İslâmcılıktan değil, aslında İslâm'dan döndüğünü itiraf etti.
>
> "Dahası gençlerin kendisiyle birlikte deizme sürüklenmesini olumlu bir gelişme olarak gördüğünü söyledi. (https://gazeteduvar.com.tr/mustafa-islamoglu-bir-donemimi-islamci-olarak-gecirmekten-cok-pismanim-haber-1552220)
>
> "İslamcılıkla birlikte İslâm'dan dönenlerin dini, deistik "ahlak dini, adalet dini" "Devletin dini adalettir; Allah'a ibadetini, bana ahlakını göster" gibi yalama sözler.
>
> "Konfüçyüs, eski İslamist yeni deistlerin bu yalama sözlerini daha hikemî ifade ediyor."

(https://x.com/BedriGencerY/status/2083981890445250877)

Bunları yazmasının nedeni, kendisini **İslam'ın Martin Luther'i** falan gibi bir şey zanneden, birtakım aykırı çıkışlar yaparak bir yandan gündem olmasını sağlamaya diğer yandan da laik çevrelerden aferin almaya çalışan Mustafi İsyanoğlu'nun *"Çocuklara namaz üzerinden ahlak motifi verilmez. Ritüeller ve ibadetler üzerinden ahlak verilmez"* şeklindeki lüzumsuz, boş, mantıksız ve anlamsız zırvalarına güya tepki göstermek istemesi.

Ahlâksız ahlakçılık, Develili İsyanoğlu gibilerin yeni istismar maden ocağı.. Rezerv zengin, kaz kaz bitmiyor.

İslam ahlâkını İslam Şeriati'nin ve de farz ve vaciplerin karşısına konumlandırıp bunları tokuşturma ve çarpıştırma şeytanî katakullisi bu Devlelili Darwin tarafından başlatılmış da değil.

Bu zırvayı ("derin"lerden gelen kalk borusunun fermanıyla) seslendiren başka cemaat liderleri, sabi sübyan şeyhler şıhlar da oldu.

Teferruata girmek istemiyorum.

*

Ancak, bu Bedri de, İslam ve İslamcılık mevzuuna yaklaşımı itibariyle, İslam ahlâkı ile İslam Şeriatı'nın arasını ayırmaya, **sahte bir ahlâkçılıkla** "Şeriatsız bir İslam"ın propagandasını yapmaya çalışanların hatasının bir benzerini sergilediğinin farkında değil.

Tutup kifayetsiz şovmen Mustafa budalasının densizliğini bahane ederek İslamcılığa çakmak zorunda mısın Bedri?

Mustafa'nın zırvalarının faturasını neden (şimdi artık reddetmekte olduğu) riyakâr İslamcılığına bağlıyorsun?

Mustafa'yı bahane ederek İslamcılığı dövme kurnazlığı sergilemeni sana Şeytan telkin etmiyorsa, bu patavatsızlığının ardındaki "fikrî" etken ne?

Varsa bir fikrin yaz.. Böyle köylü kurnazlıkları yapma!.. Allah'tan kork!

*

Dini ideolojiye dönüştürme lafının mucitleri**, Batılı istihbarat teşkilatları (gizli servisler)** ile onların akademi dünyasındaki uzantıları.

İslam dünyası diye bilinen halkı müslüman ülkelerdeki laik (siyasal dinsiz) rejimler de laikliklerini (siyasal dinsizliklerini) koruma adına bu tür söylemleri alıp kullanıyorlar.

Bunlar kendilerine göre ideolojiler (**Kemalizm,** Türkçülük, **Kürtçülük**, Arapçılık, **Nasırizm**, Baasçılık, **ülkücülük/idealizm**, milliyetçilik/nasyonalizm/ulusçuluk, sosyalizm, **Türk-İslam sentezi**, Kürt-İslam sentezi vs.) icat ediyorlar ve bunların bu uyduruk ideolojilerini reddedip "İslam, hiçbir ideolojiye ihtiyaç bırakmayan hayat nizamıdır" diyenleri dini (İslam'ı) ideoloji haline getirmekle suçluyor, kendilerinin **müslüman**, savundukları bu uyduruk ideolojileri reddedenlerin ise **İslamcı** olduklarını söylüyorlar.

Batılı (istihbarat güdümlü) akademisyenlerin verdikleri akılla..

Gerçekte İslam'ı bir ideolojiye dönüştürenler bunlar.. İslam'ı, insanları aldatıp sömürmeye yarayan bir **afyon**a (ya da **haşhaş**a) dönüştürüyorlar.

Bu ideolojiye göre, laik (siyasal dinsiz) bir rejim için askerlik yapıp ölürseniz **şehit** oluyorsunuz, fakat İslam'ın hakimiyeti için savaşıp ölürseniz **terörist**ten başka birşey değilsinizdir. Çünkü bu, İslamcılık yapmanız, dini ideoloji haline getirme suçunu işlemeniz anlamına geliyor.

Zengin olduğunuzda zekât ve sadaka verip fakir fukarayı gözetirseniz, fakir olduğunuzda da "Müslümana düşen sabırdır, kadere rızadır; zaten depremler de Allah'ın kaderi" derseniz, "Neden bu devlet gelir dağılımı sorununa çözüm bulmuyor, neden devlet hep zenginin yanında?" sorusunu sormaktan kaçınırsanız müslüman oluyorsunuz. Fakat "Devlet İslam Şeriati'ni uygulamalıdır, zenginin **faiz**le milleti sömürmesine müsaade etmemeli, tam aksine ondan zekâtı alıp millete dağıtmalıdır" dediğinizde ise bu, İslamcılık yapma suçunu işlemeye, dini ideoloji haline getirmeye karşılık geliyor.

Evet, dini ideoloji haline getirme, tam da budur.. İslam'ı, İslam dışı rejimlerin payandası haline getirme, onların hizmetine girmiş bir "**afyon ideoloji**"ye (ya da **haşhaş ideoloji**ye) dönüştürmedir.

*

Bilindiği gibi, **15 Temmuz** olayından sonra Fethullahçılar **FETÖ** diye adlandırılmaya başlandı.

Bunların cemaziyelevveline ve söylemlerine baktığımızda, en önemli özelliklerinden birinin **İslamcılık karşıtlığı** olduğunu görüyoruz.

Laflarına bakılırsa, en büyük düşmanları Siyasal İslam..

AK Partililer, partilerinin kurulduğu günden beri, kendilerinin İslamcı olmadıklarını, Siyasal İslam'la ilgilerinin bulunmadığını söyledikleri halde, **AK Parti**'yi İslamcı olmakla, Siyasal İslam'ı benimsemekle suçluyorlar.

Yani onların jargonunda İslamcılık ve Siyasal İslam tabirleri birer **sövgü ve hakaret** anlamını taşıyor.

AK Partililer ise, özellikle 15 Temmuz olayının yaşandığı sıralarda bunlara **haşhaşî** lakabını takmış durumdaydılar. **Hasan Sabbah**'ın **Haşhaşî tarikatı**na benzeterek..

Bu adlandırma, dini bir "**haşhaş ideoloji**" (ya da "**afyon ideoloji**") haline getirmeleri bakımından yerindeydi. İsabetliydi.

*

İslamcılık (ve de Siyasal İslam), İslam'ın bir **din** olarak muhafazası davasıdır.

İslamcılık karşıtlığı ve Siyasal İslam düşmanlığı ise, İslam'ı "din" olmaktan çıkarıp, **şeytanî ve beşerî ideolojilerin hizmetindeki "joker inanç"** haline getirme katakullisidir.

Sadece FETÖ (Fethullahçı Takiyye Örgütü) değil, bir taraftan müslümanlık iddiasında bulunurken diğer taraftan İslamcı olmadığını ve Siyasal İslam'a karşı olduğunu ileri süren bütün hareketler ideoloji noktasından **haşhaşî**dirler.

Çünkü İslam'ı din olmaktan çıkarıp bir "**haşhaş ideoloji**" haline getirme cinayetini işlemektedirler.

Bunlar, savundukları batıl ideolojiler (ya da biat ettikleri batıl rejimler) hesabına kitleleri uyutmak, uyuşturmak, mayıştırmak ve tepkisizleştirmek için İslam'ı kullanan, istismar eden fesatçı hareketlerdir.

*

Bir yazımızda, merhum **Kadir Mısıroğlu**'nun da İslamcılık tabirine sahip çıkmakta olduğuna dikkat çekmiştik.

Merhumun bazı değerlendirmelerine katılmıyordum, fakat samimiyetinden, samimi bir müslüman olduğundan şüphem yok.

Mücadelesini de herkese karşı mertçe yapıyordu. Köylü kurnazlıklarına, demagojilere, çarpıtmalara, mugalatalara filan tenezzül etmiyordu.

Mert adamdı, kitabında hile hurda yoktu.

REJİM VE "İSLAMCILIĞI BIRAKIP REJİMPEREST OLANLAR"

Risale-i Nur talebelerine **Nurcu** adını takanlar kendileri değildi, muhalifleriydi. Yafta yerleşti, o adla bilinir oldular.

İslıamcı olarak bilinenler de "İslamcıyız" diye ortaya çıkanlar değildiler. İslam'ı savundukları için "**sosyolojik müslüman**"lar (yani nüfus cüzdanı müslümanları) onlara bu adı taktı.

Sonra da "İslamcılık karşıtlığı" adı altında İslam düşmanlığı yaptılar.

Sahtekâr oldukları için milletin içinde "Bizim İslam'la bir sorunumuz yok ki, biz İslamcılık karşıtıyız" diyorlar, kendi aralarında ise "Ahmakları iyi kafaya alıyoruz" diye alay ediyorlardı.

*

Merhum **Kadir Mısıroğlu** şöyle diyor:

> "... O zaman **Nurcu** değil "Nur talebesi" deniliyordu. Nurcular Nurcu, Süleymancılar **Süleymancı** denilmesine kızarlardı. Bu isimleri yerleştiren, basındır.
>
> "Bugün böyle tabirlere itiraz eden kalmadı. Biz bile "***Müslüman Gençliğin El Kitabı***" yerine "***İslamcı Gençliğin El Kitabı***" adıyla bir eser telif etmiş bulunmaktayız. Çünkü, müslüman sözü, "**İslamcı**"daki hareket ve iddiayı artık ifade etmez olmuştur."
>
> (Kadir Mısıroğlu, ***Geçmiş Günü Elerken -I-***, İstanbul: Sebil Yayınevi, 1993, s. 149, dn. 81)

*

Odatv.com'da yer alan bir haber şöyleydi:

> "Çin yönetimi, **"İslam'ın sosyalizm ile uyumlu hale gelmesi, Çinlileştirilmesi ve vatanperverliğin teşvik edilmesi"** için 5 yıllık bir plan kabul etti….
>
> "Plan, Çin Komünist Partisi yetkililerinin sekiz bölgenin **yerel İslami kuruluşlarının temsilcileriyle** yapılan görüşme sonrası, geçen hafta uygulamaya geçirildi.
>
> "Haberi duyuran Çin haber sitesi ***The Global Times***, planın ana hatlarının yakın zamanda açıklanacağını belirtti.
>
> ***"BBC Türkçe***'nin aktardığına göre Çin geçen yıl da benzer şekilde Hristiyan dini için benzer bir plan açıklamıştı. İslam için kabul edilen planın da benzer uygulamalar içermesi bekleniyor.
>
> "Hristiyanlık için kabul edilen planda Hristiyanlığın **"dış unsurlar ve Batı'nın boyunduruğundan"** arındırılacağı belirtilmişti.
>
> "Hristiyanlığın Çinlileştirilmesi için hazırlanan planda **vaazlarda sosyalizmin övülmesi** ve Çin Devlet Başkanı Şi Cinping'in teorilerinin anlatılması, kiliselerin de geleneksel Çin mimarisine uygun inşa edilmesi gibi maddeler yer alıyor. …
>
> "Geçtiğimiz aylarda Pekin hükümetinin Batı Şincan bölgesinde Çin'in **"radikal İslamcılıkla"** suçladığı Uygur Türklerini keyfi şekilde gözaltına aldığı ve **"gözetim kamplarına"** kapattığı iddia edilmişti.
>
> "Yaklaşık 1 milyar 385 milyon nüfuslu Çin'de Budistler nüfusun yaklaşık yüzde 18, Hristiyanlar yüzde 5 ve Müslümanlar yüzde 1,8'ini oluşturuyor.

(https://www.odatv4.com/siyaset/islami-sosyalizme-uyumlu-hale-getirecekler-09011943-153717)

Çin yönetiminin yapmak istediği şey, Türkiye'dekinin bir benzeri.

Çin devleti, **"İslam'ın sosyalizm ile uyumlu hale gelmesi, Çinlileştirilmesi ve vatanperverliğin teşvik edilmesi"** için 5 yıllık bir plan kabul etmiş, bizde ise, İslam'ın Kemalizm/Atatürkçülük ile uyumlu hale getirilip güya Türkleştirilmesi (Türk İslamı ya da Türk Müslümanlığı haline getirilmesi), diğer bir tabirle Anadolululaştırılması (Anadolu İslamı'na dönüştürülmesi) için beş yıllık değil, yüz yıllık bir plan uygulanıyor.

Yani Türkiyelisi de, Çinlisi de "**yerli-milli**" (devletçi) bir dindarlık/müslümanlık peşinde..

Galiba Çin'in Türkiye Büyükelçiliği Türkiye'nin İslam politikalarını iyi etüt etmiş, iyi araştırmış ve gereken dersleri çıkarmış.

Türkiye'nin iyi bir öğrencisi olmaya çalıştıkları anlaşılıyor.

*

İslamcılık ile bunların anladığı müslümanlık arasındaki temel fark şu:

İslamcılık, İslam'ın devlete de hâkim olmasını istiyor, bunların müslümanlığı ise, İslam'ı **devletinin izin verdiği kadar** yaşama ve benimseme inancı üzerine kurulu.

Mesela, devletleri için **devrimci** olabiliyor, **CHP**'nin milletin mabadına saplanmış "**altı ok**"unda görüldüğü gibi **devrimciliği** savunabiliyor, okullara Atatürk ilke ve **inkılapları (devrimleri)** dersi koyabiliyorlar.

Fakat İslam söz konusu olduğunda devrim kelimesi hemen lanetli hale geliyor, **İslam devrimi**nden söz etmek terörizmle özdeş kabul ediliyor.

Devrimcilik/inkılapçılık Atatürkçülükte iyi, İslam'da kötü olabilir mi?

Bunlara göre, böyle olması gerekiyor, "hakça bölüşüm, paylaşım" bu..

Devrimcilik Atatürk'ün partisi CHP'de iyi, müslümanın "müslümanca parti"sinde ise kötü..

Devrimcilik Atatürkçülere helal, müslümana haram..

Dolayısıyla, İslamcı olup da **İslam devrimi**ne inanırsanız, Atatürkçülüğün tapulu malı olan devrimciliği gasp etmiş, **kul hakkı** yemiş, müslümanlıktan çıkmış oluyorsunuz.

Bu, samimi **dindarlık** değil **dincilik** demek oluyor.

Devrimcilik Atatürkçülükte fazilet, dincilikte ise rezaletmiş.

*

Çinlilerin bu işte Türkiye'deki ustalarından öğrenecekleri daha pekçok şey var.

Daha kırk fırın ekmek yemeleri gerekiyor. Henüz yolun başındalar.

Fakat, ilgili haberde geçtiği gibi "**yerel İslamî kuruluşların temsilcileriyle görüşme**" yaptıklarına göre, işin "ruh"unu kavramaya başlamışlar.

Buna **gizli servis / istihbarat** hileleri de eşlik eder.

Türkiye'de olduğu gibi..

Türkiye'de bu işler şöyle oluyordu, oluyor: "Dindar" ajanlar ucundan kıyısından **sözde Atatürkçülük ve laiklik karşıtlığı** da yapıyor, böylece önce sizin "gard"ınızı düşürüyor, rüşvet-i kelam kabilinden laflarla size yumuşatıp "hoşaf"a çeviriyor, ardından da lafı "**İslamcılık da ideolojidir, iyi değildir**"e getirip bağlıyorlar..

Bağlıyorlardı.

Bağladılar.

Aldanmaya yatkın saflar ile aldanmak için fırsat gözleyen “ne şiş yansın ne kebap”çı uyanıkları böylece yanlarına çektiler.

Atatürk eleştirisi ile işe başlayan böylesi “proje” adamlar, sözde Kemalizm karşıtı durumdalar, özde ise en has Atatürkçü onlar.

Atatürk’ün projesinin başarısı için cambazlık yapıyor, kırk takla atıyorlar.

*

Bunların numaralarından birisi de “**Devlet ayrı, rejim ayrı**” hurafesi..

Çinliler bu numarayı da Türkiye’den satın alıp ülkelerine ithal ettiklerinde, temelini atmış oldukları “proje”lerinin en önemli kolonlarından birini dikmiş olacaklardır.

Çin’deki müslüman “Devletimize bağlıyız, rejimin kötülüğü yüzünden devletimize laf söylemek olmaz” demeye başladığı zaman proje tamamlanmış olacak.

Ancak, Türkiye’nin **laik (siyasal dinsiz)** derin devletçileri kadar başarılı olmaları mümkün değil.

Çünkü bunlar, **“müslüman” kelimesi yerine “Türk”ü ikame** etmeyi bile denediler. “Kâfirle çatışmayı göze alan müslümana Türk denir” türünden yalanları kelime-i şehadetleri haline getirebildiler.

Çinlilerin “**Kâfirle çatışmayı göze alan müslümana Çinli denir**” deme şansı yok.

Evet, bu Türkiye tipi hokkabazlık **cihad** kavramını ve **mücahitliği** darağacında sallandırdı,

“**Kâfirle çatışan müslümana mücahid denir**” diyenlerin **terörist** muamelesi görmesinin zeminini hazırladı, mücahitliğin mezarının başında “**Kâfirle çatışmayı göze alan müslümana Türk denir**” palavrasını Fatiha yerine okutmaya başlayarak **cihat** kavramıyla alay etti.

Kimse de çıkıp bu rezalete tepki vermedi.

Onayladılar.

Mesela bu sahetkârlara göre Afganistan’ın Şeriat’e bağlı **Taliban**’ı mücahit değil, terörist, çünkü Türk değiller.

Sonra, mücahit olmak önemli değil ki, önemli olan Türk olabilmek.

Hele de bir de **laik (siyasal dinsiz) Türk**’sen, senden iyisi yok.

Hilekârlığıyla tanınan Çinliler bile bu kadarını başaramazlar.

Türkiye’deki rejim “**çağdaş uygarlık düzeyi**”ni aşıp geçememişse de “**Çinli hilekârlık düzeyi**”ne nal toplatmayı başarmış durumda.

*

Projenin bir diğer kolonu, **ahlâksız “ahlâk istismarı”**..

Müslümanı aldatıp uyutmak için okunan **güzel ahlâk masalları**..

Buna göre, **Atatürkçü “kanlı ırfan”lı, ihtimal bazı kafalar kesilecektir”li nutuklar** atacak, müslüman ise muhatabıyla **“efendim, zatıaliniz, aciz bendeniz (köleniz)”li bir dil**le konuşacak.

Fakat aynı "bendeniz" adamların İslamcılar söz konusu olduğunda “İslamcılık sapıklıktır” diye yazabildiklerini, nezaket gemisine gözleri kanlanmış halde şirret çığlıklar atarak baltalarla saldırdıklarını gördük.

Misal, **Genelkurmay İstihbarat Daire Başkanlığı** yapmış olan **Korgeneral İsmail Hakkı Pekin**'in "özel harp"çi bir ajan olduğunu söyleyerek gerçek kimliğini deşifre ettiği "dindar" ve kindar yazar **Mehmet Şevket Eygi** tam da böyle hareket ediyordu.

*

İslamcılık düşmanları buz gibi İslam düşmanıdırlar.

Tarihçiliği kötü gören bir adam, öncelikle tarihi kötü görmüş olmaz mı?!

Ey geri zekâlılar, **sanatçılığı** götü gören birinin asıl kötü gördüğü şey, sanatın kendisi değil midir?!

Ey alçaklar, **edebiyatçılığı** lanetleyen biri, edebiyatı kendisiyle meşgul olunmaya değmeyecek zararlı birşey saymış olmaz mı?!

Ey sahtekârlar, **denizcilik** düşmanı olan birinin asıl düşmanı denizin kendisi değil midir?!

Ey düzenbazlar, **gazetecilik** düşmanlığı gazete düşmanlığından başka birşey midir?!

*

Yazımıza merhum **Kadir Mısıroğlu**'ndan bir alıntı yaparak başlamıştık.

Bir başka kitabında şunu söylüyor:

> "… bu eserde, birtakım **kanunî engeller** sebebiyle [yani Türkiye'de gerçek anlamda bir **fikir hürriyeti** bulunmaması sebebiyle], yaşadığım bazı vak'aları [olayları] ve onlara müteallik [onlarla ilişkili] gerçekleri, mutlak mahiyetleri itibariyle aynen nakletmiş bulunduğumu söylemem mümkün değildir.

"Bu tarz-ı hareket [davranış biçimi], hayat ve mücadelem için bir **taviz** mahiyetinde telakki olunmamalıdır.

"Tavizse de **"icabî" [olumlayan, gerekli gören] olmayıp, "selbî"** mahiyettedir [**nefyetme / olumsuzlama / yok sayma** mahiyetindedir].

"Selbî taviz, söylenecek bir sözü **eksik söylemek veya hiç nakletmemek** olduğu halde, **icabî taviz**, aksini beyan etmektir [taviz talebine tümüyle olumlu tepki vermek, gereğini/icabını yapmaktır].

"Ben hayatımın hiçbir safhasında icabî bir tavize -mecbur kalsam da- meyletmedim. Tabiatiyle bunun **bedelinin ağır olduğunu** söylemeye hacet yoktur. …

"Bugün ülkemizde kendini ayakta tutma endişesiyle kıvranan ve eli bir nevî "muhafazakârlık"a mahkum olan **bozuk düzen**, **her muhalifini ürkütmüş, *yok etmiş* veya icabî bir *tavize zorlamış*** ve bunda da **akıllara durgunluk verecek derecede** bir başarı elde etmiş bulunmaktadır.

"Gerçekten bu lâdinî [din dışı] herhangi bir prensibine tariz yollu temas etmek mecburiyetinde kalanlar, onun **öz muhtevası** yerine birtakım **istismarcıların** ortaya koyduğu **daha sakîm (ağır hatalı) tevil ve tefsirlere [yorumlara] hücum** etmekle bir dava adamlığının icabını ifa etmiş oldukları zannında bulunmaktadırlar."

(Kadir Mısıroğlu, ***Gurbet İçinde Gurbet***, İstanbul: Sebil Y., 2004, s. 24)

Merhumun sözlerine bir misalle açıklık getirelim.

Laikliğe açıkça cephe alan **Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır, Zahidü'l-Kevserî** ve **Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi** gibi doğru sözlü ulemanın aksine, "Laiklik istismar ediliyor, biz laikliğin doğru uygulanmasını istiyoruz. Sorun laiklikte değil, onun yanlış uygulanıyor oluşunda" vs. denilerek taviz veriliyor.

Fakat bu taviz, sorunu dile getirmeme, es geçme kabilinden **selbî** bir taviz değil.

İcabî, muvafakat anlamına gelen bir taviz.

Burada laikliğin öz muhtevasına değil, (sözde) özüne aykırı istismarına ya da yanlış tatbikine yönelik bir itiraz ile öz muhteva denilen ne olduğu belirsiz ucubenin masum ilan edilmesi ve onaylanması söz konusu.

İşte, **hakkı batıla karıştırma** şeklindeki bu taviz, gerçekte en büyük sapmadır.

*

Merhum Mısıroğlu sözlerini şöyle sürdürüyor:

> "İhtimal bir **taktik** icabı olan bu tavır yüzünden ülkemizde bütün sivrilikler yuvarlaklaşmış, ve muhalefet, rejim taraftarlarından -adeta- **bir ton farkıyla bile ayırt edilemez** hale gelmiş bulunmaktadır."

Başlangıçta belki taktikti, fakat zamanla taktik olmaktan çıktı..

Hz. Ömer, "İnandıkları gibi yaşamayanlar yaşadıkları gibi inanmaya başlarlar" diyor.

İnandıkları gibi konuşmayanlar da bir zaman sonra konuştukları gibi inanmaya başlayabiliyorlar.

Bozuk bir saatin zamanı günde iki defa doğru göstermesi gibi yılda en az iki defa doğru konuşmayı başaran **İhsan Fazlıoğlu**'nun bir yazısında rastladığım şu cümle bu olguyu güzel özetliyor:

"**Taktik bir yalan, cahiller elinde stratejik bir hakikate dönüşür.**"

*

İşte bu yüzden, Mısıroğlu'nun yukarıda aktardığımız cümlesini yazdığı sırada Türkiye'de rejim taraftarlığı ile rejim muhalifliği arasındaki fark ayırt edilemez hale gelmişti.

Bir ton farkıyla bile ayırt edilemez hale..

Bugünse ton farkı bile kalmamış gibi görünüyor.

Neredeyse herkes rejim taraftarı hale gelmiş durumda.. Rejim muhalifi kalmadı..

Tartışma "Bu rejim şöyle olursa aslına daha uygun olur, böyle olursa daha uygun olur" türünden bir mecrada devam ediyor.

"Yok sen daha devletçisin, yerli millisin, yok ben daha yerli milliyim" türünden bir dalaşma..

O kadar ki bu ülkede artık "**Atatürk'ün Diyanet'ini istiyorum**" türünden cübbeli rezalet söylemler en halis, en hakiki Ehl-i Sünnet Müslümanlık olarak yutturulabiliyor.

Mısıroğlu ölmekle, böyle cümlelerin kurulabildiği bir açık hava tımarhanesinden kurtulmuş oldu.

Mevcut iktidarın **Charlie'nin melekleri** veznindeki **Nuh'un kelekleri** denilebilecek uzantılarının at oynattıkları iddia edilen mecralarda ona "**Deli Kadir**" denilerek hakaret edildi.

Ehl-i Sünnet adına "**Atatürk'ün Diyanet'ini istiyorum**" şeklindeki akla ziyan zırvaları "yumurtlayan"lara ise bulunmaz Hint kumaşı muamelesi yapıldı.